

КАРА ЕЛИЪТ ДА СЪГРЕШИШ С НЕГОДНИК

Част 1 от „Греховния кръг“

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Убийство“.

Отпечатана на хартия, думата изглеждаше доста зловещо. Лейди Кийра Шефилд затвори за миг очи и си напомни, че произнесена звучеше още по-зле.

„Убийство“. Въпреки че я изрече едва доловимо, ехото сякаш разби тишината в стаята. Когато разследването приключи официално, тя реши, че случаят е останал в миналото. Но очевидно бе грешила дълбоко.

Кийра остави „Морнинг газет“ настрана, но шумоленето на хартията обезпокоително ѝ напомни за злобните слухове. Месеци след неочакваната смърт на съпруга ѝ, в салоните на Мейфеър се вихреха клюки и всяка бе по-възмутителна от предишната.

Поне в статията от тази сутрин не я наричаха вещица, а ѝ бяха оказали честта да нарекат заниманията ѝ „научни“.

Закуската бе изстинала и докато чаят нагарчаше в устата, пръстите ѝ стриваха на трохи препечената филийка. Обществото нямаше ли да се умори да предъква стария скандал? Тя въздъхна и отново погледна косо към колонката във вестника. Досега всички слухове и намеци трябваше да са отминали от само себе си.

О, как само ненавиждаше да е обект на клюки. Но може би с малко повече късмет нейната история щеше да изчезне от заглавните страници. Особено ако скандалния лорд Хадли продължаваше с непристойните си постъпки. Колкото и да презираше безделниците по принцип, Кийра се улавяше, че почти харесва този мъж заради абсолютното му безобразие и поквареност. Нямаше начин последните му лудории да не отклонят вниманието на клюкарите от спокойния ѝ живот. Усамотеното ежедневие на една вдовица не би допринесло за разпродажбата на вестника толкова, колкото похожденията на един развратен граф.

Не че изпитваше интерес да разбере безсрамните подробности точно от това събитие. Решена да пренебрегне сензационните писания

на автора, Кийра се пресегна за тетрадките си. И все пак не се стърпя и се зачете в следващите няколко реда...

Мили Боже, писателят със сигурност преувеличаваше доста. Но продължи да чете против волята си. Въпросният фонтан ѝ бе познат, но не и развратницата, която явно се бе съгласила да влезе в ролята на Леда за Хадли, който пък бе превъплътилия се в лебед Зевс^[1]. Според описанието, голата жена била много по-скована от мраморна скулптура, но за сметка на това доста по-гласовита. Както изглежда половината Бъркли скуеър се събудил от писъците ѝ, когато графът се подхлъзнал и успял да потопи и двамата до гърдите в ледената вода.

Това със сигурност е охладило страстите им, помисли си мрачно Кийра. Да не споменаваме и за нанесените трайни щети. Намекваше се, че графът е насинил доста добре най-чувствителните области от анатомията си. Без съмнение му се е искало фразата „железни топки“ да не бе само метафора.

Вестникът изпраця. Въглищата изсвистяха и пламъците се извисиха, за да погълнат смачканото руло хартия. Да върви по дяволите лорд Хадли, че и лондонското общество дори. Нека си играят проклетите игри. Беше ставала свидетел на достатъчно злонамерени интриги и безумна поквара, които ѝ стигаха за цял живот. Не намираще нищо от това за шокиращо, напротив — беше ужасно отегчително.

Кийра избута чинията си настрана, взе тетрадките си и напусна стаята за закуска.

— По дяволите! Още едно попадение — право в центъра на картата!

Проклет късмет. Лукас Бингъм, граф на Хадли присви очи срещу блясъка на сутрешното слънце. Беше безупречен стрелец, но след три или по-скоро бяха четири — бутилки портвайн, които бе изпил през последните няколко часа, дори и неговата безпогрешна ръка можеше да пропусне.

— О, сър — една от знойните леки жени, които той и приятелите му бяха наели за пътуването, прокара ръка под ризата му. — Мерникът

ви е безпогрешен. Какво ще кажете да презаредите и да опитате да се прицелите в нещо друго?

Преди графът да успее да отговори, лорд Фарнъм подсвирна тихо.

— Проклятие, Лукас. Заклевам се, че би могъл да уцелиш и фардинг^[2] на върха на нечий член, без да го нараниш.

— Особено ако е твоят, Фреди — обади се барон Грийли. — Дори и Хадли не може да уцели онова, което не се вижда.

Фарнъм се присъедини към неприличния смях, преди да отговори:

— Аз, от своя страна, нямам никакъв проблем да забележа дебелия ти задник Джорджи. Особено в рискованата поза, в която е в момента. Дръж си любезния език зад зъбите, ако не искаш да усетиш пълната сила на ботуша ми.

Хубавицата на Грийли се бе подпряла на една от градинските статуи, а баронът бе потънал в прегръдката ѝ и целият му гол задник бе изложен на показ.

— Хайде, хайде, господа — извика тя. — Нека да не си говорим за насилие, а само да се забавляваме. Ръцете ѝ се спуснаха надолу и свлякоха бричовите на Грийли. — Събрали сме се тук, за да си прекараме добре, в края на краищата.

— Пия за това! — Фарнъм отвори още една бутилка шампанско. — Тост за Лукас — нашата *Луда глава*, — задето ни осигури тази добра възможност да се *гмурнем* в провинцията и да се махнем за малко от града. Сезонът започна да доскучава. Имахме нужда точно от развлечение в отдалечено имение, което да поддържа доброто ни настроение докато пуританите забравят за среднощните ти лебедови приключения.

Забравят...

Лукас трепна, когато думата се вряза в замъгленото му от вино съзнание.

По дяволите! До този момент обещанието, което бе дал на чичо си, се бе изплъзнало напълно от ума му. Нямаше да му е за първи път да разочарова Хенри. Ни най-малко. Напоследък нехайството му се превръщаше в навик и ако се случеше да не се появи някъде навреме, никой не се изненадваше.

Факт, който задълбочи леките пробуждания на вината. Дори Мари, или Маргарет — както и да бе името ѝ — не можа да прогони усещането с ласките си.

Чувстваше се ужасно неловко. Освен това бе изморен, тъй като бяха пристигнали в имението на Фарнъм едва на зазоряване, след като бяха прекарали половината от нощта в едно от по-непристойните места за хазарт в Сейнт Джайлс. Лукас хвърли пистолета си настрана, грабна току-що отворена бутилка и отпи голяма глътка с надеждата да удави множеството малки кинжали, пронизващи плътта му. Вместо това, дребните безмилостни негодници усилиха атаката си.

— Дявол да го вземе — измърмори той, като притискаше с пръсти пулсиращите си слепоочия. — Току-що ми напомни за един спешен ангажимент, Фреди. Опасявам се, че трябва да се завърна незабавно в града.

— Отърви се от него, *cheri* — мадмоазел М. започна да си играе с колана на бричовете му. — Както и от бричовете. За къде си се разбързал, можем да поиграем на пошляпване и гъделичкане?

— Не мога — отговори той и направи гримаса докато внимателно отместваше ръката ѝ. Точно тази част от анатомията му не се чувстваше много... игрива в момента. Смътно си спомни за среднощното приключение, което включваше студена вода и много твърд камък. — Работата е там, че чичо ми ме очакваше вчера.

— Но, *cheri* — тя нацупи устни предизвикателно. — Ако си тръгнеш сега, ще се обърка бройката.

— На някой ще му се наложи да повтори — Лукас видя, как Фарнъм отпи от виното и се завря между бедрата на компаньонката си. — Фреди изглежда има желание да *завърти ръчката* още няколко пъти.

Жената присви очертаните си с черно очи.

— С други думи, това е като да изтегля късата клечка. Не съм била път чак до тук, за да седя и да кърша ръце. Уговорката бе да получа *теб*.

Главоболието му сякаш се засили. Лукас извади пачка с банкноти от самото си и ги подхвърли.

— Ето, докато ги броиш, поне ще има с какво да занимаваш чевръстите си пръстчета.

— Недей да ни разваляш удоволствието, Хадли — извика Ингълс. Той се бе проснал на тревата и пушеше пура. — Едва ли още ден-два ще са от значение за чичо ти, а и той не се е запътил за никъде.

Останалите му приятели намериха остроумието за безкрайно забавно.

— Бих казал, че това бе доста добра шега, Фитц — обади се Грийли, който бършеше сълзите от смях от бузите си. — Не се е запътил за никъде! Ха-ха-ха.

Небрежната жестокост, засягаща немоцта на чичо му, го зашлеви като плесница. Лукас усети как в него се надига топка ярост и за секунди се изкуши да я отприщи, размазвайки усмивките им. Но Хадли си даде сметка, че ако някой заслужаваше да бъде пребит, то това бе самият той. Останалите трима просто следваха примера му, както правеха още от ученическите им години в Итън.

Лудата глава бе твърдо решен да издигне изкуството на непристойното поведение до незнайни висоти. Безупречно прецизен в преследването на удоволствия. Изведнъж се смръщи. Наистина ли бе такъв самодоволен и егоистичен пияница? Безразсъден развратник, вонящ на алкохол и секс?

Размърда се в опит да се отърси от мрачните си размисли. Падането във фонтана явно бе засегнало не само топките, а и ума му. Обикновено не се подлагаше на толкова задълбочено душевно самонаблюдение.

— Изобщо не си в състояние да пътуваш — обади се Грийли и погледна към приятеля си с премрежени очи. — Всъщност, изглеждаш като парцал.

— Въпреки това възнамерявам да тръгна за Лондон след час — измърмори той.

— О, я стига — Фарнъм започна да го придумва. — Не е в твой стил да изоставяш приятелите си.

— Поне изпий по още едно с нас — добави Ингълс.

— Ами... — в крайна сметка, рано сутрин е, помисли си Лукас. — Може би само още *едно*.

Маргарет се усмихна и прокара нежно ръката си по вътрешната страна на бедрото му.

Е, какво толкова, по дяволите?

Работното ѝ помещение, нейното убежище, ѝ осигуряваше място, в което да избяга от отровните думи и болезнената реалност на външния свят. Високи прозорци изпълваха стаята с ярка светлина. Кожените подвързии на книгите ѝ бяха обвити в мека топлина с цвят на отлежало шери, богато допълнение към отблясъка от гладкото стъкло. Акуратно наредените епруветки и стъкленици напълно отразяваха прецизно подредените ѝ научни инструменти. Микроскопи, измервателни уреди, лупи...

Тук истината не бе изопачавана, за да отговаря на нечии желания. Емпиричните данни подлежаха на измерване. Рационалната мисъл властваше над първичната емоция. И въпреки това, с длани, долепени до бузите си, Кийра с изненада установи, че те все още горят от възмущение.

И може би малко страх.

— По дяволите — измърмори, ядосана, че позволява на последните заглавия да я обезпокоят. Нима имаше значение, ако името ѝ се появяваше на страниците с клюки? Следствието за смъртта на съпруга ѝ бе приключило и семейство Шефилд трябваше да се примири с този факт. — Опасността отмина — добави тя, сякаш изречено на глас, това щеше да придаде по-голяма достоверност на думите.

Не живеи с миналото. Невръстният ѝ син бе в провинцията и тези две седмици трябваше да бъдат приятна почивка за нея. Достатъчно време да навакса с научните си изследвания, а не да се тревожи за усилията на роднините на покойния ѝ мъж да очернят репутацията ѝ.

Тя отвори тетрадката си и започна да пише. Ароматът на къкрещите на огъня билки и подправки се разнесе из стаята. Най-ранната рецепта — отваря за облекчаване на болката в ставите, причинена от подагра — идваше от средновековен ръкопис, който бе открила на тавана на Шефилд Манър. Тя нанесе някои промени, като се уповаваше на собствените си познания.

Розмарин, екстракт от хвойна, смрадлика... Кийра отмяташе по списъка и си отбеляза да добави смирна след един час. Това щеше да ѝ осигури достатъчно време да организира бележките си за седмичната среща на „Кръга на Вещите“. Устните ѝ се накривиха в тъжна усмивка.

Това бе официалното име на групата, но помежду си бяха възприели името „Кръга на греха“. В крайна сметка интелектуалните занимания не се считаха за подходящи за една дама. Но общественото мнение не бе успяло да ги разколебае. Петте дами от клуба бяха сериозни учени, които споделяха общ интерес към природните науки. И въпреки разликата във възрастта и положението им, онова, което ги свързваше здраво, бе необичайното им приятелство.

Кийра подреди листовите си в изрядна купчинка. За Бога, тя не знаеше как би оцеляла през последните шест месеца без преданата им подкрепа. Сама признаваше, че отбягва светските кръгове на Лондон. Въпреки това ужасните лични нападки след внезапната смърт на съпруга ѝ я бяха зашеметили.

Пое дълбоко дъх и си наложи да преглътне спомена за страха и объркването.

Роднините на Шефилд бързо започнаха да подхвърлят грозни намеци. След като подозренията се разраснаха застрашително и тонът на разследването загрубя, собственото ѝ семейство се скри от задаващата се буря на скандала. Оставиха я да се изправи сама срещу остри езици на магистратите и изпитите лица на следователите.

Законът изискваше подробно разглеждане на обстоятелствата около внезапната смърт. Нямаше значение, че съпругът ѝ бе разхайтен мъж, който вероятно се бе докарал преждевременно до гроба благодарение на системно препиване. По думите на всички, в нощта на смъртта бил пресушил поне половин дузина бутилки с бренди. Въпреки това, тя бе принудена да изслуша показанията на семейството му, както и на техните приятели. Говореха за злия ѝ нрав, навика ѝ да се усамотява и най-вече за тайната ѝ бърлога пълна със странни отвари.

Кийра затвори очи и се опита да не си представя лицата на съдебните заседатели, докато изслушваха свидетелите. Бе видяла страха и омразата, когато очите им срещаха нейните. Тя бе сигурна, че щяха да я обявят за виновна за смъртта на съпруга ѝ и да я предадат на властите, за да си получи заслуженото.

Въпреки това, някак си успя да намери сили и да преживее ужасното изпитание. Не заради себе си, а заради Перегрин. Би умряла хиляди пъти, преди да позволи на семейство Шефилд да спечели попечителство над сина ѝ. Те се опитваха всячески да го сторят. Не се

отказваха, въпреки че следователят обяви с неохота, че не разполагат с достатъчно улики, за да я подведат под отговорност за убийство. Дори и сега продължаваха да разпространяват истории, за това как свръхестествените ѝ интереси и неуравновесен разсъдък я правеха негодна за майка.

Още повече лъжи и долни инсинуации. Тя присви ръце. Правеше всичко възможно да защити сина си. В началото от непостоянните настроения на баща му, след това от мръсните подробности по следствието, а сега от вихрушката на скандала, който все още обгръщаше името ѝ.

Но дали това, което правеше, бе достатъчно?

Кийра вирна брадичка и отказа да се предаде на отчаянието. Щеше да се бори до последен дъх, но нямаше да позволи на семейство Шефилд да я победят. До момента не бяха успели да предоставят и най-малкото доказателство в полза на твърденията си. Без съмнение, щяха да продължат с опитите, но с напредване на времето щеше да става все по-трудно да претендират, че разполагат с реални доказателства за престъпление.

Нека продължават със злите слухове. Нека разпространяват отвратителни лъжи. Думите бяха единственото им оръжие, а те не можеха да я наранят. И въпреки това, Кийра почувства, че гърлото ѝ се свива. Не можеше да каже същото за Перегрин. Той бе толкова малък и чувствителен...

Трябваше да благодари на Бога за приятели като Алесандра де ла Джаамати.

Маркизата, която също бе вдовица и член на „Кръга на греха“, имаше дъщеря на годините на сина ѝ. Преминала през низ от неприятности в Италия, Алесандра правеше всичко възможно да включва момчето в ежедневни занимания, които караха живота да изглежда... нормален за едно дете.

В момента тримата бяха отседнали за две седмици в Бат, където наскоро бяха открити древни римски руини. Кийра се усмихна леко. Алесандра бе експерт по археология и химия и нямаше търпение да съблюдава отблизо разкопките. Децата също.

Свежият въздух и играта на открито щяха да се отразят много добре на Перегрин. Колкото до нея...

Часовникът удари точен час и я извади от унеса. Кийра остави миналото си настрана и се втурна да добави последната съставка в къкрещата отвара, преди да се отправи към срещата. Протегна се за шала си и погледът ѝ се спря на малкото червено тефтерче, което се подаваше изпод копринените ресни.

Грабна го набързо и го сложи в плетената си чанта.

Не беше ли Хипократ този, който бе написал, че хуморът е най-ефикасното лекарство, известно на човечеството? Следвайки обичайния дневен ред на срещата, приятелките ѝ можеха да намерят за забавни последните ѝ добавки към това странично научно изследване.

Беше изминал много повече от час, преди Лукас най-накрая да се изправи с олюляване и да затегне колана на бричовете си.

— Наистина трябва да тръгвам — измърмори той и грабна измачканото си палто и шалче. Обърна се към терасата и кимна за довиждане на приятелите си. — Наслаждавайте се на провинцията. Опасявам се, че в Лондон ще е много скучно без компанията ви.

— Остани тогава — обади се Грийли.

Лукас поклати глава.

— Не, трябва да откупя всичките си скорошни грехове и пренебрежения, като посетя чичо си днес.

Фарнъм го настигна по стълбите.

— Ъмм, виж Лукас, сигурен ли си, че няма да имаш нищо против ако запълня *празнината* на Матилд... така да се каже?

— Ама разбира се, природата ненавижда вакуума — отвърна Хадли с нотка на цинизъм.

— Ъмм... — Фарнъм го погледна учудено.

— Няма значение. Това е едно от многото научни наблюдения, които чичо ми обича да изтъква — Лукас ускори крачка, нетърпелив да нареди да натоварят чантата му и да впрегнат конете. — Моля, наслади се на компанията на мадмоазел М.

— Това е ужасно мило от твоя страна — Фарнъм се усмихна и снижи гласа си до заговорнически шепот. — Признай си, версията с чичо ти е измишльотина. Връщаш се за по-апетитен залък, нали?

Лукас нямаше желание да разкрие истината.

— Ти как мислиш? — попита провлачено.

Приятелят му подсвирна възхитен.

— Имаш дяволски късмет с жените.

Или бе проклятие? Понякога се питаше, дали нещата не бяха прекалено лесни за него. Истината бе, че липсата на предизвикателство го отегчаваше до смърт. Бързо отхвърли неприятните мисли, изтръска една пращинка от ръкава си и попита Фарнъм:

— Искаш ли да ти дам непоискан съвет?

— Има си хас!

— Тайната е да не даваш и пет пари — отвърна Лукас.

— Тъ, за какво?

— За всичко.

[1] Леда и лебедът (гр. митология) — Зевс се явявал нощем в покоите на Леда, преобразен като лебед, за да я прелъсти. — Б.пр. ↑

[2] Фардинг — стара английска монета. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Разстроена от грозните клюки, Кийра реши да разсее тревогите си като се разходи през парка на път за събирането, вместо да използва карета. Все още бе неприлично рано, а денят бе прохладен, в небето се рееха облаци и вероятността да се натъкне на някой, който да я разпознае, бе нищожна.

И какво значение би имало дали някой ще отправи злонамерен коментар? Една неприятна дума повече, едва ли би могла да причини по-голяма вреда.

Кийра зави по една от страничните пътеки и ускори крачка. Почти стъпваше по тревата, за да остане под дълбоката сянка на дърветата. Вгълбена в мислите си, не усети, че има компания, докато не чу пронизителен смях.

— Хайде Анабел, след като ни довлече на такова усамотено място, просто трябва да ни разкажеш всичко за онзи великолепен звяр, който отведе в леглото си.

Кийра се стресна и вдигна поглед. През воалетката си успя да разпознае лейди Анабел Мертън, известна светска красавица, която се разхождаше бавно по настланата с чакъл пътека, хванала под ръка лейди Каролин Гилфърд и лейди Мери Хърлбът.

Тя замръзна, като се молеше тъмните ѝ дрехи да се слоят със сянката и да остане незабелязана.

Мили Боже, не им позволявай да се огледат наоколо.

Трите дами бяха твърде заети с разговора, за да забележат, че не са сами.

— Да, сподели и всички пикантни подробности — дочу се шумен кикот. — Хадли наистина ли е толкова добър любовник, колкото твърдят слуховете?

Хадли. Кийра се намръщи. Мъжът явно бе в устата на всички тази сутрин.

Лейди Мертън нави около пръста си перото на изисканото си боне.

— Божествен е, Каро — измърка. — Виждали сте широките му рамене и изваяните бедра. Уверявам ви, че всички други части на тялото му са също толкова внушителни.

— Наистина ли е надарен като жребец и има издръжливостта на състезателен кон? — попита лейди Хърлбът нетърпеливо.

— Нека просто да кажем, че графът е в състояние да *заведе* една дама на доста буйна езда.

Докато триото се отдалечаваше смеейки се компетентно, Кийра реши, че моментът е удобен да се оттегли и да тръгне по друга пътека. Но дамите спряха изведнъж, скупчиха се още по-близо и тя не посмя да мръдне.

— Представя се отлично, дори и след няколко обиколки по трасето — продължи лейди Мертън. — Заклевам се, че може да продължи от здрач до зори, без да забави темпото — добави и размаха облечената си в ръкавица длан. — Но скъпи мои, Хадли не се грижи само за собственото си удоволствие. Графът вярва, че както обязденото животно, така и ездачът трябва да се насладят на галоп.

Да се насладят? Кийра бе убедена, че не е дочула добре. Според нейния опит, сексът не бе нищо повече от грубо и болезнено действие, което жената трябваше да изтърпи, но не и да му се наслади.

И въпреки това лейди Гилфърд въздъхна силно.

— Ти си най-щастливата дама в цял Лондон.

— Чувала съм, че някои развратници имат много сръчни пръсти — подчерта лейди Хърлбът.

— Ммм, Хадли има доста надарени ръце — отвърна лейди Мертън. — Но порочната му, чувствена уста е тази, която прави такива възхитителни неща с най-интимните части на една дама.

— Искаш да кажеш... Венериния хълм? — попита лейди Хърлбът.

Лейди Гилфърд ахна.

— Не е възможно. Не и там долу.

— Точно така. Сочни и нежни близвания, възбуждащи гризвания...

Кийра никога през живота си не бе чувала толкова шокиращо откровен разговор. Ушите ѝ горяха, и въпреки че ненавиждаше клюките, усети, че се напруга, за да долови още. Просто научно

любопитство, оправда се тя. Подробностите обаче бяха заглушени от звука на приближаваща се карета.

— Като заговорихме за вълка... — измърмори лейди Гилфърд.

— Добър ден, дами — дълбокият, мъжествен глас, прозвуча леко дрезгаво. Лежерният тон бе последван от появата на джентълмена. Дългата му черна коса, която бе разрошена от вятъра, падаше свободно надолу изпод високия цилиндър и се спускаше по яката на палтото му. Наболата му брада покриваше остро изсечената му челюст, а очите му...

Кийра бързо се скри в сянката между два дъба.

Подчертани от бронзовия му загар, очите му имаха хипнотичен, сапфиреносин нюанс. *Прословутият граф от плът и кръв*. Усмивката му спря дъха ѝ. Може и да беше негодник, но без съмнение бе греховно красив. *Загадъчен и опасен дявол*.

— О, Хадли — извика лейди Мертън. — Каква изненада. Сутринта прочетох във вестника, че сте извън града.

— Бях — отвърна той. — Трябваше да се върна заради неотложна работа.

— Надявам се, че не сте настинал, сър — изрече лейди Мертън. — Къпането на открито и влажния среднощен въздух са опасни за здравето.

— Така разправят — тъгълчетата на устните му се извиха нагоре. — За щастие нямаше неприятни последици. Но в бъдеще ще бъда по-разумен. Има още какво да се желае от студената вода — той плъзна бавно погледа си по лейди Мертън. — Доколкото си спомням от един летен следобед в Кент, да се потопиш във вана с пенливо шампанско е далеч по-приятно преживяване.

Двете ѝ приятелки глуповато се изкискаха.

— Кипежът му събужда възхитителен гъдел — намигна им графът, — на места, които не бива да споменавам в изискана компания.

— Немирник! — изсмя се лейди Мертън. — След като се завърнахте, ще очаквам скоро да ме посетите.

— Ще се постарая да не ви разочаровам, мадам — отговори графът. — Дами, извинете ме, но трябва да вървя — поздрави ги наперено и изплющя с камшика си.

Докато отминаваше, очите му сякаш се задържаха за кратко върху сенчестото място между дърветата. Кийра трепна като опарена

от огън, макар да знаеше, че едва ли бе възможно да я е забелязал.

— Никога не сте ме разочаровал, Хадли — прошепна лейди Мертън и го проследи с поглед докато не изчезна зад завоя. Въздъхна и се обърна към приятелките си. — Да се отбием през Гюнтер за лимонов сладолед, преди да отидем у дома.

Кийра ги изчака да се оттеглят, измъкна се от скривалището си и забърза.

Лейди Шарлът Грейсчърч Фенимор сподави едно неприлично за изискана дама изсумтяване.

След като приключиха със задачите за деня, „Грешниците“ наредиха столовете си в кръг около масичката за чай и се заеха да четат последните допълнения на Кийра в „Малката червена книга“.

— Може би трябва да съкратим заглавието на нашия *Magnum opus*^[1] — продължи Шарлът. — Вместо „Непреходните принципи на мъжката логика — научно изследване, базирано върху емпирични наблюдения“, можем да го наречем: „Мъже — основни напътствия за манипулиране на зверовете“.

— Ха-ха-ха — лейди Ариел Грейсчърч, която бе на шестдесет и пет години, и бе по-младата от двете сестри, надникна иззад рамото на Шарлот. За разлика от сестра си, тя никога не се бе омъжвала. — О, много ми харесва идеята да използваш алено червено за заглавията, Кийра. Да не би целта му е да подчертае егоизма им?

— По-скоро откровената им жестокост — Шарлот затвори журнала. Артритът в коленете започваше да забавя движенията ѝ, но умът ѝ бе все така бърз. — Предполагам, че племенникът на Шефилд те е посетил отново през изминалата седмица.

Кийра кимна леко. Кейт Уудбридж се намръщи.

— Не ми казвай, че се е опитал да изкопчи още пари от теб — въпреки, че бе само на двадесет и две, най-младата от „Грешниците“ компенсираше крехката си възраст с острия си език. — Това нищожно слюзесто лигаво, малко влечуго.

— Внимавай как се изразяваш, мила — напомни ѝ Ариел.

— О, знам много по-мръсни думи от тези — каза Кейт заплашително. Дъщеря на американец, морски капитан — по-педантичните предпочитаха да го наричат пират — и майка

англичанка, тя бе прекарала по-голяма част от ранните си години си по екзотични пристанища из целия свят и бе станала експерт по ботаника. Да не споменаваме и лекотата, с която можеше да ругае на доста чужди езици, което би накарало и моряк да се изчерви.

— О, да, убедена съм, че е така. Само запомни, че ако ги изречеш на глас пред изисканото общество, ще си създадеш проблеми.

— Не започвай и ти — Кейт се нацупи. — Негова Светлост вече ме смъмри по въпроса за благоприличните английски маниери.

Кийра въздъхна със съчувствие. Не само тя имаше проблеми с член на семейството. Кейт бе дала обещание на смъртния одър на родителите си, които бяха повалени от треска. Бе принудена да се помири с дядо си по майчина линия. Нещата не вървяха гладко, обаче.

— Хайде да не се тревожим за семейните ми неволи — добави Кейт след кратка пауза. — Кийра е тази, за която сме загрижени.

— О, Артър е безобиден — измърмори Кийра. — Прилича на намусено дете.

— Нима всички не са такива — измърмори Шарлът. Тя бе с благ нрав, но при споменаването на парични проблеми ставаше язвителна. Покойният ѝ съпруг бе прикривал разрушителната си слабост към хазарта, която едва не я остави на улицата.

Въпреки тревогите си, Кийра се усмихна. Тя считаше решението си да посети лекцията в Кралското ботаническо сдружение преди две години, за едно от най-съдбовните решения в живота си. Случайната среща със сестрите прерасна в дълбоко приятелство. Хапливият им хумор я разсмиваше, което бе истинска благословия през мрачните месеци след смъртта на Шефилд. Но наред с това, те показаха и доста сериозната си страна, споделяйки със сърдечна щедрост изстраданата си мъдрост и опит. Сестрите се бяха превърнали в заместител на майчинската фигура за трите млади дами — членове на кръга, помисли си Кийра. Както за нея така и за Кейт и Алесандра...

Шарлот се прокашля.

Кийра осъзна, че приятелките ѝ я чакат да продължи и отговори:

— Майката на Артър е ужасна кавгаджийка — тя никога не бе харесвала сестрата на покойния си съпруг. — Никак не се учудвам, че той прекалява с пиенето.

— Това е най-малкият му недостатък — каза Ариел. — Братовчед ми Арчибалд разправя, че младежът се увлича по vinght-et-

up^[2] в една от най-непочтените зали за хазарт в града. Очевидно не може да брои до десет, тъй като е изгубил доста солидна сума през последните три месеца.

— Никак не ме учудва — намеси се Кийра и остави чашата си на масата. — Високите залози са слабост на семейство Шефилд. — *наред с множество други отвратителни пороци*, макар че не сподели последната информация с останалите. Приятелките ѝ знаеха колко нещастен бе бракът ѝ. Нямаше нужда да разкрива всички срамни подробности.

— Няма опасност да загубиш къщата си в града, нали? — Кейт сбърчи чело. — Или парите си? Все пак си бяха твои по начало.

Кийра поклати глава.

— Моят деловодител ме уверява, че законът е ясен. Наследството, което е оставил дядо ми, не може да бъде пипнато от никого. Така че лейди Батършам не представлява и най-малка заплаха — изрече безгрижно, но усети как пребледнява, при спомена за бележката, която племенникът ѝ бе донесъл. Беше написана от майка му, а наред с това, ѝ бе отправил лукавата си молба за заем. — Въпреки че тя правеше нови намеци за попечителство над Перегрин, което разбира се, включваше и контрол над наследството му.

— Изобщо не подценявай стария прилеп — посъветва я Шарлот. — Жадна е за кръв, като истински вампир. Най-вече за своята.

— След като Шефилд и следователя по делото не можаха да ме съсипят, смея да заявя, че ще оцелея под атаките на сестра му — отвърна Кийра.

Въпреки изявлението, Ариел изглеждаше притеснена.

— Възхищавам се на смелостта ти, но съм притеснена от развоя на ситуацията. Струва ми се, че атаките на семейство Шефилд се усилват.

Кейт се прокашля.

— Нямах намерение да се намесвам, но тази сутрин попаднах на нова сатирична статия от издание на Гилрей, която стоеше на витрината на един магазин. Тя... е, не беше приятно.

Ариел въздъхна тежко.

— Бих искала да оставя настрана шегите ни и да говоря открито с теб, Кийра.

Да анализираш *Cynara cardunculus*^[3] под микроскоп беше много по-различно от това да изложиш чувствата си на показ, макар и пред най-близките си приятели и определено не беше от нещата, които Кийра би поощрила. Но въпреки това, тя сведе поглед към останките от чая си и кимна неохотно.

— За разлика от мен ти все още си млада, освен това си не само красива, а и умна — каза Ариел. — Не бих искала да мисля, че напълно си затворила сърцето си за момента, в който ще срещнеш мъж, достоен за уважение. Все още се намират чудесни представители на противоположния пол.

— Ариел има право — промърмори Шарлот. — От чисто практическа гледна точка, бракът ще ти осигури известна защита...

— Както би сторил и един дог — прошушна Кийра. — И няма да се налага да го пускам да спи в леглото ми.

— Кийра! — въпреки миниатюрния си ръст, Ариел можеше да крещи като офицер от артилерията.

Кейт се подсмихна.

— Е, добре тогава, съгласна съм, че съществува такава възможност — Кийра спря за момент. — На теория.

— Аз съм напълно сериозна, скъпа. Шарлот е права, не можем да пренебрегнем факта, че семейство Шефилд надига глас напоследък. Опасявам се, че ще забъркат нови проблеми. По мое мнение това ще наложи промяна в стратегията — каза Ариел след кратко мълчание. — Ние, разбира се, ще продължим с научните главоблъсканици по време на седмичните ни срещи. Но освен това ще обединим силите си в името на друг вид обвързване.

Обвързване. Кийра се задави с бисквитката.

— О, великолепа идея, Ариел! Много си права. Кампания за намиране на съпруг на Кийра — Шарлот започна да барабани с пръсти по масата. — Би трябвало да можем да вмъкнем това между писането на опровержение на трактата по химия на Ашертън Треътис и категоризирането на новите доставки на ботанически образци от Ямайка.

— Имате ли идея от къде да започнем да се оглеждаме? — Кийра едва прикриваше саркастичната нотка в гласа си. Очите ѝ се спряха на вестника зад подноса за чай и усети как страните ѝ пламват, като си припомни скорошната случайна среща. — Е, предполагам, че винаги

бихме могли да започнем с клюкарската рубрика. Виждам, че името на лорд Х е подчертано... погледнете тук, само три реда под моето.

Шарлот прехапа устни, но Ариел реагира бързо:

— О, дяволски красив е. С тези развети, черни като греха къдрици и пламтящи сапфиреносини очи нищо чудно, че е съблазнил половината дами от висшето общество. Кройката на панталоните му подчертава божествено оформените му мускули — тя спря за малко. — Освен това има чудесно чувство за хумор в допълнение към тези изваяни бедра. Хумористичните петостишия, които рецитира на бала в лейди Уилтън, ме разсмяха до сълзи.

— Мъжът може да е мошеник и вагабонтин, но поне не е скучен — замислено изрече Шарлот.

Веселието надделя над възмущението. Кийра се разсмя.

— Не бих могла да мечтая за по-предани и непоколебими приятелки. Но да си призная, дори и да интересувах от втори брак, а случаят не е такъв — лорд Хадли би бил последния мъж на земята, на когото бих се спряла.

— Виж, скъпа — бързо се намеси Ариел — никой не допуска сериозно, че от графа би излязъл свестен съпруг. Но трябва да обсъдим принципа на действие все пак. Убедена съм, че ако всички напрегнем главите си, ще измислим списък с по-подходящи кандидати.

— В края на краищата решихме теоремата на Такери за три дни — Кейт, която тихо се бе забавлявала, най-сетне си придаде сериозен вид. — А това уравнение не е никак сложно — едно плюс едно е равно на две.

Нещата невинаги бяха толкова прости, помисли си Кийра.

Тя реши, че няма нищо лошо в това да угоди на приятелките си. Както сатиричното резюме за поведението на мъжете, което пишеха, така и предложеният списък с джентълмени бе само плод на закачлива приумица.

— Алесандра често бива канена на светски събития, заради семейството на майка си — добави Кейт. — И въпреки че посещава само малка част от тях, съм сигурна, че ще има доста интересни идеи.

— Като стана дума за нея, дали тя и децата ще се върнат в града преди следващото ни събиране? — попита Ариел.

— Да, ако всичко протече нормално — Кийра събра записките си от срещата и се изправи, опитвайки се да не мисли за иронията на тези

думи. Кога ли са били нормални нещата в живота ѝ? Но след като забеляза как очите на Шарлот се замъглиха от загриженост, тя се насили и се усмихна. — Между другото, чий ред е да вземе „Непреходните принципи на мъжката логика“ за следващата седмица?

— Мой — извика Ариел. — Опасявам се, че съвсем не съм изобретателна колкото останалите от вас. Разполагам само с братовчед си Арчибалд за вдъхновение, а това не е същото като да имаш съпруг.

— Приемам, че не си изпитала пълната гама на мъжкото поведение — каза Шарлот с усмивка — но не се тревожи, убедена съм, че ще схванеш същината.

— Да, но... един учен винаги трябва да се уповава на познания натрупани от личен опит, вместо само на слухове — страните на Ариел се обляха в нежно розово. — Няма да спра да се питам какво ли пропускам.

— Любопитството уби котката... — Кийра изтри язвителната си усмивка, изправи се и прегърна приятелката си набързо. — Не трябва да пренебрегваме народната мъдрост, която се базира на вековен житейски опит.

— Имам друга стара поговорка: „Крушата не пада по-далеч от дървото“ — Шарлот се приготи да изяде последния сладкиш. — Дръж сестрата на Шефилд под око. Тя е от гнилите.

Не последва остроумен отговор. Вместо това, гърлото на Кийра се стегна.

— А да бъдеш обвинен в убийство не е шега работа...

Кейт изпусна ножа за масло, който издрънча на пода. Лицето ѝ пребледня още повече, щом се наведе да го вдигне.

— Нека да не споменаваме тази дума. Всички знаем, че Кийра е невинна.

— Разбира се. Но истината невинаги изглежда ясна в очите на правосъдието — каза Шарлот. — Просто я предупреждавам да бъде по-внимателна.

Кийра въздъхна тежко. Нямаше да позволи на страха да отрови живота ѝ.

— Благодаря за предупреждението. Но ви уверявам, че съм подготвена да посрещна всички трудности.

Лукас прокле внезапния порой, свали палтото и захвърли прогизналите си ръкавици на малката масичка.

— Неприятен ден за пътуване, милорд — икономът на чичо му събра захвърлените дрехи с присъщата си тиха експедитивност и попи капките вода от махагоновия фурнир. — Да уведомя ли сър Хенри за пристигането ви?

— Не, благодаря Хигинс. Сам ще го сторя — ботушите на графа оставиха пътека от малки локвички докато прекосяваше шахматно разположените мраморни плочки към библиотеката, изкачвайки по две стъпала наведнъж.

— Лукас! — чичо му вдигна поглед от ръкописа и изнемощялото му лице се озари от нежна усмивка. — Нали беше извън града? Не очаквах да се върнеш поне седмица — възрастният мъж остави писалката, хвана колелата на инвалидния стол и излезе иззад бюрото. — Понамокрил си се — отбеляза той и очите му проблеснаха дяволито.

Нямаше и намек за укор в шегата на чичо му и въпреки това, напомнянето за неотдавнашната му лудория във фонтана го накара да се почувства като дете.

— Съжалявам — започна той, обръщайки поглед към подредените редове с книги в кожени подвързии.

Усмивката на Хенри изчезна.

— Нямах намерение да те критикувам...

— Да, знам — Лукас прокара пръст по позлатените ръбове на книгите. — Твърде тактичен си, за да ми кажеш, че си разтревожен от липсата ми на интерес към интелектуалните занимания. Фактът, че съм се насочил към по-материални удоволствия, трябва да е... огромно разочарование за теб.

— Едни получават месото, други кокала — чичо му направи иронична гримаса. — Изобщо не съм в позиция да упреквам начина ти на живот, Лукас. А и няма значение какво смятам аз. Важното е ти да си доволен. Прави това, от което се чувстваш щастлив.

— Не се замислям много за тези неща — Лукас се опита да прозвучи равнодушно.

— Е — Хенри го погледна замислено. — Осмелявам се да твърдя, че все някога ще започнеш да го правиш. Установих, че да

имаш страст... истинска страст и да си отдаден на нещо, носи голямо удовлетворение в живота.

— Имам предостатъчно страст в живота си. Още малко удовлетворение и може да умра от прекомерното усилие — провлачи Лукас. — Така че за мен нещата са свършени такива, каквито са.

— Добре тогава, стига с досадните съвети — измърмори Хенри. — Не те помолих да ме посетиш, за да ти чета отегчителни лекции.

Облекчен от приключването на темата, Лукас побърза да отговори:

— Чудех се какъв точно е поводът. Молбата ти прозвуча като много важна и изглеждаше спешна.

— Не е въпрос на живот и смърт, но се надявах, че мога да те помоля за малка услуга.

— Разбира се. Каквото поискаш.

— Още няколко мъдри думи от мен, момчето ми — изсмя се чичо му. — Винаги се оглеждай, преди да скочиш. Не е препоръчително да се ангажираш със задача, преди да знаеш какво те очаква.

— Ще рискувам — усмихна се графът. — Какво си наумил, нещо незаконно? Неморално?

— За съжаление, нищо толкова интригуващо, уви — чичо му изпусна подигравателна въздишка. — По-добре ме избутай до библиотеката, за да ти покажа.

Докато инвалидният стол се носеше по полирания паркет, Лукас забеляза колко лек бе чичо му, сякаш тежеше колкото ангорския шал, наметнат върху крехките му рамене. Имаше и други промени — едва доловими като лекото проскърцване на дърво и желязо — които говореха за неумолимия ход на времето.

— Какво знаеш за епископ Реймънд от Севиля и опита му да съхрани мъдростта на древните гърци?

Графът се замисли за момент, бе чувал името, но за останалото...

— Познанията ми по темата могат да се съберат върху главата на пенис.

Както се бе надявал, шеговитата забележка предизвика бурен смях.

— Твоя или моя? Опасявам се, че разликата е от значение. Мозъкът ми може и да не се свива, но за съжаление, не мога да кажа

същото за останалата част от тялото си — Хенри погледна нагоре и без следа от злоба, добави: — Дяволски депресиращо е да остаряваш, Лукас. Щеше да е добре да има някаква отвара — не от бучиниш, — която да направи процеса по-поносим.

Лукас преглътна с мъка. Щеше да му липсва самоиронията и мъдростта на настойника му, когато той си отидеше.

— Шотландците имат ефикасна напитка, наричат я *uisage beatha* — вода на живота. Мога да потвърдя от опит, че действа и унищожава всяка болест, която се опитва да те повали... поне временно.

— Мислех по-скоро за нещо, което стимулира разумната мисъл, а не забравата — отвърна чичо му, с горчива въздишка. — Както и да е, докато умът ми все още работи, бих искал да го използвам по-добре — кимна към остъклената беседка, с гледка към градината. Тънък сноп хартия, вързан с червена панделка, лежеше на средата на малка масичка.

— Открих този ръкопис скрит в подвързията на една библия, която купих от имението на лорд Фанертън — вълнението съживи гласа му. — Арабският ми е много елементарен, но успях да разчета името на Хипократ и заглавието на есето. Ако не греша, е творба, която от векове е изгубена за западните учени. Имаш ли представа какво означава това?

— Не бих казал, че вечер стоя до късно, размишлявайки върху мистериите на древния свят. Имам други теми за размисъл — сви рамене Лукас.

Хенри се усмихна, което сякаш смекчи изражението му, но не притъпи острият му поглед. След миг отново насочи вниманието си към орфания пергамент.

— Ако предположим, че предчувствието ми е правилно, стойността му е безценна не само за сериозните учени. Направих някои записки, но сложността на данните надхвърля знанията ми в областта. И още нещо, голяма част от писанията са кодирани, за да могат да прикрият радикалните научни идеи от религиозните цензори. Като се вземе всичко това предвид, подозирам, че става дума за огромно медицинско откритие.

— Не думай — измърмори Лукас. Трудно можеше да се развълнува заради къс пращен пергамент, но беше доволен да види как ентусиазмът възвръща цвета по бузите на Хенри.

— От това, което успях да разбера от въведението, преписвачът загатва, че ръкописът съдържа информация за чудодееен лек за рани — заключи Хенри. — Интригуващо, нали?

— Да, може да се каже — кимна Лукас.

— Така смята и приятелят ми лорд Линсли, който, както ти е известно е помощник на военния министър — продължи Хенри. — Доста се интересува, когато му споменах и се съгласи, че трябва да го дам на експерти в областта за подробен анализ. В крайна сметка такова откритие би било от огромно значение за армията — той пхна ръкописа в една кожена папка и пристегна връвта ѝ. — Тъй като лорд Линсли би искал засега да съм дискретен относно откритието, не бих поверил транспортирането на такова съкровище на никой друг, освен теб.

— Това ли е всичко? — Лукас не беше сигурен дали му олекна или се разочарова от незначителната молба. — Ако трябва да бъда откровен, очаквах по-голямо предизвикателство от една кратка екскурзия до Оксфорд.

— О, няма да се наложи да отидеш по-далеч от Понт стрийт. Съдейки по всичко, което съм прочел в научните издания, знанията на нито един оксфордски преподавател не могат да се сравнят с тези на лейди Шефилд.

— Вещицата, която отрови съпруга си? Шегувате се, нали?

— Цинични слухове — каза Хенри и праметна връвта още веднъж през безценния си пакет. — Точно ти би трябвало да знаеш най-добре как вестниците изопачават фактите. Получих уверения от достоверни източници, включително и от лорд Линсли, че вдовицата е блестящ учен.

Значи дамата не само бе убийца, ами и интелектуалка до мозъка на костите си.

Лукас не бе сигурен кое бе по-малкото зло. Затвори очи и си представи кожа с цвят на лепило за хартия, кафеникава миша коса, опъната в кок, кокалести прегърбени рамене и тънки устни, присвити в неизменно неодобрение. Очилата със сигурност допълваха картината. И определено беше кривогледа. Може би дори имаше и една-две брадавици.

Не би могъл да си представи жена, с която би имал по-малко желание да се срещне.

— Именно Линсли ми предложи да се обърна към нея за помощ. Той щеше сам да занесе ръкописа, но се наложи да напусне града, поради неотложен правителствен ангажимент — Хенри се поколеба. — Както и да е, ако не искаш...

— Не, не — не го караха да се изправи срещу огненишащ дракон, или Медуза, чийто поглед можеше да те превърне в камък. Беше лека задача. Дребно наказание, с което да изкупи небрежността си.

Той протегна ръце за ръкописа.

[1] *Magnum opus* (лат.) — „велико дело“ — израз, използван да се опише най-добрата или най-известната творба. — Б.пр. ↑

[2] *Vinght-et-un* (фр.) — Игра на карти „Двадесет и едно“, „Блекджек“. — Б.пр. ↑

[3] *Cynara cardunculus* (бот.) — вид растение от семейството на артишока. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Проклятие!

От всичките му номера, този бе най-безобразния, но усамотената вдовица не му бе оставила избор.

Отново изруга, когато ботушът му се подхлъзна по гладкия варовик и сграбчи увивното растение, точно преди да успее да падне от задната стена на къщата ѝ. Спря за момент и огледа за пореден път перваза на прозореца. Беше преодолявал много трудни препятствия, за да осъществи някое интимно рандеву. Дамите, обект на посещенията, бяха наясно с намеренията му, разбира се, но все пак изпълнението на плана не представляваше никаква трудност за него.

Нямаше друг избор. Древният иконом на лейди Шефилд бе отклонил всеки негов порядъчен опит да достигне до жилището ѝ на Понт стрийт. Последния път, стария проклетник отказа дори да отвори вратата, за да приеме картичката му. Лукас я пхна под дъбовата порта така или иначе, след като написа набързо още една бележка под напечатаните букви.

Тъглчетата на устните му се извиха. Вдовицата искаше да подложи волята му на изпитание? Е, той вече бе хвърлил ръкавицата, така да се каже. И дали тя умееше да чете между редовете или не, малката бележка заявяваше намеренията му да приеме предизвикателството.

Запитванията му нагоре-надолу по улицата най-сетне се увенча с успех. Откри едно ваксаджийче от квартала, което бе готово да размени информация за Убийщата срещу шепа монети. Тя почти не напускала дома си — факт, който Хадли бе установил и сам — но според момчето, вдовицата имала редовен ангажимент всяка седмица, който спазвала стриктно.

Ха! Значи просто щеше да влезе в дома ѝ и да я изчака да се прибере.

След като се промъкна през прозореца и някаква силна миризма го удари в носа, самодоволството на Лукас сякаш се изпари. Може би

това не бе чак толкова добра идея. Предвид репутацията на дамата, той изгледа врящия казан с огромна предпазливост. Сбърчи нос, вдиша дълбоко и установи, че въздухът бе изпълнен с доста приятен мирис на дърво, омекотен от сладостта на цветя. Нищо общо с отровните пъклени отвари, които се очакваха от *Богинята на вещиците*.

Въпреки странния вид на пособията, стаята беше по-скоро уютна и напомняше за кабинета на чичо му. Надникна в една от многото дебели книги, натрупани на работната маса. А, да — обичайните латински термини, същите сложни уравнения.

Затвори корицата и се приближи към бюрото ѝ.

Обичайният набор писалки и ножове за хартия, подредени до попивателната. Шишенце с алено мастило — надяваше се да е мастило, а не кръвта на последната ѝ жертва — беше единствената странна добавка. Остави пакета си и се надвеси да огледа по-отблизо.

— По дяволите.

Лукас се наведе да вдигне малката книга, която бе съборил. Изтри праха от шарената корица с ръкава си и се обърна, за да я постави обратно на мястото ѝ. В този момент лентичката за отбелязване се изплъзна и страниците се разлистиха.

Колко интересно. Лукас се подпря на бюрото и прегледа набързо главата.

Палаво момиче.

Познанията на лейди Шефилд в областта на древните езици изглежда включваха и цветист италиански диалект, а рисунките свидетелстваха за по-интимен интерес по анатомия, който не бе очаквал от изискана интелектуалка.

Обърна книгата наопаки и сподави смеха си. А може би изучаваше физика и законите на гравитацията, като се замисли човек. Тази поза изискваше неимоверно здрави крака. Тъй като беше изпробвал нещо подобно на балкона към спалнята на лейди Уилтън, можеше да потвърди, че...

— Какво, по дяволите! — шокиран вик прекъсна проучването му.

Лукас вдигна поглед и се усмихна.

— Можете да ме наричате Луцифер. Няма нужда от формалности, след като вече сме насаме, или както някой би се изразил — в интимна обстановка.

Дамата все още носеше същото противно покривало на главата си, с което беше и когато напусна къщата. Обемистият черен воал ѝ придаваше вид на буреносен облак.

— Напуснете! — гневният ѝ изблик само засили впечатлението, което бе създала. — Веднага!

Странно, но за секунда му се стори, че се бяха срещали и преди. Той разклати глава, за да се отърси от натрапчивата мисъл и отговори:

— Не и докато не ми окажете благоволение да ме изслушате.

— Как смееете да ме обвинявате, че имам лоши маниери? Вие най-малко имате право да правите забележка на някой за непристойното му поведение.

— Нито пък вие — Лукас потупа с пръст по еротичното издание.

Раменете ѝ потрепнаха, главата ѝ се повдигна леко. Беше по-висока отколкото си я бе представял, и по някаква странна причина, той остана с впечатлението, че под гарвановочерното покривало, извивката на врата ѝ бе изящна като на лебед.

— Напуснете — повтори тя. — Предупреждавам ви, не възнамерявам да търпя нахълтването в дома ми.

Лукас небрежно кръстоса крака и залюля единия:

— Какво възнамерявате да направите, да извадите пистолет и да ме застреляте? Дочух, че предпочитаното от вас оръжие е отровата.

— Ако ви дам право на избор, предполагам, че ще изберете сабя. Говори се, че сте доста умел с острието.

— Печелите, лейди Шефилд — той постави ръка на гърдите си и изкриви лицето си в гримаса. — Победихте ме в собствената ми игра.

Тънкият воал не успяваше да прикрие пронизващия ѝ поглед. Той усети как хиляда малки, стоманени остриета пронизват плътта му.

— Няма да играете игри, нито ще правите нещо друго в тази къща — отвърна тя.

Вдовицата имаше остър ум, признаваше ѝ го, който използваше изненадващо умело. Лукас се изправи и пригладя гънките на панталона. Вместо да се подразни от заключението, идеята за равностоен противник го заинтригува. Скромните млади дами го отегчаваха до смърт.

— Тук е доста топло — каза привлечено той. — Ако ще се впускате в словесен дуел, може да ви е по-удобно като свалите

пелерината и бонето. Както споменах, няма да се мръдна от тук, докато не ме изслушате.

— Не сте свикнали да ви казват „не“, нали?

— Не.

Настъпи тишина, сред която се долавяше единствено повея на наметалото ѝ докато се придвижваше към работната маса. От котела се издигна пара, след като добави шепа бял прах към отварата.

— Хайде — измърмори той. — Няма да е честно, да не виждам лицето на противника си — Лукас се заигра с копчето на сакото си и добави: — Когато сме изправени очи в очи битката се свежда до най-същественото, така да се каже.

— Не се интересувам от игрите ви — сръза го тя.

— Сигурна ли сте?

— П-почти — ръцете ѝ потрепнаха издайнически.

— Като джентълмен, не мога да ви принудя да ме изслушате — изрече той нежно. — Започвам леко да се отчайвам, а не можете да очаквате от един отчаян мъж да спазва правилата.

Той усети как дъха ѝ секна.

— Не разбирам какво общо имат вашите проблеми с мен — тя разбърка бълбукащата течност. — Ние не се движим в едни и същи среди.

— И въпреки това пътищата ни се пресякоха — той заобиколи купчина месингови кутии. — Не сте ли поне малко любопитна за причината?

— Любопитна съм за много неща, лорд Хадли. Вие не сте едно от тях.

Лукас бе съгласен, че заслужава известна доза присмех, но въпреки това тонът ѝ нарани гордостта му. Нямаше да позволи на една вдовица живееща в усамотение да има последната дума.

— Преди да избързвате със заключения, защо не ме изслушате?

— И ако го сторя?

— Имате думата ми, че няма да ви досаждам и секунда повече.

Вдовицата се поколеба, след което развърза бонето си с резки движения и го остави върху купчината книги.

— Много добре — каза и се обърна към него.

Изненадата го остави безмълвен. Представата му за нея бе напълно погрешна. С изключение на тънките устни. Но това бе само

защото в момента ги бе стиснала силно. В естественото си състояние бяха пълни и добре оформени — той познаваше женската красота достатъчно добре, за да разпознае изключителните им очертания, дори когато бяха изкривени от гняв.

Пулсът му се ускори, сърцето му се разтуптя лудо и той се вкамени, когато внезапно осъзна колко фини и елегантни са чертите ѝ.

За Бога, как бе възможно досега да не е чувал, че дамата е такава красавица.

Загледа се втренчено в нея и бавно вдигна поглед докато не срещна очите ѝ. Неодобрението бе замъглило морскозеленият им цвят до буреносно сиво. Под повърхността им се вихреха по-дълбоки емоции. Недоверие, в което се долавяше и нотка страх.

Изглежда лейди Шефилд се страхуваше от мъжете. Той се зачуди защо. Преди да успее да обмисли въпроса по-подробно, тя се сопна:

— Продължете, сър. Нямам цял ден на разположение. Вас може и да не ви чакат важни задачи, но аз съм заета.

Изви вежди, за да подчертае неудоволствието си. Имаха едва доловим цвят на старо злато с лек бакърен отблясък, точно като разпилените ѝ къдрици, които се бяха изплъзнали от фуркетите. Огънят в кичурите ѝ бе отражение на тлеещото ѝ нетърпение. Отметна глава назад и свали пелерината.

Лукас се насили да отмести поглед от стройното ѝ тяло и се извърна, за да вземе папката с ръкописа. Отърси се от тази странна магия и се смъмри. Бе виждал твърде много голи и готови да му се отдадат жени, за да реагира по този начин при вида на една вдовица, облечена като монахиня.

— Би било по-добре да погледнете това, преди да обясня поведението си.

Кийра бавно развърза връвта на папката.

— Това някаква шега ли е, лорд Хадли? Някакъв пиянски облог, надраскан в книгата за залози на Уайтс^[1] за да могат всички да му се насладят? Нека да отгатна мотива — петстотин лири, че Хадли няма да успее да проникне в леговището на вдовицата вещица.

Последвалите думи преляха чашата.

— Вие може да се наслаждавате на сензационното внимание и популярност дължаща се на факта, че името ви се е превърнало в

символ за непристойно поведение. Но аз ненавиждам да съм обект на неоснователни клюки и подли спекулации.

Очите му се присвиха при думите ѝ. Кийра не бе сигурна какво точно видя на отблясъка от слънчевата светлина. Със сигурност бе гняв, а не съжаление. Безделник като Хадли не бе от типа мъже, които се разкайваха за греховете си.

Въпреки това бързия му отговор я изненада:

— Както сама казахте, геройствата ми са всеизвестни. Няма нужда да прибягвам до подобни номера, за да се доказвам.

— Тогава ви питам за пореден път — какво искате от мен? Нямам нищо, което един развратник би пожелал.

Тя знаеше, че това е вярно. Покойният ѝ съпруг ѝ бе заявил, че е твърде слаба, за да събуди мъжката похот. Косата ѝ не бе онова светлослатно, за което повечето джентълмени копнееха, а бе обезобразено от ирландските кичури. Шефилд се подиграваше на червеникавия нюанс, като го наричаше „дамгата на ирландската ѝ майка“. Затвори очите си за миг, чувайки пианските му проклетия към краля, страната, Наполеон — всички, с изключение на него самия — заради празното ковчеже, което го бе принудило да се ожени по сметка. Тя бе не по-малко разочарована от споразумението. Благородническата титла бе нищожна отплата за неправдите, които бе понасяла.

Дано костите му изгният. Беше истински грубиян. Тя изобщо не съжаляваше, че е мъртъв.

Когато вдигна погледа си, видя, че графът се бе приближил. Бе достатъчно близо, за да успее да усети мъжествения аромат на сандалово дърво примесен с тютюн и да почувства как топлината на тялото му погали лицето ѝ.

— Напротив, лейди Шефилд. Притежавате точно това, което искам.

Коприненият му шепот изпрати тръпки по гръбнака ѝ, които достигнаха стомаха ѝ, завъртяха се в бавно салто, докато сапфиреният му взор потъмняваше. Каква бе тази лудост, която я обземаше? Бе крайно безразсъдно да реагира физически на един мошеник.

Недей! Не се вирай в черната като грях коса, която се виеше около изсечената му челюст. Не се питай какво ще е усещането да вплетеш пръсти в лъскавите кичури.

Кийра плъзна длани по полите на роклята си, несъзнателно пристягайки коприната около ханша си.

Очите му проследиха движението ѝ и той се усмихна.

— Не става дума за прекрасните ви гърди или дългите ви крака, нито пък за добре оформените ви задни части. Говоря за образованието и за ума ви.

Тя отстъпи назад и с ужас установи, че заеква като ученичка.

— Аз... моят... вие... говорите нечувани безсмислици, сър. Нямате никаква представа за личността ми.

— Нима? Аз съм експерт що се отнася до оценяването на женския чар, дори когато е погребан дълбоко под старомодна рокля. Човек лесно може да отсъди по извивката на врата, или по гъвката еlegantност...

— Достатъчно — прекъсна го тя, като се опитваше да потисне вълнението си.

— Не сте ли любопитна да чуете още? — попита я с мек глас. — Повечето жени обичат да слушат, когато мъжете оценяват красотата им.

Не, не съм любопитна! Но поради някаква причина думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Както казвах, движенията ви са прелестни и грациозни. Бедрата ви се полюшват леко, провокирайки... неприлични мисли. Колкото до гърдите ви...

Ръката ѝ политна към гърдите.

— ... те са закръглени и сочни като узрели праскови — той продължи бавно, сякаш вкушваше сладостта на всяка сричка. Меки...

— Моля ви, върнете се към същността на посещението ви, лорд Хадли — каза Кийра, като възвърна контрола над гласа си. — Губя търпение.

— Жалко, че с него не си заминава и неудобната монахинска якичка.

— Сър!

Графът направи още една стъпка към нея.

— Истина ли е това, което казват?

Ужасена, усети как по лицето ѝ се разля топлина, от която страните ѝ поруменяха.

— За интелекта ви — добави той.

Кийра отмести поглед от невероятно чувствената му уста, извита в безмълвна усмивка.

— Престанете с тази безочлива дързост, сър — прошепна тя, и завря пакета в гърдите му. — Каквато и игра да играете, отидохте твърде далеч.

Графът докосна ръката ѝ:

— Извинете, че ви подразних. Трудно е да се устои на изкушението. Гневът ви придава очарователна руменина.

— А вие не сте човек, склонен да устоява на изкушение, нали?

Видът на сатанинско задоволство за миг изчезна от погледа му.

— Е, аз също съм дълбоко изкушена да се поддам на импулса и да хвърля вас и проклетата ви книгата в пламъците на ада — добави тя.

— Може да хвърлите един бърз поглед на ръкописа, преди да го захвърлите в огъня — безгрижието му се бе възвърнало. — Казаха ми, че е древен научен трактат, непознат на Запада. За сериозен учен, важността на книгата е безценна. Но вие си преценете.

Заинтригувана, Кийра разлисти първата страница против волята си. Наистина изглеждаше много стара, мастилото бе избледняло до такава степен, че приличаше на паяжина. И все пак, предвид източника, сигурно беше фалшификат.

— Защо го донесохте на мен? — настоя тя.

— Защото чичо ми не иска да го повери на никой друг. Той смята, че сте най-подходяща да проучите съдържанието и да направите точен превод. За част от написаното е използван сложен код и той смята, че не би представлявал трудност за дама с интелект като вашия.

Тя изсумтя недоверчиво. Обяснението му само затвърди подозренията ѝ.

— Ама че измишльотина! Убедена съм, че не съм срещала ваш роднина през живота си.

— Но сър Хенри Фелпс е запознат добре със съчиненията ви и има много високо мнение за вас.

Това вече бе неочаквано откритие. Кийра никога не би предположила, че пристрастения към книгите баронет има нещо общо с развратния граф. Тя бе чела някои от есетата на застаряващия джентълмен и ги намираше за издържани и проникателни.

Единствените писания, които Хадли бе сътворил бяха безбройните страници с похотливи клюки в скандалните издания.

— Ако това е истина, защо той не ме посети лично? — попита тя.

Графът се замисли за момент, преди да отговори.

— Напоследък му е доста трудно да се придвижва дори от спалнята до кабинета си. Но най-вече гордостта му го спира да напусне дома си, а не немощта. Не желае да го виждат *прикован* към инвалидния стол.

Кийра се изненада от болезнената нотка в гласа му. Нима бе възможно един безотговорен развратник да се интересува от някой друг, освен от себе си?

— Споделяте ли интереса му към интелектуалните занимания?

— Съвсем не. Имам други, много по-интересни *занимания* — каза той със самодоволна усмивка, но за пореден път цинизмът като че ли не достигна до очите му.

Не бъди глупава, смъмри се тя. Изглеждаше тъжен единствено заради странния отблясък на светлината.

— Както и да е, това означава много за него — личеше си привързаността в тона му. — Готов съм да сторя каквото е необходимо — дори и ако се налага да минавам през стени — за да го видя щастлив. Това е най-малкото, което мога да направя, за да се отблагодаря за добротата му.

Тя усети как неприязънта ѝ намалява.

— По думите ви си личи, че сте много привързан към него.

Той кимна в знак на съгласие.

— Така е. Сигурно не е било лесно за един заклет ерген да се окаже настойник на необуздан младеж. И въпреки това, той понася лудориите ми с невероятно търпение и добро чувство за хумор.

Кийра бе решила, че лорд Хадли не приема нищо насериозно, освен личните си удоволствия. Но докато се взираше в непоколебимия му силует на фона на прозореца, се запита дали не бе твърде сурова в преценката си за него. Именно тя, измежду всички би трябвало да знае, че изпитателния поглед на тълната често изкривява действителността.

— Сигурно е светец — тя заразглежда ръкописа внимателно, за да прикрие объркването си.

— За разлика от племенника дявол?

Кийра прелисти страницата. Толкова ли лесно разчете изражението ѝ?

Той изглежда се забавляваше от отказа ѝ да отговори. Колкото и да се опитваше да се съсредоточи върху мистериозния арабски текст, долови усмивката му докато се приближаваше към работната маса. След като си поигра с комплект стъкленици, премина към поднос с кълнове.

— Би трябвало да знаете много добре, че в лаборатория не се пипа нищо — измърмори тя, раздразнена, че се остави да я разсеят.

— Една от причините, от мен да не излезе добър учен — той повдигна една мензура срещу светлината и едва не разля съдържанието. — Постоянно забравям правилата.

Желанието ѝ да го оневини поради липса на доказателства се изпари набързо.

— Пренебрегвате, е по-точната дума.

— А да, вие сте експерта по езиците — ръцете му бяха прекалено бързи. Отново вдигна еротичната книга и заразливта страниците ѝ. — Кажете ми, наслаждавате ли се на колорита на венецианския диалект?

— Кое ви накара да си мислите, че е написано на италиански?

— Графиня Франческа ди Мусто ми е близка приятелка. Научих достатъчно от нея, за да мога да разпозная езика...

— Съжалявам, че попитах — Кийра го прекъсна грубо и насочи вниманието си към древния ръкопис.

Той изчака няколко секунди и попита:

— Е, какво мислите?

— 3-за кое? — ама че безочлив мъж! Наистина ли смяташе да започне разговор за крайно неприличните стихове и рисунки, които гледаше многозначително? Имаше напълно разумно обяснение защо книгата се намира в кабинета ѝ. Правеше проучване за „Непреходните принципи на мъжката логика“ и бе установила, че текстът бе пропит с хумор... който подходеше на подробните илюстрации.

— Ръкописът, разбира се. Какво друго бих могъл да имам предвид? — графът повдигна вежди.

Кийра се изчерви отново.

Кашлицата му прозвуча като подхилкване, но когато заговори бе напълно сериозен.

— Бихте ли се заела със задачата да преведете текста за сър Хенри?

— Не съм решила още? — тя се пресегна за лупата и се престори, че изучава малка скица в едно от полетата на страниците.

За нейно раздразнение той отново започна да разглежда стаята. Беше невъзможно да се концентрира, слушайки тътренето на ботушите му, шумоленето на хартия и дрънченето на стъклениците. Но когато долови шума от отварянето на тапа, спря да се преструва на заета с изучаването на сложните щрихи и се обърна.

Графът попиваше изумрудено на цвят петно по китката си.

— Екстракт от хвойна — прочете от етикета. — Доста приятно, не мирише като евтин джин.

— Оставете го! — Кийра грабна парче плат и се втурна към него. — Не трябва да се използва неразредено. Ще прогори плътта ви. Дайте да погледна. Намота ръкава му и започна да забърсва следите от зелено.

Ръката му не беше мека като на повечето контета, беше твърда и силна с добре оформени мускули. През кокалчетата преминаваше белег, и тъмни косъмчета образуваха пътека нагоре. Завъртя дланта му и видя, че беше груба, както и връхчетата на пръстите му. Въпреки това, когато ги затвори около китката ѝ, тя установи, че докосването му беше изненадващо нежно.

От него се носеше ухание на необузdana мъжественост и против волята си потъна в мисли за неприличните неща, които бе дочула в парка.

— Не съм приключила — промълви, като се надяваше той да не улови трепета в гласа ѝ.

— Нито пък аз.

Кийра наистина възнамеряваше да го отблъсне, но някаква странна алхимия я държеше скована на място. Той я целуна леко и тя усети докосването на устните му като ласка на перце по бузата си. Внезапно топлина обля тялото ѝ. Някъде дълбоко в нея лумна пламък. Плътта ѝ започваше да гори там, където ръцете му се плъзгаха по нейните.

Не, не, не. Не бе възможно това да се случва.

Замаяна тя отвори уста да възрази, но се оказа впримчена в по-силна прегръдка. Езикът му очертаваше контура на устните ѝ, а зъбите му леко ги гризваха. Плъзна се бързо в устата ѝ, имаше вкус на сол и

пура, както и някаква естествена подправка, която тя не можеше да определи.

Опитът ѝ да каже нещо се превърна в стон. Беше изминало толкова време от последния път, когато бе целувана. Толкова отдавна не бе пожелавана, не се бе чувствала така жива.

Графът задълбочи дразнещото движение на езика си. Забравила всичко друго, тя последва неговия ритъм, в началото нерешително, а после с по-голяма страст.

Греховно. Греховно.

Докосването, което я измъчваше, внезапно изчезна заедно с неговия вкус — пламтящите му устни вече проследяваха извивката на челюстта ѝ. Кийра затвори очи дишайки учестено.

— Бог да ми е на помощ — молба за сила ли бе това? Или признак на греховно падение? Сякаш вече не познаваше себе си.

В отговор той обхвана лицето ѝ с ръце и тези невероятно изкусителни устни за пореден път се впиха в нейните. Нежно, очарователно — напълно неприсъщо за прословут развратник — целувките му бяха като лек летен дъжд. Покриваха брадичката ѝ, страните и веждите.

Сграбчила здравите му рамене, Кийра се разтапяше до тялото му. Мили Боже! Нима костите ѝ се бяха превърнали в глина? Знаеше, че трябва да събере сили, за да го отблъсне. Но въпреки това пръстите ѝ се впиха в самото му, за да почувстват по-добре всеки контур на тялото му.

Той застина.

Ужасната истина бе, че тя не искаше да престава да я целува. Нямаше значение, че бе опитен женкар и похотлив развратник. Кийра изведнъж се чувства уморена от това да бъде силна и разумна, когато отвътре се чувстваше самотна, уплашена и нежелана.

Бе погребала нуждите си толкова дълбоко, все едно не съществуваха. За тези няколко мига умелите ръце на графа успяха да пробият защитата ѝ и да извадят нуждите ѝ на светло. Никое научно изследване не я бе подготвило за химичната реакция, която избухна.

— Мили Боже! — сама не можа да познае гласа си.

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Каквито и отвари да забъркваш тук, едно е сигурно — греховно силни са — каза пресипнало. Ароматът на сандалово дърво

от одеколона му бе примесен с първичния мирис на собственото му напрежение. Ефектът бе силно еротичен.

— А-аз не мога да обясня тази алхимия — устните ѝ потрепнаха.

До ушите ѝ достигна звук — нещо средно между смях и стон.

— Нито пък аз. Но всеки мъж би умрял доволен в прегръдката ѝ.

— Трудно е да се проумее, ако се... анализират съставките. Ние сме твърде различни... — Кийра се изчерви.

— Доколкото си спомням, чувал съм, че противоположностите се привличат.

Сигурно в това бе отговорът. Нямаше друг начин да се обясни силата, която ги привличаше.

— Логичната мисъл би...

Пръстът му нежно погали устните ѝ и ги накара да замлъкнат.

— Някои неща не се подчиняват на логиката. Не мисли, отдай се на чувствата.

Бе толкова близо до изваяните контури на мускулите му. Чувството бе прекрасно!

— Шефилд е бил по-голям глупак, отколкото смятах — шепотът на графа погъделичка ухото ѝ. — Да търси удоволствие другаде — добави той.

Споменаването на покойния ѝ съпруг я спаси от лудостта напълно да се отдаде на момента. Щом разумът ѝ се възвърна, тя някак си успя да събере сили и да се отдръпне.

— Както повечето мъже така и Шефилд желаше страстно онова, което не притежаваше.

— Смятахте, че имах намерение да ви прелъстя? — присви очи той.

Кийра не знаеше какво да мисли и чувства.

— Дори и да е така, какво лошо има в това? Струва ми се, че сте изпитали малко удоволствия в живота си.

— Личният ми живот не ви засяга — объркана, тя се опита да се освободи от присъствието му.

Той не се възпротиви, когато Кийра го побутна с юмрук в гърдите. Хватката му се отпусна и отстъпи назад, като я гледаше как пригладжа полите си.

Тялото ѝ сякаш бе запечатало топлината на неговото. Когато той се отдръпна, Кийра почувства притъпена болка на празното място.

— Т-трябва да ви помоля да напуснете, лорд Хадли. Вземете книгата със себе си — не само пръстите, но и гласът ѝ бе скован от смущение. — Изпълних желанието ви, имахте възможност да изложите молбата си — тя си пое дъх. — Бяхте, без съмнение, доста убедителен. Но отговорът ми е *не*.

Погледът му потъмня, изражението му се стегна, без да издава никакво чувство, с изключение на язвителната извивка в тъгълчетата на устните му.

— Още не сте чула останалите подробности около ръкописа.

— Каквито и да са те, не съм заинтересована.

— Къде е чувството ви за приключение, лейди Шефилд? Мислех си, че всички учени тръпнат пред възможността за нови открития.

Кийра отмести поглед, ужасена от неправилната си преценка.

— Не е в моето поле на познания — излъга тя. — Чичо ви няма да бъде затруднен да намери друг за задачата.

— Той иска вас.

— Е, всички трябва да се научим да преживяваме разочарованията — тя сви ръцете си в юмруци.

Графът разбра, че го отпращат. С бавен, подигравателен жест посочи към подредените пособия на масата и каза:

— Странно отношение от страна на някой, който очевидно изпитва страст към изследване на непознатото.

Тя прехапа устни, не ѝ се искаше да признае колко бе прав.

— Можете да добавите някои бележки към дневника си — той взе палтото си, но не понечи да вдигне ръкописа и се отправи към вратата. — Дори и най-внимателно изпълнените експерименти, могат да доведат до непредвидими резултати. Сега ще спазя обещанието, което ви дадох и си тръгвам, но ви предупреждавам, че ще се видим отново.

[1] Уайтс — най-стария клуб за джентълмени в Лондон, основан през 1693 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пропъден. Отпратен. Лукас установи, че разходката до Уайтс, вместо да успокои наранената му гордост, успя само да разпали гнева му. Хвърли палтото си на портиера, влезе наперено в залата и нареди да му донесат бутилка бренди.

Лейди Шефилд беше права. Не бе свикнал да получава не за отговор, особено от дами. Бе привикнал противоположния пол да го моли за услуги, а не обратно.

По дяволите! Тихо изруга, стовари се в едно от креслата до камината и се загледа в танцуващите пламъци. Малките парещи езици бяха като присмехулно отражение на горещината, която все още изгаряше слабините му. Огънят прашчеше и припукваше. Дали от ушите му не излизаше пара?

Две бързи питиета най-сетне охладиха яростта му. След третото, вече беше склонен към размисъл. Златните огнени светлилки трептяха, като размахващи се, мъмрещи пръсти на съвестта. Лошо ли се отнесе с лейди Шефилд? Поривът да я целуне бе неустоим, а той не бе много добър в самодисциплината. Не се лишаваше от това, което искаше. На всичко отгоре, въпреки възраженията си, тя не се възпротиви на намеренията му. Вярно, думите ѝ казваха едно, но тялото ѝ говореше съвсем друго.

Лукас присви устни и остави чашата. Опитен женкар като него не би трябвало да има проблем да убеди една наивна вдовица да му направи услуга. Все пак, за да успее, щеше да му е необходима още една среща. А лейди Шефилд вероятно вече бе заковала всички врати и прозорци.

Тя бе умна... така че той трябваше да е извънредно находчив.

Но колкото и да напрягаше ума си, не му хрумваше нищо. Проклятие!

Огледа се наоколо търсейки отчаяно познато лице, което да разсее мрачните му мисли. Никой от развратните му приятели не беше тук. Най-близките му другари все още гуляеха в провинцията и

редиците им бяха доста оредели. В залата имаше само един трезвен, доста сериозен на вид джентълмен, който четеше вестник и пушеше пура.

Лукас се прокашля. Дори и скучният лорд Брюстър бе по-добра компания от собствените му мисли.

— Има ли новини от Русия? — попита Хадли.

— Генерал Кутузов може и да е стар, дебел и сляп с едното око, но изглежда е принудил Наполеон да бие отбой — Брюстър се изсмя и отметна страницата. — Сега, ако нашия флот успее да задържи френския, може да имаме шанс да сложим край на тази безконечна война.

— Именно — измърмори Лукас.

— Като споменахме вода... — виконтът повдигна рошавите си вежди. — Мислех, че сте извън града, докато шумът покрай последната ви лудория утихне.

— Наложил се да се върна, заради належащ семеен въпрос — отвърна той кратко.

— Хммм — Брюстър направи гримаса. — Е, поне на вас не ви се налага да ходите на соарето у лейди Бектън тази вечер. Не знам защо жена ми толкова настоява да присъствам. Списъкът с гости винаги включва група шумни, ексцентрични стари дами, които споделят интереса на вдовицата към изкуството и науката — Той удари по вестника и продължи: — Може би, ако бяха писали за мен, как се забавлявам с някоя гола блудница, щяха да ме пропъдят в провинцията докато трае Сезонът. Само си помисли — хрътки, коне, лов — виконтът въздъхна и изпусна шумно дима от пурата. — Рай.

Последната му лудория някак си вече не изглеждала толкова забавна. Лукас се смъкна по-надолу във фотьойла.

— Да, но може да ви коства много. Казвали са ми, че съпругите не намират подобно поведение за забавно. Това е една от причините да нямам такава.

— Умен мъж — измърмори Брюстър. — Опасявам се, че си прав. Не ми остава друго, освен да изтърпя безкрайната вечер, изпълнена с музика и научни разговори. Единственото хубаво нещо е, че дамата поднася чудесно бордо — баронът се изправи и остави вестника. — Наслаждавай се на безгрижната си свобода докато можеш.

Лукас симулира усмивка, макар в момента да не се чувстваше особено умен. Като се замисли, може би не трябваше да позволи на похотта да надвие над разума при срещата им с лейди Шефилд. Несъмнено вдовицата бе предпазлива с противоположния пол, а той само ѝ доказва нагледно, че мъжките индивиди са грубияни. Трябваше да усмири примитивните си пориви. Вместо това се бе държал като разгонен жребец.

Чичо му щеше да бъде ужасно разочарован.

Ругаейки под нос, Лукас се пресегна за брендите. Ръката му почти докосна бутилката, но я отдръпна назад. По дяволите, та той бе *Лудата глава*, нямаше да се даде толкова лесно. Хенри още не бе научил за отказа. Все още имаше време за последен щурм към крепостта на дамата, но трябваше да вложи в него не мускули, а ум.

Лукас разкърши пръсти и се замисли. Докато се опитваше да уговори първата си среща с лейди Кийра Шефилд, я бе проучил. Знаеше за научния клуб и за малкия ѝ кръг приятели. Припомни си, че Брюстър бе споменал за соарето на лейди Бектън и реши да се самонакаже за предишните си грехове като го посети. Обикновено бягаше от подобни сбирки, като от чума.

Мрънкането на Брюстър все пак му бе дало идея. Неуловимата вдовица не се появяваше сред обществото, за разлика от нейните приятелки — *грешниците*...

Кийра гледаше арабския ръкопис едва ли не в очакване зелен рогат дух, или друго магическо същество, да изскочи от древния пергамент, обвито в облак дим. Единствените демони обаче бяха тези в главата ѝ и за нещастие говореха чист английски, ясен и отчетлив.

Глупачка! Глупачка! Глупачка!

Прескочи счупените стъкла, отпусна се на стола зад бюрото и хвана главата си с ръце:

— Ах ти, порочна и покварена жено — прошепна тя. — Как може да си толкова безнадеждно глупава?

Красиво лице, закачлива целувка... тя би трябвало да знае най-добре, че не трябва да се поддава на повърхностното обаяние на един обикновен флирт. Първият път бе млада и толкова наивна. Но сега

нямаше извинение за такава непростима грешка в преценката. Всички мъже бяха очарователни, когато искаха нещо.

Нямаше да се остави да бъде манипулирана или използвана. Лорд Хадли и неговите порочни и развратни устни можеха да отидат да целуват задника на Луцифер...

С крайчеца на окото си, обаче, не може да не забележи малката, сложна рисунка в полето на страницата. Изкусно нанесените фини щрихи, в меко зелено и сиво като че ли изобразяваха керван камили, прекосяващи палмова горичка.

Заинтригувана, грабна лупата и придърпа страниците по-близо.

— Търговци, завръщащи се от Изток, натоварени с непознати на нашия свят растения и подправки — бавно преведе тя.

Интригуващите думи накараха кожата ѝ да настръхне. Отпусна се назад и се протегна за перо и чист лист хартия.

— Но, лорд Хадли, боя се, че ще развалите репутацията ми... — вдовстващата графиня Бектън се спря и постави облечената си в ръкавица ръка върху неговата, — че организирам скучни събирания.

— Винаги се радвам да бъда в услуга на една прелестна дама — отвърна той, и поднесе крехките ѝ пръсти към устните си.

— Така разправят — каза графинята сухо. — Не пилейте чара си с мен, освен ако не се интересувате от археология — достатъчно стара съм, че да ме считат за археологическа находка.

— И то много добре запазена — прошепна Лукас. — Никога не бих предположил, че вие и майка ми сте били приятелки в училище.

— Много добре знаеш, че беше баба ти.

— Невъзможно!

— Палавник — изкикоти се лейди Бектън. — Сега разбирам как винаги се намират партньори за лудите ви изпълнения.

Лукас потрепна незабележимо. Казано по този начин, звучеше сякаш е един от акробатите в цирка на Астли.

Вдовицата хвърли бърз поглед през лорнета си.

— Което повдига въпроса защо сте тук? Един концерт на виолончело не събира разхайтена тълпа. Повечето от гостите не са и ден по-млади от шестдесет и са интелектуалци до мозъка на костите си.

— Може да съм заинтересован да обогатя и увелича познанията си — отвърна той.

Светлината се отрази в обрамчените със злато лещи.

— Това изглежда е единствената част от анатомията ви, която има нужда от увеличаване.

Лукас потисна смеха си. Възрастта не бе притъпила чувството за хумор на графинята. Имаше смътен спомен, че е чувал за палавите ѝ младини.

— Но ако търсите интелектуална стимулация, сте на правилното място. Позволете ми да ви представя на някои от най-близките си приятели. Не всеки ден възрастни дами като нас имат възможността да се насладят на гледката на един развратник от плът и кръв — лейди Бектън го поведе към основния салон. — Да се надяваме, че никоя от тях няма да умре на място.

— Дано не се случи. Натрупал съм достатъчно грехове на съвестта си.

Графинята го принуди да млъкне като го удари закачливо с ветрилото си.

— И сте станал причина за изписването на достатъчно мастило по заглавните страници на вестниците — повдигна вежди тя. — Кажете ми, планирате ли да извършите нещо сензационно?

Той ѝ отправи най-ангелската си усмивка.

— Уверявам ви, че намеренията ми са абсолютно чисти — от музикалния салон се носеха последните ноти от произведение на Бокерини. — И аз като виртуозните изпълнители понякога изпитвам нужда да импровизирам.

— Е, ако изпитате нужда да се *гмурнете* в нов скандал, най-малкото, което можете да направите, е да ми позволите да гледам.

Преди да може да отговори, Лукас се озова пред малка група от дами, скупчени край масата за чай в противоположния край на стаята. Бе трудно да се определи на кое се наслаждаваха повече — на лимоновия сладкиш или на оживената дискусия за кръстосаното опрашване на тропическите плодови дръвчета.

Щом се приближи, гласовете им леко се повишиха и сред чуруликане и щраусови пера няколко от дамите се скриха зад саксиите с палми. Като кокошки, бягащи от лисица.

Останалите останаха хладнокръвно по местата си докато лейди Бектън се движеше между тях, представяйки госта си. Последната от групата бе ниска жена с побелели коси, която за момент се бе разсеяла, вгледана в поставени в рамка ботанически издания.

— Лейди Ариел — вдовицата потупа с пръст приятелката си по рамото. — Би ли се откъснала за малко от *Cannabis savita*, за да те представя на лорд Хадли, чувала си за него — шампионът по плуване.

Лукас долови плясък зад себе си. Някоя от дамите бе разляла чая си.

— Познавам джентълмена — жената се завъртя бавно. Огромните очила с метални рамки ѝ придаваха вид на уплашен бухал. — Засякохме се за кратко у лейди Уилтън. В допълнение към спортните си умения, сър, имате и голям талант в рецитирането на забавни стихове.

— Поласкан съм, че си спомняте тази дреболия — отвърна Лукас като доближи ръката ѝ до устните си. Ужасен щеше да е по-правилната дума. Хумористичните петостишия, за които му говореше, бяха достатъчно вулгарни, за да накарат и моряк да се изчерви.

— Трудно е да се забравят такива съдържателни строфи, като например:

*„Живяла някога дама в Екзитър,
толкова прекрасна и красива,
че мъжете прехласнати
шии след нея извивали.
Един от тях, бил толкоз смел,
че символа на пола си извадил
и пред нея го развел...“*

Лейди Ариел замлъкна.

— А знаете ли още?

— Много. Но повечето са доста по-неподходящи да се рецитират пред една дама.

— Тогава елате по-близо до мен, лорд Хадли. На моята напреднала възраст има малко неща, които биха ме шокирали. Освен това съм учен и като такъв умът ми е отворен за нови неща.

Може би не всичко бе загубено, помисли си Лукас.

— Уви — въздъхна лейди Бектън, — трябва да се оттегля, тъкмо когато нещата започнаха да стават интересни. Виждам, че лорд Хайстрийт е притиснал мистър Бател в ъгъла и ако не се намесе може и да се сбият докато спорят дали музиката на Бетовен трябва да бъде забранена сред изисканото общество.

— А аз си мислех, че интелектуалните сбирки са скучни.

— О, няма да повярвате какви случки има — отговори лейди Ариел. — Знам със сигурност, че когато учените извадят оръжието си, могат да накарат битката при Трафалгар да изглежда като регата с яхти.

Лукас се прокашля и реши да опипа почвата:

— Лейди Бектън спомена, че проявявате силен интерес към науката.

— Точно така. Всъщност принадлежа към малък кръг от дами, с които се срещаме всяка седмица. Обсъждаме обширен спектър от теми.

Включително и един наръчник по секс. Лукас се чудеше дали считаха това за биология или физика.

— Ясно — измърмори вежливо.

— Мисля, че домакинята на партито спомена нещо подобно, както и че сестра ви е негов член. Също и маркиза Де ла Джиамати и внучката на херцога на Клайн.

— И маркиза Шефилд — добави Ариел.

— А, да. Специалистката по химия — той направи знак на преминаващия лакей за две чаши шампанско. — След като я няма сред нас, предполагам, че е безопасно да си пийнем от виното.

Дебелите лупи подсилиха проблясъка от негодувание в очите ѝ.

— Сър, лейди Кийра наистина е много сериозен учен. Работата ѝ, както и всичко в нея, са безукорни.

— Нямах намерение да омаловажавам постиженията ѝ. Истината е, че чичо ми, сър Хенри Фелпс, споделя доброто ви мнение — Лукас се поколеба, но реши да поеме риска. Нямаше какво да губи, ако опита да спечели възрастната дама. Имаше чувството, че тя би могла да бъде силен съюзник, въпреки дребния ѝ ръст.

— Всъщност, той искаше да се възползва от опита на лейди Шефилд във връзка с древен ръкопис по медицина, който бе открит

наскоро. Но уви... — изпусна пресилена въздишка и продължи — тя отказа.

Челото на Ариел се набръчка.

— Отказала е? Това не е присъщо за Кийра. Тя е доста щедра в споделянето на знанието си с други учени. Чели сме есетата на чичо ви и изпитваме дълбоко уважение към ерудицията му.

— Явно тази преценка не се отнася за мен, посредникът. Лейди Шефилд ме отпрати безцеремонно. Дори не пожела да погледне ръкописа — Лукас отпи от виното си. — Жалко. Чичо ми предполага, че е отдавна изгубен труд на някакъв грък със странно име. Хипо... Хипо... потам?

Ариел затаи дъх.

— Хипократ?

— Да, нещо такова беше. Не че мога да различа единия от другия — дали не преиграваше? Един от недостатъците на характера му бе, че обичаше да прекалява с всичко.

— Изгубен ръкопис на Хипократ? — унесе се в мисли тя. — Хмм. Нека поговоря с Кийра на следващата ни сбирка, може и успее да ви помогна.

— Ще съм ви безкрайно благодарен — каза Лукас. — Лейди Ариел, ако има нещо, което мога да направя за вас, за да ви се отплатя, само го назовете.

Тя сви крехките си пръсти в юмрук.

— Дали ще можете да поразтърсите малко онзи противен тип, който пише за Морнинг газет. Знаете го — онзи, който списва клюкарските рубрики.

— Само не ми казвайте, че сте била лошо момиче — Лукас запази безгрижния си тон, но се зачуди какво бе предизвикало забележката ѝ. Не бе чел вестника от няколко дни. Дали пък лейди Шефилд не бе направила някаква грешка, която щеше да му послужи като разменна монета? Бе решен да прибегне до всякакви средства, честни или нечестни.

— Не става дума за мен, за нещастие. Твърде стара съм, за да се забъркам в неприятности — въздъхна Ариел. — Тревожа се за Кийра. Вие измежду всички би трябвало да знаете най-добре как вестниците могат да направят от една най-обикновена случка сензация.

— Опасявам се, че в моя случай не са преувеличили много — измърмори Лукас.

— Е, в нейния, нещата са изопачени до безкрай — увери го Ариел. — Семейството на Шефилд разпространява неприлични слухове за Кийра във вестниците. След като не успяха да я обвинят в убийство при разследването, сега се надяват да се сдобият с попечителство над невръстния ѝ син и значителното му наследство.

Припомняйки си предпазливия ѝ поглед, усети как го пробужда прилив на съчувствие към лейди Шефилд, който бе подсилен от собствената му лукава стратегия. Явно не само той искаше нещо от вдовицата.

— Кийра няма роднина, нито джентълмен, който да я предпазва от злословия или от затвора. Ние, имам предвид нашия „Кръг“, сме много загрижени за нея. Ето защо се впуснахме в кампания да ѝ намерим покровител. О Боже... — Ариел се изчерви. — Това не прозвуча добре. Имах предвид ухажор. Някой достатъчно умен, за да може да погледне под покривалото от лъжи и да разбере каква чувствена и прекрасна личност е лейди Кийра.

Той бе напълно съгласен за *чувствена*.

— Някой влиятелен и с добро положение в обществото, който да парира злонамерените им интриги. Някой с... — Ариел се повдигна на пръсти и снижи глас. — Някой, на който да му стиска да се опълчи на тормоза им.

— Това е доста обширен списък с характеристики. Значително ограничава избора.

— Опасявам се, че е така — тя повдигна брадичка. — Трудно предизвикателство, но не и невъзможно. Изумително е каква тежест може да се повдигне, ако използвате правилно мозъка си.

— Звучите точно като чичо ми — докато говореше, Лукас чу лек шепот в главата си — гласът на здравия разум, който го предупреждаваше да се оттегли. Но както обикновено, някаква по-първична сила го държеше прикован на място.

— Много интелигентен мъж, съдейки по трудовете му — замисли се Ариел.

— Да, такъв е.

Ариел го изглежда многозначително, преди да прочисти гърлото си.

— Струва ми се, че и двамата имаме сериозни проблеми... — тя се зае да бърше очилата с ръкава си. — Но знаете ли сър, нашата малка група учени се гордее с това, че умее да разрешава сложни главоблъсканици.

— Аз не съм учен, но ми се струва, че има елементарно решение — усмихна се Лукас.

— Едва ли ще е толкова лесно, лорд Хадли — промърмори Ариел. — Както и да е, може и да проработи — тя отпи от шампанското си. — Във всеки случай си струва да се опита.

Лукас си спомни чувственото тяло на Кийра и сочните ѝ устни и протегна ръка:

— Да, определено си струва. Елате, нека се настаним удобно край огъня и да обединим усилията си...

ПЕТА ГЛАВА

— Да не сте полудели? — Кийра едва не се задави с парче от бисквитата.

— Всъщност мисля, че действията на Ариел са доста разумни — каза Шарлот и продължи, окуражена от енергичното кимане на сестра си. — Всички се съгласихме, че е добра идея да ти намерим съпруг.

— Но също така се съгласихме, че лорд Хадли е последният мъж на земята, който би могъл да изпълни тази роля — възрази Кийра.

— От това, което чух, джентълменът доста добре ще се справи с *изпълването* на откритата се празнина — измърмори Кейт.

— Катрин! — извикаха в унисон двете възрастни сестри. Но въпреки това, шокът им бързо премина в неприличен кикот.

— Доста мъжествен екземпляр е, особено погледнат отблизо — отбеляза лейди Ариел. — И много забавен.

— Тогава ти се омъжи за него — измърмори Кийра.

— Мила, никой не предлага да стигаш до самата церемония — каза Шарлот. — Чу Ариел. Хадли се е съгласил да обяви годежа и да ти кавалерства за остатъка от сезона. През това време ще се възползва от влиянието си и ще принуди семейството на Шефилд да престане с клеветите. След като те представи пред обществото и ти самата завържеш приятелства, роднините на покойния ти съпруг няма да могат да продължат с атаките си — тя спря за момент. — Освен това, според уговорката, в края на този *театър*, ще имаш пълното право да се откажеш от сделката.

— Една дама може да го стори без това да навреди на репутацията ѝ — отбеляза Ариел.

— Но няма ли да е зле за джентълмена? — попита Кейт, която все още срещаше трудности, когато ставаше въпрос за сложните правила на висшето общество.

— Как ли пък не! — Ариел игнорира въпроса. — Хадли изобщо не го е грижа за това. Каза, че един скандал повече няма да навреди на името му. Дори ме увери, че за него половината от удоволствието в

тази сделка ще бъде да измисли някаква скандална причина, която да ти даде повод да прекратиш годежа. Като побърза да изтъкне, че подобна стратегия само ще предизвика по-голяма симпатия към теб в обществото — направи кратка пауза, за да си хапне набързо от яagodовия сладкиш. — Знаеш ли, наясно съм с репутацията му на безгрижен женкар, но започвам да мисля, че е много по-умен отколкото смятат повечето хора.

— Говори за себе си — тросна се Кийра и неволно си припомни как чувствените му устни се плъзнаха по плътта ѝ. Остави чашата си за чай, като се надяваше да не забележат треперещата ѝ ръка. — Нека да поясня. Един от най-известните развратници на Лондон изявява желание да влезе в ролята на благороден рицар за сметка на собствените си удоволствия. В замяна, аз ще трябва само да преведа ръкописа на чичо му?

Ариел кимна утвърдително.

— Не мога да повярвам — изрече Кийра мрачно.

— Ако трябва да бъде откровена, не виждам нищо лошо в предложението на Хадли, мила — обади се Шарлот. — В крайна сметка ще се насладиш на задачата си да изучаваш древния текст, особено ако се окаже отдавна изгубения медицински труд.

— Сигурно има скрит мотив. Лорд Хадли не ми се струва алтруист по природа — Кийра прехапа устни, спомняйки си за неприличния ѝ отклик на целувките му. С този животински магнетизъм, графът бе доста опасен. Но предвид обстоятелствата, какъв избор ѝ оставаше?

Поредното заглавие в сутрешния вестник събуди лоши предчувствия. В това със сигурност бе намесено семейството на покойния ѝ съпруг. Още по-смустващо бе официалното писмо, което управителя ѝ донесе по-рано през деня. Роднините на Шефилд, начело със сестра му лейди Батършам, изглежда имаха намерение да създадат нови проблеми свързани с имуществото ѝ. Кийра не се съмняваше, че след като се погрижеха за ареста ѝ, щяха да удвоят усилията си в битката да спечелят попечителство над сина ѝ и наследството му.

Усети как ръцете ѝ изстинаха. Не можеше да понесе мисълта да изгуби Перегрин. Щеше да направи всичко, за да осигури безопасността му.

— Може би си твърде сурова в преценката си за лорд Хадли — каза Ариел меко. — Обичта към чичо му изглежда искрена.

— Въпреки репутацията му, той е богат и има титла. А това, в крайна сметка, е от значение сред обществото — положение и пари — отбеляза Шарлот, която бе доста сериозна. — Хадли притежава и двете и ще ги употреби в твоя полза.

— Скъпа — Ариел наруши неловката тишина. — За нещастие справедливостта невинаги избира най-прекия път. Дума тук, услуга там — има много дребни неща, които могат да променят курса ѝ.

Шарлот побърза да се съгласи.

— Повярвай ми, видяла съм много от този свят и знам. Семейството на Шефилд ще използва всеки мръсен номер, който може да измисли, само и само да ти навредят. Колкото и да не искаш да паднеш на нивото им, ще се наложи да се бориш нечестно, за да се защитиш. Бидейки сама жена, вече си с една крачка назад.

В сърцето си Кийра знаеше, че са прави, но въпреки това усети как се изчервява.

— Не мога да повярвам, че всички ме окуражавате да го направя.

— Като учени, трябва да погледнем на проблема обективно и да намерим решение по пътя на логиката — каза Ариел. — Дори и отговорът да е в разрез с личните ни възприятия и чувства.

— Звучи добре на теория, но на практика... — Кийра не се доизказа, тъй като аргументите ѝ се изчерпаха.

— Е, какво ще кажеш? — настоя Кейт.

Опасен. Думата отново изскочи в съзнанието ѝ. Но тя бе готова да рискува всичко, бе съгласна и на среща с дявола, само и само да предпази сина си от лапите на онова семейство.

— Ще го направя — измърмори. — Всички сте много убедителни. Да се надяваме, че този експеримент няма да *избухне* в лицето ми.

— Налице са всички необходими съставки за доста забавен сезон — усмивката на Кейт изведнъж помръкна. — О, по дяволите. Ние ще пропуснем цялото шоу.

Шарлот също изглеждаше унила:

— Небеса, забравих за пътуването ни! Колко жалко, че се съгласихме да участваме на симпозиума в Сейнт Андрюс.

Кийра се обезпокои, щом със закъснение си припомни, че Шарлот и Кейт трябваше да заминат за Шотландия вдругиден.

— Предателки! — извика тя. — Убедихте ме да се хвърля в неизвестното и ме изоставяте?

Шарлот изглеждаше гузна:

— Имаш Ариел за морална подкрепа. Също и Алесандра, която се чувства много по-комфортно в обществото от нас.

— Точно така — потвърди Кейт.

— Ще се справиш чудесно и без да сме наоколо.

— Искане ми се да бях убедена в това, колкото вас — отвърна Кийра и погледна намръщено приятелките си.

Лукас се спря за момент в коридора и се загледа в чичо си, който прелисти страницата на дневника и продължи да записва бележките си. Може би причината бе в светлината, но настойникът му изглеждаше изнемощял и се губеше на фона на прозорците.

Драскането на писалката прикриваше шума от стъпките. Хенри вдигна поглед, едва когато Лукас се прокашля.

— Лукас, драго ми е да те видя, момчето ми — посочи към масичката. — Налей си бренди, има в бюфета до камината. Ако не бързаш, разбира се.

Лукас взе две чаши.

— Ще ми правиш ли компания?

— Може би малко шери. Лекарите искат да се откажа напълно от алкохола. Но животът е ужасно скучен, ако не си угаждаме от време на време.

— Това не ми е познато — каза Лукас сухо.

Чичо му се засмя при тези думи.

— И за въздържанието има какво да се каже.

— Да, да върви по дяволите — отвърна Лукас и както се надяваше, чичо му избухна в смях. Подаде му чашата и я чукна със своята.

— Повод за празнуване ли имаме?

Личеше си, че Хенри се опитва да потисне нетърпеливата нотка в гласа си. Това само засили решимостта на Лукас да не го разочарова.

— Още не — отвърна Хадли. — Но имам причина да смятам, че сме на прав път — отмести няколко ботанически книги и поседна в ъгъла на бюрото. — Лейди Шефилд е като английските ти рози — със здраво увиващи се стъбла и остри тръни, които осуетяват всякакъв близък контакт.

— Дама, която те държи на разстояние? — Хенри повдигна закачливо вежди. — Това не се е случвало откакто беше хилав ученик с пъпки по лицето.

Лукас се размърда засрамен. Нима още от тогава преследваше жените немирно? Отговорът бе странно потискащ. Може би мисълта за старостта — тридесетият му рожден ден не бе много далеч — му тежеше повече, отколкото бе смятал.

— При цялата ми скромност, не мисля, че съм единственият, който не ѝ допада. Изглежда, че вдовицата страни от мъжете по принцип.

— Има право — замисли се чичо му. — От това, което съм чувал, Шефилд е бил пияница и грубиян.

Неговите собствени проучвания го бяха оставили със същото впечатление. Родителите на дамата — богат баронет и амбициозната му съпруга — са искали да разменят щедра зестра за благородна титла. И са оставили дъщеря си да плати истинската цена.

— Красива ли е? — попита Хенри.

— Много — отговори той провлечено.

Устните на чичо му се изкривиха в доволна усмивка:

— Умна и красива. Наистина рядка комбинация.

Лукас бе поразен от това, което осъзна внезапно. За всички години, през които бе живял с настойника си, не го бе попитал нито веднъж защо не се е оженил. Премести се отново до бюфета, напълни чашата си и попита:

— Никога ли не си се изкушавал да се ожениш?

— О, работата те ангажира колкото любовница, една стига — чичо му се изсмя глухо.

Лукас извърна поглед встрани, брентито пареше гърлото му. Това, че никога не беше проявявал интерес към живота на настойника си, бе много егоистично от негова страна. Хенри бе винаги насреща, да го изслуша, да сподели всеки триумф или падение. Той никога не се бе замислял да стори същото в замяна.

Вероятно младостта бе егоцентрична по природа, предположи Лукас. Но клишетото не го накара да се почувства по-добре.

— Науката може напълно да те задоволи, не се съмнявам — каза той меко. — Но не може да не си вдигал поглед от книгите от време на време.

Хенри не отговори веднага.

— Имаше една дама, преди много години — той се загледа в шерито си. — Срегнахме се на една лекция... професорът от Оксфорд беше безкрайно скучен и докато се въртах на стола си срещнах погледа ѝ. И двамата направихме отегчена гримаса. След това я заведох до Гюнтерс, където установихме, че и двамата харесваме ягодов сладолед и ботаника.

— Не продължи ли връзката? — попита внимателно Лукас.

— Пламенно — Хенри се изсмя сподавено. — Сигурно не можеш да си представиш, че се интересувам от нещо друго, освен от мастило и пергамент — той въздъхна. — Казваше се Елизабет. Елизабет Спраг. Баща ѝ преподаваше философия в Мертън Колидж.

— И?

Хенри отпи от шерито си.

— За съжаление тя бе крехка като някои от древните ръкописи, които обичахме да изучаваме. Шест месеца след като се срещнахме почина от охтика.

Лукас усети как в гърлото му засяда буца.

— Много съжалявам.

— Недей. Животът е прекалено кратък, за да съжаляваме.

— Би трябвало да... знам — добави той засрамен.

— Тогава ти беше още момче — чичо му равнодушно сви рамене. — А сега... сега вече е отминала история, а не нещо, което би те заинтересувало.

Лукас се насили да се засмее на шегата.

— Недей да униваш, момчето ми. Доволен съм от живота си — завърши Хенри.

Вместо да използва възможността да приключи разговора, Лукас продължи:

— Не срещна ли друга?

— Не ме е било грижа, предполагам — отговори Хенри. — Имах книгите си. И теб.

А какво бе дал той на Хенри в замяна, освен повече душевна мъка?

За момент на Лукас му се прииска да не се бе завръщал от провинцията. Можеше да си гуляйства с приятелите и проститутките. Смях, похот и нищо, за което да се тревожи. Но вместо това, почувства хладна тежест върху раменете си.

Отговорност? Мили Боже... потисна потреперването си и изпразни чашата с бренди.

— Не знам защо, но се съмнявам, че съм бил по-забавен от боричкане в сламата.

— Струваше си — отвърна Хенри със закачлив блясък в очите. — Освен това, се наслаждавах, макар и отдалеч, на твоите подвизи.

Лукас остави чашата.

— Е, както казах, надявам се да ти се отблагодаря по-осезаемо в бъдеще. Уговорих още една среща с лейди Шефилд за утре.

— Защо смяташ, че ще успееш да промениш мнението ѝ?

— Защото е достатъчно умна, за да прозре, че съм отговорът на молитвите ѝ.

— Целувките могат да те доведат само до тук. Опасявам се, че дамата ще иска по-убедителни аргументи — изсмя се Хенри.

— Ще видим.

ШЕСТА ГЛАВА

Кийра пое дълбоко дъх и се опита да успокои лудо препускащото си сърце. За Бога, не се бе чувствала така напрегната от нощта на първия си бал.

Тогава бе невинно момиче, току-що завършило училище, неподготвено за света наоколо. Когато встъпи в именията в Мейфеър, сякаш се озова във вълшебна приказка. Титулуваните джентълмени, в целия си блясък, ѝ изглеждаха като очарователни принцове...

Бързо научи горчивата истина за мъжката природа. Шефилд не се оказа принц. Той бе... истински боклук, както би се изразила Кейт. Когато ѝ поясниха значението на думата, Кийра я записа в тайния си речник. Да, Шефилд бе отрепка. Никога повече нямаше да се остави да бъде заблудена от повърхностния чар на някой джентълмен.

Защо тогава усещаше пеперуди в стомаха си?

Сви ръце в юмруци, сякаш се опитваше да овладее страховете си. Част от нея не можеше да повярва, че навлиза доброволно в пищния свят на блясъка и веселието, на копринения шепот и сатенените лъжи. И то придружена от нехаен развратник, джентълмен, чиято единствена цел бе да се забавлява.

Бяха пълни противоположности по отношение на разум и чувства. *Противоположностите се привличат.* Кийра прехапа устни, припомняйки си един от основните закони на физиката. Това, че в момент на слабост си бе позволила да се наслади на близостта на физическия контакт и сладостта на целувката, не означаваше, че лорд Хадли я привлича. Не и по някакъв по-сериозен начин. Всеки можеше да...

Почукването на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Лорд Хадли е тук, милейди.

Кийра изпъна гръб.

— Моля, поканете го да влезе, Маккейб.

Дамата изглеждаше толкова скована и бледа, сякаш бе изваяна от мрамор. Дали не бе нервна? Странно, но Лукас установи, че и той се

чувства по същия начин.

Влезе в приемната и се поклони учтиво като се надяваше да разсее неловкия момент. Може би този път щеше да съумее да се държи по-цивилизовано.

Надеждата му, обаче, бе пропъдена бързо.

— Нека да започна срещата като ви напомня, че това е само една уговорка по работа и нищо повече — скръсти ръце вдовицата и се запъти рязко към прозореца.

Лицето ѝ се смрачи и тя отправи взор навън към градината. Изражението ѝ не бе лесно за разчитане, но от тона ѝ лъхаше неприязън.

— Изглежда, че приятелките ми са уредили всичко — продължи тя. — Вие ще се сдобие с превод на ръкописа за чичо ви, а аз ще се уредя с титулуван годеник и някакво подобие на порядъчност пред обществото.

— И вълкът сит и агнето цяло — или с други думи и двамата получаваме това, което искаме.

— Говорете за себе си — сопна се Кийра. — Изобщо не съм убедена, че името ви ще ми предложи кой знае каква защита срещу злонамерените лъжи, разпространявани от семейството на покойния ми съпруг. Както и да е, приятелките ми настояват, че не ми остава друго, освен да се съглася с абсурдното предложение.

Дявол да го вземе. Не че и той бе напълно доволен от плана. И на него щеше да му коства много да я придружава през сезона. Засегнат от презрението ѝ, Лукас отговори с преднамерен сарказъм:

— Човек винаги има избор, лейди Шефилд. Сами носим отговорност за действията си.

— Имате право — изрече тя меко. — Но някои от нас са отговорни за много повече от егоистичните си желания и нужди. Имам невръстен син, сър. Ще направя всичко, за да го предпазя от озверелите лапи на роднините на баща му.

Беше грубо от негова страна да я дразни, но Лукас не можа да устои на изкушението.

— Дори да ме целунете отново?

— Моля се да не ми се налага — изчерви се тя.

Изглеждаше още по-прекрасна с румени страни и искрящи очи.

— Не е необходимо да се позовавате на небето за защита, лейди Шефилд. Нямам навика да ухажвам партньорката си насила.

Лицето ѝ пламна още повече.

Изведнъж Лукас съжали, че я разстрои и престана да се усмихва.

— Като споменах *насила*, наистина ли смятате, че семейството на Шефилд се е заело сериозно с попечителството на сина ви? Знам, че са наговорили ужасни неща в съда, но...

— Бяха повече от думи, лорд Хадли. Някой се опита да подкупи аптекаря, от когото си набавям материали, за да каже, че точно преди смъртта на съпруга ми, съм купила силна отрова. Слава на Бога, той се оказа почтен човек и уведоми адвоката ми, за да предотвратят използването на същата лъжа в друга аптека — Кийра спря за момент. — Преди да ме попитате защо, ще ви кажа отговора — заради пари. Артър Батършам се увлича по хазарта и е затънал до шия в дългове. Майка му, сестрата на покойния ми съпруг знае, че ако ме обявят негодна за родител, настойничеството може да се промени. Който поеме отговорността за сина ми, ще се разпорежда и със значителното му наследство — последва нова пауза. — Ето защо можете да бъдете сигурен, че не си измислям заплахата.

— Не съм си го и помислял — отговори Лукас, докато я гледаше как навлажни устните си...

Забрави за устата ѝ! Забрави за лекото потрепване на устните ѝ, когато говори за сина си! Забрави за сянката, която затъмнява очите ѝ, когато се спомене висшето общество — предупреди се сам. И най-вече трябваше да забрави за необяснимото желание, което го обземаше щом се озовеше край нея. Желание не само да я целува до безумие, но и да бъде нейния рицар на бял кон, който ще срази всичките ѝ врагове.

— Имате ли други въпроси, сър?

— Засега не — напомни си, че бе нехаен развратник, а не възвишен герой и отпрати странните си мисли. — Ще се захващаме ли за работа?

Кийра кимна отсечено.

— За да проработи планът ни, трябва да бъдем убедителна двойка. Това означава, че трябва да започнем да се появяваме сред обществото.

— Кога? — прошепна тя.

— Възможно най-скоро — той извади лист хартия от джоба си. — Направих списък с най-влиятелните домакини и събиранията, на които смятам, че трябва да се появим. Предлагам дебютът ни да бъде на соарето у графиня Сейбрук. Тя е една от водещите модни арбитри в Лондон и новината ще се разпространи като пожар. Около седмица след като ни видят заедно, ще уведоим вестниците за годежа ни.

— Не мога да си представя как биха повярвали, че изпитваме нежност един към друг — Кийра направи гримаса.

Лукас се усмихна.

— От личен опит знам, че когато човек разказва измислици, трябва да се придържа възможно най-близо до истината. Ще казваме, че сме се срещнали при чичо ми, чиито интереси към науката са добре известни. И че съм бил поразен от чара ви...

Тя издаде странен звук и каза:

— Или можем да обявим, че съм ви омагьосала, като съм сложила силен любовен еликсир в напитката ви. Мощно лекарство, което е размътило преценката ви.

— Преценката ми поначало никога не се е считала за много точна — отговори той. — Никой няма да ви укори, за окончателното ѝ рухване.

— Е, поне едно престъпление, за което няма да бъда обвинена — за момент очите ѝ се озариха от странна светлина. В тях сякаш се долови нещо средно между гняв и копнеж. След което хладнокръвието ѝ се завърна отново и непоколебимият ѝ поглед срещна неговия. Не можеше да ѝ е лесно да посреща подигравателното неодобрение и скверните клюки, но тя бе съумяла да запази достойнството и грацията си, които ѝ правеха чест.

Лукас бе наясно, че лудориите му можеха да ѝ се сторят крайно глупави. Поредният ленив аристократ, пропиляващ дните си в пиене, хазарт и преследване на жени.

Той приглади ръкава си. По дяволите какво можеше да си помисли лейди Шефилд за него. Не го бе грижа за мнението на обществото, защо трябваше да се интересува за нейното? Напомни си, че в уговорката им нямаше нищо лично. Просто взаимно си правеха услуга.

— Лейди Шефилд, очевидно е, че ме смятате за пройдоха и глупак. Може да ви се стори шокиращо, но мозъкът ми все пак работи

и дори стигна до извода, че не сте много доволна от предложението — каза той. — Разбирам, че жертвите скрупулите си. Е, и аз правя същото. Балните зали на Мейфеър ме отегчават до смърт, но въпреки това ще участвам в танците и не го правя за лично удоволствие, а заради чичо си.

Кийра сведе поглед към ръцете си.

— Така че, ако сте променила мнението си относно предпазването на сина ви...

— Никога! — извика тя.

— В такъв случай изглежда ни е писано да споделяме компанията си доста често през идните няколко месеца. И ако трябва да бъда откровен, не бих желал да съм обект на постоянните ви хокания и сарказъм. Защо не се постареем да го направим както трябва? Кой знае, може и да се насладите на преживяването.

— А прасетата може да полетят — измърмори Кийра.

— Познанията ми по биология със сигурност не са колкото вашите, но това ми се струва физически невъзможно. Крачетата са твърде късички и набити, а съотношението на тегло и дължина определено ще е пречка. Да не споменаваме и къдравата опашчица, която не допринася много за равновесието.

Устните ѝ потрепнаха.

— Мислех си, че лейди Ариел преувеличава, но слава на Бога, наистина имате чувство за хумор — добави той.

— Ще ми трябва много повече от това, за да преживея сезона — прошепна тя.

— Точно така. Ще имате нужда от мен — Лукас застана до камината и облегна лакът на полицата. — Е, договорихме ли се?

— Да — отговорът ѝ бе едва доловим.

Той се усмихна.

— Но...

— Какво *но*? — попита той.

Кийра отмести поглед за секунда, не искаше да позволява на чувствените му устни да я разсейват.

— След като уточнихме принципа на действие, да обърнем внимание и на детайлите, лорд Хадли — изрече през стиснати зъби тя. — Както вече ви казах, съгласна съм да премина през този театър, но само ако се съгласите на няколко условия.

— А те са?

— Никакъв явен разврат, никакви пиянски запои, никакви номера докато трае сезона.

Той повдигна вежда.

— Ясно, значи трябва да съм скучен?

Кийра погледна встрани. Проклет да бъде този мъж, задето бе толкова опустошително красив, когато правеше тази гримаса.

— Не се съмнявам, че ще го определите така.

Графът се завъртя лениво с гръб към камината и се облегна на мраморната полица.

— Какво да правя тогава, щом не ми е позволено да лудувам и да се веселя шумно? — попита той. — Да се опитам да обогатя знанията си?

— Защо не? — попита тя импулсивно. — Щом аз ще трябва да се подложа на изпитанието да посещавам повърхностни балове и партита, вие на свой ред трябва да се потопите в моя свят. Не че очаквам развратен мошеник някога да съумее да схване най-елементарните неща за логиката и дисциплината.

— Това предизвикателство ли е, мадам? — меко попита той.

— Да — тросна му се Кийра, тъй като търпението ѝ намаляваше застрашително. — Запишете го в проклетата книга за облози в Уайтс — тя замлъкна, за да помисли. — Покварената вещица се обзаложи с лорд Х., че той няма да успее да завърши начален курс по... химия — пое си дъх и продължи: — Не, твърде нечестно е, нека бъде орнитология. Много по-лесен за усвояване предмет от един лаик.

Лукас не отговори веднага.

— Съгласен — изрече спокойно. — Приемам облога, но от благоприличие няма да го записваме в клуба. Ще бъде тайна уговорка между нас.

Кийра почувства как кожата по ръцете ѝ настръхна. О, Боже, нима току-що направи ужасна грешка? Ако имаше нещо, което един мъж не би могъл да понесе, то това бе наранена гордост. Само че вече не можеше да отстъпи. Нейната гордост също не позволяваше отстъпление.

— Работата е там — продължи той, — че за облога трябва награда. И наказание. Кажете ми, лейди Шефилд, какво бихте жертвали, ако загубите?

— Не възнамерявам да губя — отвърна тя.

— Аз ли съм грешно информиран или учените наистина трябва да са непредубедени относно резултата, от който и да е експеримент?

Кийра присви устни.

— Добре тогава, лорд Хадли. Назовете залога.

— Ако спечеля, ще ми изпълните едно желание.

— Много е неясно — възрази тя. — Ще съм пълна глупачка, ако се съглася.

— Нима имате повод за притеснения? Мислех си, че не възнамерявате да губите.

Проклет негодник. За човек, който твърди, че не проявява интерес към интелектуални занимания, имаше доста хаплив език...

Кийра усети, че се изчервява, когато си припомни за неприличните коментари на лейди Анабел относно греховната уста на Хадли и вкуса на палавите му удоволствия. Вдигна поглед и го видя да се усмихва. Извитите устни разкриваха снежнобели зъби.

— Искате да съм по-конкретен? Добре тогава — той направи кратка пауза. — Ако спечеля, ще се съгласите на една целувка.

— Предполагам, че бих могла да го направя... — започна тя.

— Почакайте. Не съм довършил — приглади гънките на панталона си и добави — аз ще избира кое място да целуна.

— Т-това е... възмутително — прошепна тя.

— Нима? — погледът му се спусна бавно по тялото ѝ, сякаш смъкваше пластовете коприна и памук от нея. — Знаете ли, женското тяло има толкова много, крайно чувствителни места... адски трудно е да си избира само едно.

Кийра ахна неволно.

— Бих могъл да засмуча розовото ви зърно — промълви приглушено. — Или пък да прокарам устни по малкото ви пъпче — гласът му леко се снижи. — Мога и да се спусна по-надолу.

Кийра бе убедена, че лицето ѝ пламти. Извърна се настрани, за да скрие реакцията си. Думите му предизвикаха приятна възбуда, но не искаше да си го признае.

— Решението е ваше, сър. За мен няма значение.

Дрезгавият му смях сякаш погали кожата ѝ.

— А би трябвало. Вие също имате много да научите.

В стремежа си да го разсее, тя попита:

— Какво печеля аз?

— Какво искате?

— Нищо, което можете да ми дадете — отвърна Кийра проклинайки буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

— Не бъдете толкова сигурна — каза Лукас.

Малка струйка пот се плъзна във вдлъбнатината между гърдите ѝ.

— Напрегнете мисълта си, наистина ли няма нищо, което бихте искала от мен?

Тя нямаше доверие на собствения си глас.

— Може и да не ми отговаряте сега — той лениво оправи шалчето си. — Ще ви позволя да изберете победния си трофей покъсно.

— Така поемате риск, сър.

— Както знаете, това не ме плаши.

Пристъпи към нея и тя усети топлината му, аромата на сандалово дърво, тютюн и лек загадъчен оттенък на мускус, напомнящ за потаен и опасен мъж. Кийра потисна странното присвиване в стомаха и успя да възвърне хладнокръвието си.

— Някои биха нарекли това дързост, лорд Хадли.

— Предпочитам да го определям като самоувереност. Имам богат опит в накланянето на везните в своя полза.

— Радвам се да го чуя. Ще ни трябва много късмет през следващите няколко седмици.

— Има една стара поговорка, която гласи, че каквото посееш, това ще пожънеш, лейди Шефилд.

СЕДМА ГЛАВА

— *Santa cielo*^[1] заминавам за две седмици и виж какво се случва! Адът се отприщва — Алесандра де ла Джиамати отрязва малко парченце от крушата в чинията си. — А аз смятах, че ти правя услуга като взимам малките немирници с мен.

Кийра откъсна поглед от двете деца, които преследваха пеперуди в градината.

— Кълна се, не съм си търсила белята, тя сама ме намери.

— Поне *Белята* е красив като греха — отбеляза саркастично приятелката ѝ.

— Това няма нищо общо — възкликна Кийра, учудена от несигурния си тон. — Не проявявам абсолютно никакъв интерес към негодника, искам единствено да използвам връзките му в обществото.

Алесандра изви тънките си вежди.

— Едно по-интимно познанство може да направи нещата по-вълнуващи, нали?

— Не!

Приятелката ѝ си отхапа от плода.

— Да не би да имаш нещо против мъжа, за което да не знам? Тъй като външният му вид е безупречен.

— Той е твърде... — запъна се Кийра.

— Твърде какво? — попита Алесандра.

— Различен... — *и твърде опасен*, довърши мислено.

— Знаеш ли, има научна теорема... — започна приятелката ѝ.

— Моля те, недей и ти! — измърмори Кийра. — Надявах се именно ти да ме разбереш.

Маркизата бе с най-голям опит измежду приятелките ѝ. Добре сложена, изискана, с ренесансова красота. Ефирното ѝ лице неведнъж бе вдъхновявало ревностните ѝ ухажори да я сравняват с картината на Ботичели „Марс и Венера“. Алесандра бе пристигнала в Англия преди година, за да се помири с отчужденото семейство на майка си. Фактът, че я приеха, макар и хладно, я издигна сред най-висшите кръгове на

лондонското общество. Понякога посещаваше балове и соарета, но през повечето време живееше спокойно, разделяйки времето си между научните занимания и дъщеря си.

Кийра се загледа в Изабела и Перегрин, които си играеха. При една случайна среща на лекция по химия в Британското кралско научно дружество откриха, че и двете са майки на енергични осемгодишни деца. Но връзката помежду им се задълбочи и премина отвъд споделените съвети за обелени колена и зачервени гърла. Наред с интелекта си, Алесандра притежаваше набито око, умееше да преценява характера у човека и имаше язвително чувство за хумор.

Кийра въздъхна.

— Разбирам те, *bella*^[2], по-добре, отколкото предполагаш — отвърна Алесандра и махна грациозно с ръка. Инкрустираният ѝ с изумруди пръстен попадна под слънчевата светлина и проблесна в златно и зелено. — Просто се опитвах да прогоня тревогата от лицето ти.

Усмивката ѝ бе блестяща като пръстена, но Кийра знаеше, че приятелката ѝ си има и тъмна страна. Алесандра ревниво пазеше миналото си и почти не говореше за живота си в Италия. А причините, поради които бе решила да напусне страната, оставаха забулени в мистерия. С изключение на един-два бегли намека.

Грехове и тайни. Още една здрава връзка между тях.

— Де да можех да я разсея със смях — Кийра направи саркастична гримаса. — Ако трябва да бъде откровена, смятам, че допуснах ужасна грешка. Утре, о Боже — утре! Трябва да се облека в коприна и да се появя сред обществото сякаш нямам никакви грижи — все още не бе споменала нищо за облога пред приятелката си. — Аз... не съм сигурна дали ще се справя.

— Разбира се, че ще се справиш. Няма да си сама. Толкова съжалявам, че не мога да бъда там с теб. Хадли ще ти предложи не само морална подкрепа, но и ръка, на която да се облегнеш.

— Ха — измърмори Кийра. — По-вероятно е да се скрие в някой тъмен ъгъл и да опита да бръкне под полата на някоя дама.

— Съгласна съм, репутацията му не предразполага към доверие. Но въпреки това съм чувала, че... — Алесандра се поколеба и не се доизказа. — Трябва да прецениш сама за себе си.

Не бе сигурна дали трябва да бъде разочарована или да се почувства облекчена, че приятелката ѝ не довърши думите си. Въпреки това не настоя, тъй като не искаше да изглежда твърде заинтересувана от графа. Само ако можеше този негодник и проклетия му облог да спрат да терзаят мислите ѝ.

Риск и награда. Подобни предизвикателства вълнуваха хазартната натура. Нея не я блазнаха. Кийра се познаваше твърде добре, имаше постоянен и уравновесен характер. Беше дисциплинирана и решителна.

Тогава защо се чувстваше толкова неуверена за... всичко?

— Давам пени, за да разбера мислите ти — прошепна Алесандра.

— Ще направиш лоша сделка — отговори Кийра с тъжна гримаса.

Алесандра се умълча и бавно започна да увива около пръста си една гарваново черна къдрица.

— Освен това не съм сигурна дали бих могла да ги изложам в разбираем порядък — добави Кийра.

— Понякога дори и само да поговориш с някой, помага *cara*^[3].

Кийра се въздържа да подчертае, че по-скоро си мислеше как гърнето си е намерило похлупака. Вместо това попита:

— Ако присъстваше на сбирката ни, какво щеше да ме посъветваш да направя?

Алесандра се поколеба едва забележимо и каза:

— Да следваш сърцето си.

— Мили Боже! — отговорът я изненада напълно. — Ти си най-прагматичния и практичен човек, когото познавам! И след сто години не бих се досетила, че си прикрита романтичка!

Отражението от стъклата на прозорците редуваше потрепващото сияние на слънце и сянка по лицето на приятелката ѝ.

— Романтиката няма нищо общо. Имах предвид, че понякога човек трябва да разчита на инстинкта, вместо на интелекта си. Това важи дори в науката, *si*^[4]?

— П-предполагам, че разбирам какво имаш предвид — обаче, вместо да облекчат колебанията, мъдрите думи на Алесандра само помрачиха настроението ѝ. — Кейт ми каза почти същото, когато си тръгнахме от сбирката.

— Не съм учудена. Подозирам, че ние трите имаме и други общи неща, освен интереса ни към науката — Алесандра не се впусна в подробности, а се върна на предишния си коментар. — Просто предлагам...

От градината се разнесе писък и прекъсна разговора. И двете майки скочиха от столовете си в секундата, в която Перегрин тупна на земята. Кийра излезе първа през френския прозорец, а Алесандра беше само на крачка зад нея.

— Момичета! — Перегрин преглътна сълзите си, докато тя пригладваше къдриците на челото му. Подутина колкото яйце вече се оформяше между очите му. — Ще се научат ли някога да хвърлят топката както трябва?

— Изплъзна се — Изабела, дъщерята на Алесандра, се наведе напред, за да погледне отблизо. — Аууу, Пери, става ужасно лилаво на цвят. Защо не се наведе?

— Защото трябваше да се целиш във вратичката за крикет, която беше до крака ми, а не в главата ми, глупачке.

— Крикетът е скучна игра — Изабела изкриви устни.

— Както и играта ти с кукли. Но аз не те замерям по главата с тях.

Очите на момиченцето се напълниха със сълзи.

— Не го направих нарочно — подсмръкна тя.

— Разбира се, че не си — утеши я майка ѝ.

— Няма нищо — каза Кийра и прегърна по-силно сина си. — Един студен компрес и няколко парчета от сладкиша с конфитюр ще оправят нещата.

— Мисля, че трябва да отведе Изабела у дома — Алесандра направи иронична гримаса над главата на дъщеря си. — Преди чувствата да бъдат наранени по-сериозно.

Децата обикновено се разбираха чудесно, но заради дъжда пътуването от Бат бе доста продължително. Дори и най-добрите приятели можеха да се уморят от компанията си.

— Това може би е добра идея — съгласи се Кийра. Изглежда мрачното ѝ настроение заразяваше всички около нея.

— *Ciao, tesoro*^[5] — Алесандра целуна Перегрин, после и Кийра. — Ще чакам да ми разкажеш всичко за бала на следващата ни сбирка — най-добре бе да не споделя какво мисли по въпроса в момента.

Кийра взе сина си на ръце и придружи приятелката си до входната врата, а после потърси успокоителното уединение на кухнята. Сладкият аромат на разтопена захар и канела ги обгърнаха в ласкава топлина. Същото стори и г-жа Кук, която изтупа брашното от ръцете си и бързо сложи тенджерата с мляко на огъня.

Кийра прехапа устни докато наблюдаваше как възрастната жена се суети около насиненото чело на Перегрин. Изведнъж осъзна, че синът ѝ бе заобиколен само от жени. Единствените мъже наоколо бяха иконома Маккейб и лакеят Джеремайя — и двамата над седемдесет. Едва ли беше добре за едно момче да отрасне без силно мъжко влияние в живота си. Не искаше да бъде глезен и гушкан докато се превърне в лигльо. Няколко драскотини бяха напълно в реда на нещата, трябваше да се научи да приема цицините и да ги отминава със смях.

Не че Шефилд би му послужил за добър пример. Кийра потисна потръпването си. Пиян неудачник с избухлив нрав едва ли беше най-подходящия модел за следване. Знаеше, че покойният ѝ съпруг не бе много по-различен от повечето бащи аристократи. Но тя искаше нещо повече за Перегрин.

Топлина. Смях. Любов.

Не се заблуждаваше, че той би получил всички тези неща от семейството на Шефилд. Единствената причина, поради която искаха да поемат попечителство над момчето беше заради парите и земите му.

Страхът я сграбчи за гърлото, и за момент не можа да преглътне. Перегрин се усмихна и ухапа един от прясно опечените сладкиши, а тя извърна поглед, като се надяваше да прикрие тревогите си. За Бога, изобщо не се чувстваше готова за завръщане в обществото. Сред веселието и блясъка щеше да се чувства... не на място. Особено ако Хадли решише да се спусне с глава напред в нов скандал.

Както и да е, Кийра си напомни, че бе преживяла много по-лоши неща от един лондонски бал. Не я интересуваше какво щяха да шепнат зад гърба ѝ. Пръчки и камъни биха могли да строшат костите ѝ, но думите никога нямаше да успеят да я наранят...

Сега оставаше само да си повярва.

— Изглеждаш отегчен.

Лукас вдигна поглед от полупразната си чаша.

— Чух, че си на почивка в провинцията — лорд Джеймс Джакхарт Пиърсън, известен сред приятелите си като Блек Джак заради дългата до раменете гарвановочерна коса и мургав тен, се стовари в кожения стол и поръча на прислужника още една бутилка бренди. — Какво се е случило, да не би фонтаните в Кент да са пресъхнали?

Хадли се изхили гърлено. Дали тези шеги щяха да престанат някога?

— Или планираш още едно гмуркане в града? — Джак опря ботуша си на месинговата решетка пред камината и запали пура. — Каквото и да си наумил, брой и мен. Тук е такава скука.

— Озапти остроумието си, Джак. Освен ако не искаш да си събираш зъбите по дъното на Серпентин^[6].

— Май си в лошо настроение, а? — Джак безгрижно пренебрегна предупреждението. — Какво помрачи желанието ти за забавления, освен посинелите ти от студ топки?

Ругатнята, с която Лукас му отговори, би накарала и моряк да се изчерви.

— Добре тогава, да *отплаваме* към следващата тема — Джак изпусна облак дим и предложи да допълнят чашите си. — Може би предпочиташ уиски? Знаеш ли, че думата има келтски произход? — приятелят му направи малка пауза. — *Uisge beatha*, което означава жива вода.

— Виж ти, какъв източник на познания — Лукас остави питието и сви юмрук. — Жалко, че мозъкът ти след малко ще се поизкъпе в купата с пунш.

— Мир, Хадли. Обещавам засега да си държа езика зад зъбите — изсмя се Джак и се облегна назад в стола.

— Направи го за твое добро, по дяволите.

— Не бъди толкова дребнав. Нещата са доста еднообразни в града. Особено откакто Сандхърст замина на меден месец в Шотландия — Джак унило се загледа в брендите си. — Завърна се вчера, но е толкова погълнат от невестата си, че не проявява никакъв интерес към местенцата ни за игри в Сейнт Джайлс — устата му се изви в кисела гримаса. — Не че го обвинявам. Лейди Оливия би изкушила всеки мъж да се укроти.

— Да се укроти? — изръмжа Лукас. — За Бога, каква потискаща мисъл.

Изражението на приятеля му значително се разведри.

— Това е друго нещо. Знаех си, че мога да разчитам на теб и на твоето желание за забавления. Утре вечер в „Бърлогата на вълка“ ще има специална игра на двадесет и едно с по-високи залози. От там ще се преместим в малък, очарователен бордей, който открих в Саутуорк. Момичетата...

— Съжалявам — прекъсна го Лукас. — Вече имам уговорка.

Джак изтръска пепелта от пурата в огъня.

— Колкото повече, толкова по-весело. Доведи дамата, с която си в момента. От личен опит знам, че често намират тези палави приключения за ободряващи.

— Точно тази едва ли — осъзнавайки, че звучи доста саркастично за мъж, който има намерение скоро да обяви годеежа си, Лукас добави: — Тя не е... от този тип дами.

Джак се намръщи, дръпна от пурата и отпи глътка, преди да се изсмее гърлено.

— Проклятие, за момент ме заблуди — смехът му стана още по-силен. — Ти и порядъчна жена? Каква безсрамна лъжа!

Лукас дори не се усмихна.

— Всъщност, не лъжа. Обещал съм да придружа лейди Кийра Шефилд на бала у графиня Сейбрук.

Последвалия пристъп на кашлица събуди възрастния джентълмен, който подремваше на съседния стол.

— Акхъм... Млади човече, сменете пурите с такива от Вирджиния, ако стомахът ви не може да понесе индийския тютюн.

Джак изломоти набързо извинението си, преди отново да се обърне към Лукас.

— Разумът ти е зациклил напълно от последния ти номер насам.

— Джак — предупреди го Лукас.

— Нищо друго не може да обясни внезапната ти заблуда.

— Заблуда? — повтори Лукас.

— Да, мислиш си, че си паднал в купела със светена вода и си излязъл от там като светец.

— Смяташ, че не съм способен да се променя? — Лукас започна да се забавлява, виждайки вълнението у приятеля си и добави. —

Може би съм готов да сменя козината си.

— Поповите лъжички се превръщат в жаби, а не в принцове — измърмори Джак.

Лукас вдигна чашата и разклати брендите в нея. Светлината от огъня проблесна през кристала, превръщайки кехлибарената напитка в блещукащ водовъртеж от течено злато. Гледката предизвика внезапен спомен за прекрасните коси на лейди Шефилд, изпъстрени с кичури от мед и слънчева светлина...

— По дяволите, Лукас — приятелят му поклати глава. — Да не си полудял? Побърка ли се?

— Напълно нормален съм — отвърна той.

— Тогава се вслушай в разума си! Стой настрана и не се забърквай с *Черната вдовица*. Нима трябва да ти напомням какво се случи с първия ѝ съпруг? — презрителната забележка му напомни за уязвимото лице на Кийра и изпълненият ѝ със страх поглед...

Стисна здраво чашата. Тя бе сама и въпреки това имаше смелостта да се изправи срещу зловните клюки и отвратителните слухове.

Проклятие.

Тя заслужаваше повече от подигравка. Заслужаваше някой, който да я защити.

— От това, което чувам, цяло чудо е, че не го е убила по-рано.

— За Бога — Джак отново напълни чашата си. — Защо точно нея, сред този избор от всеотдайни проститутки?

— Може да съм привлечен от ума ѝ — провлачи Лукас. — Чичо ми има много високо мнение за интелекта ѝ.

Приятелят му изсумтя отвратен.

— От кога предпочиташ женския мозък пред тялото?

— Срещал ли си лейди Шефилд? — попита той, като не желаше да си признава, че намира интелигентността ѝ за вълнуваща.

Приятелят му поклати глава.

— Изглежда и тя като *онази с косата* живее в сянка.

— Е, уверявам те, че под черното покривало има нещо повече от кожа и кости — устните му се разтегнаха в доволна усмивка.

— Защото пие кръвта на жертвите си — Джак направи пресилена гримаса на отвращение. — Все още не мога да разбера, как се наемаш

да съблазниш заподозряна в убийство... — той се замисли за момент и изведнъж лицето му просветна. — Облог! Каж ми, че е заради облог.

— Много добре знаеш, че един джентълмен не би разисквал публично връзката си с дама — отвърна Лукас. — Въпрос на чест.

— *Лудата глава* ми изнася лекция за морал? Някой сигурно е потопил пурата ми в опиум.

Нестихващият сарказъм на приятеля му започваше да му идва в повече.

— Да не би да намекваш, че не съм джентълмен?

Прозвуча силен смях:

— Не, не намеквам. Заявявам ти го в лицето.

— По дяволите, Джак, не е честно — каза Лукас в своя защита. — Никога не съм мамил на карти, винаги съм спазвал клетвите си. Знаеш, че думата ми тежи като камък.

Приятелят му сви рамене.

— Разбира се, че не поставям под въпрос честта ти спрямо благородниците, които са ти равни. Колкото до странното ти поведение сред изисканото общество... По дяволите, Лукас, името ти се превърна в нарицателно за непристойно поведение. Признай, че си развратник, комуто доставя огромно удоволствие да се надсмива на правилата — Джак запрати угарката от пурата си в огъня. — Не че има нещо кой знае колко лошо в това. Всичките ти приятели те смятат за страхотен. Но ако изпадна в затруднение, едва ли ще си първия, на когото бих желал да се осланям.

По дяволите! Лукас отпи голяма глътка от брендите си. След това още една. Колко отрезвяващо описание на характера му.

Джак се пресегна за бутилката и отново напълни чашите.

— Изглеждаш леко позеленял. Да се надявам ли, че ще размислиш, преди да се забъркаш с *Черната вдовица*?

Лукас не отговори.

Приятелят му повдигна въпросително вежди.

— Не ми казвай, че си се засегнал от думите ми. Ако съм бил прекалено откровен, то е за твое добро — и отправи саркастична усмивка.

— Не се притеснявай. Слушал съм лекцията и преди.

— Тогава събери приятели и ела с мен в Саутуорк довечера. Знам къде да намерим доста красиви проститутки, които ще те накарат да

забравиш за лейди Шефилд.

— Ти върви — отвърна той тихо, обезпокоен от противоречивите желания да бъде едновременно благороден и неприличен. — Може би ще се присъединя по-късно.

— Ти си болен — Джак го изглежда подозрително. — Прибери се у вас и се наспи добре. Ще ти запазя място на масата за хазарт утре вечер. Играта ще е с високи залози, очертава се да бъде интересна.

— Както казах, вече дадох думата си да придружа лейди Шефилд на бала по това време — отговори Лукас. — Колкото и да те изненадва, възнамерявам да спазя обещанието си.

Джак въздъхна дълбоко и мъчително.

— Е, погребението си е твое — каза той, изправи се и допи каквото бе останало в чашата. — Аз заминавам за пещерата на Купидон — поколеба се за секунда, преди да му отпрати широка усмивка. — Оставям те сам да потънеш или се задържиш над водата.

Лукас изруга зад гърба на своя приятел, който се отдалечаваше.

С изключение на някое похъркване или припукването на огъня в камината, стаята бе тиха като гробница. Лукас се размърда неудобно в стола си. Изпадаше във все по-лошо настроение, докато премисляше разговора им. Изглежда неотдавнашното подгизнало подхлъзване бе преобърнало света му с главата надолу. Принуден да погледне на себе си от различен ъгъл, не бе сигурен, че това, което вижда, му харесва.

По дяволите. Затвори очи и притисна пулсиращите си слепоочия с пръсти. Главата го болеше, а брендито имаше вкус на застояло в устата му. Може би наистина бе болен.

А може би целувката на вдовицата наистина беше силно отровна. Сигурно това бе причината за странните тръпки — ту ледени, ту горещи — които го побиваха, всеки път, когато си помислеше за нея. Както и за временната му невменяемост, поради която се съгласи на условията ѝ.

От утре...

Не нямаше да мисли за последствията от действията си. Винаги бе живял за момента, защо трябваше да променя това? Вдигна чаша и безмълвно изрече тост към истинската си същност. *Лудата глава*. Мъж, който знаеше как да се забавлява.

Беше прекрасно, че изпитва прилив на съчувствие към лейди Шефилд, но не бе длъжен да ѝ бъде верен. Някъде в далечното бъдеще

може би щеше да попадне в капана на брака, но засега всичко бе преструвка. Все още бе свободен да прави каквото си пожелае.

Лукас скочи от стола и се завтече с пълна скорост към вратата, за да настигне Джак и да се позабавлява.

[1] Santa cielo (ит.) — Мили Боже. — Б.пр. ↑

[2] Красавице (ит.) — Б.пр. ↑

[3] Мила, скъпа (ит.) — Б.пр. ↑

[4] sì (ит.) — да. — Б.пр. ↑

[5] Ciao, tesoro (ит.) — Довиждане, съкровище. — Б.пр. ↑

[6] Изкуствено езеро в Хайд Парк, Лондон, създадено през 1730 г. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Около къщата горяха факли. Златните пламъци хвърляха танцуващи сенки по светлия варовик на стените. Кийра слезе от каретата на графа и вдигна яката на пелерината си, за да се предпази от вечерния бриз, доволна, че тъмното кадифе щеше да прикрие лицето ѝ от другите гости за известно време.

Съвсем скоро щеше да се изложи на многозначителните погледи на околните. *Черната вдовица* от плът и кръв. Без съмнение присъствието ѝ щеше да предизвика сензационен смут. Кийра изтръпна, искаше ѝ се да може да се обърне и да се изгуби в тъмнината.

Лукас я стисна здраво за ръката, сякаш прочел мислите ѝ.

— Притесняваш ли се? — попита я.

— Малко — призна тя.

— Недей — прошепна ѝ. — Всички погледи ще бъдат приковани към теб...

— Точно от това се страхувам — промълви Кийра.

— ... заради красотата, грациозността и царствената ти осанка — продължи Лукас любезно. — Тази вечер си изключително красива, лейди Шефилд. Трябва по-често да се обличаш в индигово синьо. Подчертава идеално млечната кожа и златните ти коси.

Графът, разбира се, бе обигран флиртаджия, но комплиментите му ѝ помогнаха да се отпусне докато вървяха към фоайето.

— Въпреки че — прошепна той, — бих предпочел да те видя гола.

— Шшш — Кийра се огледа плахо, когато един лакей ги приближи и пое наметката ѝ. За Бога, бе забравила колко величествени и бляскави бяха тези сбирки. Кристалните орнаменти на полилея сякаш подчертаваха разкоша на гостите, които си проправяха път по шахматно наредените мраморни плочки. За секунда, всичко се сля в някаква неясна смесица от пищни цветове — скъпите бижута и пъстрите коприни на дамите, подчертани от елегантните черно-бели

костюми на джентълмените. Разкош и блясък, престиж и изисканост. Благоприличие.

Каква глупачка бе да си помисли, че този театър щеше да проработи. Почувства се като сиво врабче сред пъстрото оперение наоколо. А под пауновите пера, всички бяха ястреби по душа. Готови да я изядат жива.

Лукас се наведе и за момент я прикри от близките стълби.

— Усмхни се, скъпа — измърмори. — От опит знам, че нищо не обезкуражава зяпащата тълпа така, както пълното безразличие.

Макар да чувстваше устните си като изсечени от лед, Кийра се насили да ги изкриви в усмивка.

— Ето, това е друго нещо — той положи длан върху ръката ѝ. Жест, който ѝ се стори странно покровителствен. — Другият вариант е да ги гледаш, като си представяш, че са голи — той намигна дяволито. — Ще видиш как аурата на самодоволното им превъзходство ще се разсее на мига.

Въпреки че бе изнервена, Кийра едва не се изсмя. За Бога, той бе прав. Ниската и набита вдовстваща херцогиня на Стамфорд вече не изглеждаше толкова страшна без защитата на претруфената рокля и лъскавите си дрънкулки.

— Ще се качим ли да поздравим домакинята? — попита Лукас.

Кийра погледна към насъбралата се тълпа по витите стълби и се изкуши да отстъпи. Но си припомни увещанията на графа и кимна.

— Да, хайде, поведи жертвеното агне на заколение — изрече сподавено.

Лекият му смях погъделичка бузата ѝ.

— Повярвай ми, ще видиш, че повечето от хората са овце във вълча кожа. Не им позволявай да те уплашат.

Кийра въздъхна и с изненада установи колко успокоително ѝ действаха шегите му. Трябваше да се каже нещо весело...

Лукас я придружи до опашката и веднага започна да разказва забавен анекдот за историята на имението. Поне така предположи Кийра. Долавяше само откъслечи от случката, тъй като сведе очи и хвърли още един поглед наоколо.

Архитектурата бе забележителна — изваяните балюстради, орнаментите, декоративните ниши, запълнени с екзотични цветя. Не по-малко впечатляващи бяха редицата семейни портрети окачени по

боядисаните в кремаво стени. Свели поглед през позлатените си рамки, членовете на рода Сейбрук изглеждаха по-скоро като истински сухари, заключи тя. Но пък от друга страна колосаните яки и пристегнатите корсети от времето на Елизабет не предразполагаха много към усмивки. Кийра можеше само да се надява, че настоящата графиня, която бе известна със стила и остроумието си, ще бъде по-гостоприемна.

Колкото до останалите гости...

Кийра бе наясно с подмолните погледи, които идваха от всички посоки. Усещаше как стрелкащите се очи изгаряха голите ѝ рамене и долавяше ясно шушуканията. Без съмнение всички се чудеха кое бе извадило *Черната вдовица* от убежището ѝ.

— О, лорд Хадли!

Гърленият смях на домакинята извади Кийра от унеса на собствените ѝ мисли.

— Чудесно е да видя, че сте се завърнал в града — лейди Сейбрук протегна възторжено облечената си в ръкавица ръка към Лукас. — Нещата са доста монотонни, когато не сте наоколо, за да предизвикате леко *въннение* — добави тя.

— Скъпа ми Алисън, ще се опитам да не мътя водата тази вечер.

Графинята намигна:

— Изглежда вече сте разбунили духовете — тя се усмихна меко като погледна към Кийра. — Колко очарователно, най-последно да ви срещна, лейди Шефилд. Чувала съм толкова много за научните ви постижения.

— М-много сте любезна, лейди Сейбрук — заекна Кийра.

— Опасявам се, че ще разберете колко е закърнял мозък ми, когато стане дума за наука, но обожавам градинарството — графинята повиши глас, така че околните да могат да чуят всяка нейна дума. — Надявам се да ми разкажете за заниманията ви с лечебни билки.

— С удоволствие — отговори тя.

— Чудесно. Седнете до мен на вечеря, моля — лейди Сейбрук махна с ветрилото си, завъртя Лукас към дансинга и каза: — Не я дръж само за себе си, палав негоднико.

— Н-не мога да повярвам колко мила бе графинята с напълно непознат... и то непознат с лоша репутация — размишляваше Кийра, докато си проправяше път през тълпата. От опит знаеше, че дамите от

обществото можеха да бъдат далеч по-безмилостни от джентълмените. Често сатенените усмивки и кадифените им гласове прикриваха инстинкта на убиец, присъщ за Атила. — Може би ме е объркала с някой друг.

— Алисън ми дължи една-две дребни услуги. Няма да изпадам в подробности — каза Лукас. — Освен това, самата тя е водила доста интересен живот и смята строгото благоприличие за доста надценено.

Дотук добре. Кийра издиша облекчено, след като премина през посрещането, без да *бъде наранена сериозно*. Но облекчението ѝ не трая дълго.

— Музикантите подеха валс — Лукас се завъртя спокойно и зае позиция на полирания паркет.

— Лорд Хадли, трябва ли... — започна тя.

— Да. Трябва — ръката му леко притисна кръста ѝ. — Това ще бъде като упражнение по безсмислие, ако се окаже, че не се забавляваме.

— Но...

— Не се притеснявай толкова. Няма да те настъпя.

Кийра затвори очи за момент.

— Не за пръстите на краката си се притеснявам, сър — каза тя тихо. — Забравяте, че не съм била сред обществото отдавна. Не зная стъпките на новия танц.

Лукас я придърпа малко по-близо.

— Просто ме следвайте.

За нейна изненада се оказа доста лесно за изпълнение. Графът бе елегантен и имаше лека стъпка. След първите няколко завъртания Кийра се отпусна и последва ритъма му, изпълнявайки движенията, без да се замисли.

— Виждаш ли, не е чак толкова трудно да се отпуснеш — прошепна той.

Кийра бе напълно наясно от завладяващата им близост — ръката му държеше нейната, с другата притискаше кръста ѝ и излъчваше топлина през пластове мека кожа на ръкавицата и коприната на роклята. Вече чувстваше плътта си разголена.

— Когато се отпуснеш леко, движенията ти придобиват прекрасна гъвкавост — продължи той.

Топлината опари лицето ѝ.

— Защо постоянно отправяте сексуални намеци, сър?

— Защо винаги се притесняваш от комплиментите за красивото ти тяло? — парира я той.

— А-аз не съм красива — заекна за пореден път тя.

— Тогава защо всеки мъж в стаята е отправил поглед към теб? — попита Лукас и я завъртя, при което полите ѝ се разлюляха.

Кийра бързо се огледа. О Боже, наистина ги гледаха. Тя пое дълбоко дъх.

— Виждаш ли? Очите им са приковани към теб, като молци към пламък — каза Лукас.

— Огънят е опасен — прошепна тя.

— Опасността допринася за съблазняването — очите му проблеснаха на кристалната светлина на полилеите, — доколкото ми е известно.

Огледа се още веднъж наоколо и видя, че не само мъжете ги наблюдават. За момент се почувства леко замаяна. Красавиците на града ѝ завиждаха. Тя, *Черната вдовица* от Понт Стрийт, танцуваше с най-желания негодник в Лондон.

— Страните ти имат много сладък розов оттенък — измърмори Лукас. — В същия нюанс като... едно друго доста горещо местенце от женското тяло — той я погледна през тъмните си мигли. — Можеш ли да се досетиш кое?

Потискайки желанието да си повее с ветрилото, тя попита:

— Толкова безобразно ли флиртувате и с останалите дами, които познавате?

Устните му се извиха в ъгълчетата.

— Разбира се. Целта на приема е да се позабавляваме малко.

— Изглежда, че за вас животът е като една нестихваща забава — въздъхна Кийра.

Преди да може да ѝ отговори една от дамите се завъртя близо до тях и се изсмя енергично.

— О, Хадли, чувам, че ще поставят нов балет. Казва се „Фонтанът на младостта“. Убедена съм, че няма да искате да го пропуснете.

Партньорът ѝ избухна в смях.

— Никога ли не се притеснявате, че сте в центъра на клюките? — попита тя щом се отдалечиха от останалите.

— Защо? — отвърна Лукас след кратко колебание.

Въпреки че въпросът бе почти реторичен, Кийра обмисляше отговора си внимателно. Прозвучаха няколко музикални такта, преди да каже:

— Не знам... просто си мисля ако бях на ваше място щях да се замисля дали хората не се смеят на мен вместо с мен.

— Е, трябва да се чувстваме удобно в собствените си кожи — отговори с лекота той. — Обвивката ми очевидно е много по-дебела от твоята. Виж, пет пари не давам за мнението на хората — Лукас направи сложно завъртане, без да обърка стъпките. — Ти защо го правиш?

— Аз не мога да си позволя лукса да петня името си пред обществото. Това може да ви се стори шокиращо, лорд Хадли, но в света на възпитаните има два вида правила. Дамите се придържат към много по-строги стандарти. Една погрешна стъпка може да те съсипе.

Тя се огледа наоколо и изведнъж осъзна, че бе част от водовъртежа на гледката и звуците — искрящите цветове, проблясващите светлини, вълнуващия смях, звънтенето на кристал. Все неща, които беше отбягвала в миналото си.

Тази вечер нямаше измъкване и колкото и странно да бе, не изглеждаше толкова ужасно, колкото очакваше. Не и със здравото мускулесто тяло на графа, което ѝ осигуряваше спокойствие и подкрепа. Потънала в прегръдката му не се чувстваше толкова уязвима и сама.

Когато отшумяха последните звуци от цигулките, Лукас я заведе до усамотения ъгъл край саксиите с палми.

— Искаш ли малко пунш с шампанско?

— Да, благодаря — Кийра бе забравила, че от танците се ожадняваше доста.

— Няма да се бавя.

Преди да успее да възрази, че я оставя сама, Лукас изчезна.

Кийра потисна потреперването си и вдигна поглед от паркета. Колкото и странно да се чувстваше, не трябваше да показва на околните, че бе уплашена.

Видя през тълпата как Лукас се спря, за да размени няколко думи с висок, широкоплещест джентълмен, чийто изсечен профил и военна

осанка му придаваха застрашителен вид. Непознатият се обърна и я огледа за момент, преди да кимне сериозно към него.

С изненада установи, че той внезапно се извини на компанията си и се запъти към нея. Изражението му бе стегнато, резервирано, някой би го счел дори за арогантно. Когато пронизващият му зелен поглед проникна в малкия ѝ оазис сред палмовите листа, тя се постара да не помръдне.

Щом я приближи, Кийра осъзна кой бе той.

Маркизът на Хадан.

Окичен с медали герой от войната, маркизът, освен това беше и член на „Кралското научно общество“. По-голямата част от елита благоговееше пред него и, според вестниците, той не понасяше глупаци...

Размислите ѝ бяха прекъснати от изразения му баритон.

— Моля за извинение лейди Шефилд. Свободна ли сте за този танц?

Поглеждайки към картончето си, което беше подозрително празно, като се изключи името на Хадли до двата валса, Кийра се зачуди за момент, да не би да ѝ се подиграваше. Сенките от листата по лицето правеха изражението му трудно за разчитане, но от опит знаеше, че титулуваните джентълмени понякога си доставяха извратено удоволствие с подобни жестоки игрички.

— Ще се постарая да разгоня с пръчка обожателите си, за да ви направя място, сър — отговори тихо тя.

Тътнещият му смях прозвуча изненадващо приятно.

— Спестих ви проблемите. Изглежда, че приближаването ми ги е уплашило и са се разбягали. Подействал съм им като магнит с обърнати полюси.

Кийра се усмихна неуверено.

— Опитът ви в сферата на науката е доста впечатляващ, лейди Шефилд — продължи той. — Чел съм няколко от есетата ви и с удоволствие бих ги разисквал, ако се съгласите да потанцуваме.

— За мен ще бъде чест, сър.

Отново се озова на дансинга, и се въртеше по полирания паркет в ръцете на красив джентълмен. Разговорът бе толкова интересен, че тя забрави за нервността си и стъпките ѝ някак си бяха в хармония с

трелите на цигулките. За нейна изненада, Кийра бе почти разочарована, когато музиката свърши.

— Благодаря ви — започна тя.

Вместо да я заведе в сянката на палмите, Хадан се отправи към добре осветената маса с напитки.

— Поверявам ви на приятеля си Уудбридж, ако нямате нищо против.

Кийра едва не оплете краката си. Известен с чара и остроумието си, Девлин Уудбридж бе любимец на лондонското общество. Тя не можеше да си обясни, кое би го накарало да рискува да се изложи на неодобрението на околните, като застане до нея.

— О, моля ви не бива да притеснявам лорд Уудбридж — тя въздъхна дълбоко, като се чудеше къде ли бе изчезнал Лукас. Проклетник, как смееше да я изоставя сред непознати.

— Няма проблем — Хадан отстъпи назад с малък поклон. — А, ето го и него. Насладете се на остатъка от вечерта, лейди Шефилд.

Колко хитро. Усмихвайки се, Лукас се поздрави за това, че се бе обърнал за помощ към старите си приятели за представянето на Кийра пред изисканото общество. Винаги можеше да се разчита на тях при нужда. Хадан бе уважаван, дори малко се страхуваха от него. А лъчезарният чар на Уудбридж бе причина да бъде харесван от почти всички по-значими личности. Това, че я ухажваха такива знаменити особи, щеше да бъде от значение при по-нататъшното въздействие върху обществото.

Да, нека Хадан и Уудбридж да свършат работата вместо него, помисли си Лукас и се усмихна вътрешно. Това му позволи да се поразходи бавно из градината с приятно закръглената баронеса Бленхайм. Дамата му показва, че няма нищо против да пофлиртуват...

И въпреки това, когато отправи поглед към танцуващата двойка, Лукас усети как самодоволната усмивка започна да се изплъзва от лицето му. Кийра и Хадан се носеха през последните тактове на танца с въодушевление, което го накара да се замисли. Вродената резервираност на приятеля му сигурно се бе изпарила след скорошния му брак. Маркизът никога не се забъркваше в повърхностно флиртуване, но изглежда се наслаждаваше на компанията на Кийра.

По дяволите, нямаше нужда Никълъс да се усмихва толкова често.

Стиснал зъби, Лукас грабна чаша шампанско от минаващия наблизо лакей и започна да обикаля около дансинга. Дамите го поздравяваха с усмивки и закачливи намигвания. Едва бе прекосил половината зала и вече му бяха прошепнали няколко покани за среднощни любовни срещи. А от джентълмените прииждаха добронамерени подмятания и смях. Три пъти „Ура!“ за *Лудата глава*, който ги забавляваше дяволски добре.

Лейди Шефилд сгреши. Той беше голям любимец, а не голям глупак.

И въпреки това шампанското имаше странен вкус тази вечер. Той премина на бордо, а след това на бренди. Без успех. Може би близостта на тази високо образована жена предизвикваше странна химична реакция. Нима присъствието ѝ бе по-силно от питиетата?

Трябваше да провери тази теория още на първия им частен урок.

Засега Лукас остави погледа му да се отправя обратно към Кийра. Докато я гледаше как танцува с лекота, не можеше да спре да се възхищава на грациозността и хладнокръвието ѝ. Бе стоял достатъчно близо до нея, за да усети, че вътрешно се притесняваше, но въпреки това имаше силата на духа да посрещне страховете си с ясно изразени достойнство и решителност.

Смело момиче, аплодира я той.

Видя, че не бе единственият, който я наблюдава. От всички посоки се долавяха бляскавите като полилея погледи. Преследвачите на богатства бяха привлечени от заможната вдовица, без да ги спира лошата ѝ слава. Свъси вежди и усети парене в гърдите. Нека само някой от тези кучи синове да се опита да я сграбчи и пръстите му ще се опекаат на жарта.

— Палавницата може да е убийца, но бих умрял щастлив докато я оправям — лорд Дънинг, общ познат, застана до него. — Има хубав задник, а?

Лукас преглътна яростната си ругатня заедно с виното.

— Сигурно и ти искаш да се възползваш — тихичко се изсмя Дънинг. — Едва ли преследваш богатството ѝ. Хазната ти е претъпкана.

Потискайки желанието си да завре зъбите на мъжа в гърлото му, Лукас остави чашата си и сви юмрук.

— Не възнамерявам да обсъждам интереса си към лейди Шефилд с вас. Правила на поведение и така нататък.

— Тъъ, правилно — Дънинг се оттегли, като изглеждаше озадачен и раздразнен. — Няма нужда да се палиш, Хадли. Само се пошегувах.

— Прави го далеч от ушите ми — каза той тихо.

Дънинг му отпрати пронизващ поглед и се отдалечи.

Всичко вървеше по план, помисли си Лукас. Думите щяха да се разпространят като пожар. *Лудата глава* е попаднал под магията на *Черната вдовица* от Понт Стрийт.

Балните зали скоро щяха да гъмжат от слухове, какво ли щеше да е поредното му действие. Е, очакваше ги огромна изненада.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кийра все още бе леко обърквана, когато лорд Уудбридж си смени мястото с лорд Хадан.

— Признавам, че малко се изумих от любезното ви внимание, сър — тя бе наясно, че танците с двама високопоставени джентълмени биха улеснили приемането ѝ в избраното общество. — Не мога... искам да кажа, че съм изключително благодарна...

Уудбридж прекъсна заекването ѝ с блестяща усмивка.

— Удоволствието е изцяло мое. Лукас обикновено не се нуждае от помощ с дамите, тъй че съм щастлив да услужа. И можете да бъдете сигурна, че дълго време безмилостно ще му се подигравам заради това.

— Тези думи ме накараха да се почувствам малко по-добре — каза Кийра. — Вие с лорд Хадан отдавна ли познавате Хадли?

— О, да. Още откакто бяхме нахакани младежи в Итън и се учехме на лудории един от друг. След това и тримата отидохме заедно в Оксфорд. Всъщност идеята за шегата, заради която ни изгониха, бе именно на Хадли.

Кийра бе любопитна.

— Каква беше?

— Не питайте за подробностите. Достатъчно е да спомена, че бяха замесени котка, куртизанка и директора на Колежа Мертън.

— О, небеса! — устните ѝ потрепнаха.

— О, какъв ад, би било по-точно — очите на Уудбридж проблеснаха с дяволито задоволство. — Аз и Хадан се присъединихме към армията, където, срамувам се да го призная, продължихме да се държим като глупаци. Наричаха поделението ни „Полка на развратниците“. Вече сме напълно променени, обаче, благодарение на съпругите си.

Историята звучеше интересно, но основната ѝ грижа бе блудният ѝ кавалер.

— Хадли не се ли присъедини към армията? — стори ѝ се странно, че не бе избрал да последва приятелите си.

— Не. Лукас много съжеляваше, че се налага да се откаже, но не искаше да заминава в чужбина и да остави попечителя си сам — поясни Уудбридж. — Физическото състояние на сър Хенри вече бе започнало да се влошава сериозно.

Кийра прехапа устни. Това, че графът, непоколебимо безразсъден млад нехранимайко, не се бе проявил като егоист и на тази възраст бе помислил за чичо си, бе поредната изненада за нея. Колкото повече научаваше за Лукас, толкова повече се объркваше. Той бе изпълнен с противоречия.

Загадка. Тя обикновено се справяше много добре с главоблъсканиците, но засега графът бе истинска енигма. На пръв поглед изглеждаше като мъж, отдаден на повърхностните удоволствия. Може би действителността бе много по-различна.

— Това изглежда доста необичайно за Хадли — изрече тя замислено.

— Въпреки безразсъдните лудории, Лукас не е чак такъв безделник, какъвто изглежда — отговори Уудбридж. — Той е добър и щедър приятел, безкрайно предан, въпреки че се старее да не го показва. Според мен още не се е случило нещо, което да го предизвика да извади добрата си страна наяве.

— Разбирам — стъпките на танца ги раздалечиха за момент. — Всъщност не разбирам. Аз... — Кийра не се доизказа.

Той ѝ отправи окуражителна усмивка.

— Да?

Нещо във веселото му държание я накара да пренебрегне обичайната си сдържаност.

— Според мен, джентълмените с титла са суетни, егоистични и лукави — изпусна се тя. — Въпреки това, вие и лорд Хадан сте безкрайно любезни.

— Може би сте се движела в погрешната среда, лейди Шефилд — каза Уудбридж тихо.

Кийра бе доволна, че музиката свърши, тъй като се чувстваше леко замаяна. Вечерта определено протичаше не както бе очаквала.

— Благодаря ви за очарователния танц — Уудбридж се поклонил галантно. — Ето го и Лукас. С най-голямо удоволствие ще ви оставя в ръцете на вашия придружител. Време му е да загърби младежките си безумия.

— Сър, грешите, ако си мислите, че между нас има нещо сериозно. Като негов най-близък приятел, сигурно сте уведомен, че уговорката ни е по взаимна изгода — изрече меко Кийра. — Размяна на услуги, ако щете. Хадли не възнамерява да се откаже от досегашния си начин на живот.

— Да, той спомена за обстоятелствата — измърмори Уудбридж. — Въпреки това, ако ми позволите да отбележа, преди да се оттегля, когато един развратник е готов за промяна, той е последният, който ще го признае.

Пищният елит оклюма в сънен разкош. Пламъците на догарящите свещи танцуваха бавно, в такт с последните ноти на кадрила. От стаята за покер долетя слабият удар на стенния часовник.

— О, стана късно — Кийра сдържа прозявката си. — Не мога да си спомня кога за последно съм била будна по това време.

Някои от гостите си тръгнаха, а други се спряха край френските прозорци да погледат играта на лунната светлина в градината.

— Напротив, нощта тепърва започва — Лукас не можа да устои на изкушението да я подразни. — Едва няколко минути след един е. Тъмнината преди изгрева крие многобройни грехове. Искаш ли да се поразходим навън и да се полюбуваме на великолепните звезди? — той повдигна закачливо вежди. — Както и на други *великолепни тела*, тук, на земята.

Тя стисна устни и ъгълчетата им леко се извиха.

— Жалко, че включихме орнитологията в облога ни. Ако бяхме избрали астрономия, щяхте да имате значителен напредък.

Дали шампанското не бе причината да накара Кийра да се отпусне достатъчно, за да се шегува с него? Той видя една полупълна бутилка да се подава изпод божурите и бързо допълни чашата ѝ.

— По някои от предметите съм доста схватлив.

— Запазете усилията си за лабораторията — каза тя и се опита да отдръпне ръката си назад. — Очаквам първо да затвърдите основните си познания, преди да ви отредя победа.

— Не се притеснявай. Издръжлив съм като жребец.

Виното бликна и светлината заблещука в кипящите мехурчета.

— Говорех за умствени усилия, лорд Хадли — каза сухо тя.

Лукас подпря рамо на една от гравираните колони.

— Хайде, заслужавам малко поощрение. Бях достатъчно умен да помоля Хадан и Уудбридж да те ухахват — отвърна самодоволно. — Благодарение на брака, те вече са уважавани членове на обществото. Само Бог знае защо предпочетоха да пожертват свободата си, но това със сигурност ни бе от полза тази вечер. Както забеляза, след тяхното внимание няколко други джентълмени също се осмелиха да те поканят на танц.

— Да, бе изключително любезно от тяхна страна да изложат на риск положението си заради непознат.

— Те са ми приятели. Знаех, че мога да разчитам на тях — той сви рамене.

— Щастлив сте, че имате толкова силна подкрепа. Признавам, че преди тази вечер се съмнявах, че бих могла да срещна титулуван джентълмен, достоен за уважение.

— О? — той изопна тялото си.

— Насладих се на разговорите с приятелите ви повече, отколкото очаквах — Кийра отпи от шампанското си. — Те са интелигентни, умеят да се изразяват, да не споменавам и колко са очарователни. Моля ви, благодарете им от мое име, тъй като се постараха толкова много, за да ме предразположат.

Значи Хадан и Уудбридж получаваха признание за повишеното й настроение?

Раздразнен, Лукас отвърна през смях.

— Повярвай ми, не са светци. Заедно сме предизвиквали пълен хаос.

— Те подчертаха, че са надраснали младежките си прегрешения — отговори тя.

Челюстта му се стегна. Истина бе. Собственият му живот беше продължил да излиза извън контрол. Мъглявина от игрални зали, бордеи и будоари. След като Хадан и Уудбридж изоставиха старите навици, тримата някак си се отдалечиха. Досега не бе осъзнал, колко му липсваше компанията им.

— Ето какво прави бракът с мъжете. Изсмуква целия живец от тях.

— Изглеждат доста щастливи със съпругите си — каза тя тихо. — Въпреки това съм съгласна, че такива женитби са голяма рядкост. Като цяло сте напълно прав. Бракът е по-лош от смъртта.

— Напълно съм съгласен. Би било отвратително да се умре прикован за едно и също легло. Човек би се споминал от скука.

— Вие сте непоправим — промълви тя. — Наистина ли не мислите за нищо друго, освен как да задоволите първичните си нужди?

— Не. Аз съм разхайтен, развратен, тънещ в разкош мъж и напълно се гордея с това.

Тя се загледа в него за момент, преди да го попита:

— Защо?

Лукас се отдръпна встрани.

— За всичко ли трябва да има причина, лейди Шефилд?

— Винаги съм мислила така — отвърна тя.

— Може би мислиш твърде много. Трябва да се научиш само да чувстваш — протегна ръка и отмести една къдрица от бузата ѝ. — Разпускала ли си някога косата си, за да се насладиш на копринения ѝ допир по извивката на врата си?

Тя ахна тихо. Той се усмихна язвително.

— Колкото до мен, обичам скъпо бренди да пари приятно езика ми. Харесвам сочния аромат на екзотичен парфюм да погъделичка ноздрите ми. Обожавам усещането от чувствен допир до кожата си — фина тъкан, нежен като шепота бриз, кадифената женска плът.

Страните ѝ се обляха в руменина.

— Мисля, че е време да си тръгваме, сър.

Един глас в главата му го предупреди да спре, но Лукас го пренебрегна нехайно. В крайна сметка да прекалява бе нещото, с което бе известен.

— Може да откриеш, че да се отпусках от време на време всъщност е приятно — прошепна той.

Кийра се отдръпна като опарена от огън.

— Спокойно скъпа — той се усмихна широко. — И недей да се мръщиш. Хората могат да добият погрешна представа.

Очите ѝ пламтяха, но си наложи да запази изражението си спокойно.

— Тогава, моля ви, престанете да се опитвате да разпалите скандал с похотливите си забележки, лорд Хадли.

— Има разлика между похот и лека закачка, лейди Шефилд. Да ти поясня ли?

Тя поклати глава.

Лукас ѝ предложи ръката си. Защо развали преднамерено настроението, чудеше се той. Вечерта протичаше спокойно. Но простичкият ѝ въпрос се вряза в съзнанието му по-дълбоко, отколкото смееше да си признае. Доскоро не бе поставял начина си на живот под въпрос. Да пиянства с хаймани като него — Фарнъм, Грийли и Ингълс — беше много приятно. Всеки един от тях се опитваше да задмине другите. Всеки се бореше да се докаже. Какво лошо имаше в това?

— Хадли.

Лукас се опита да се съсредоточи върху групичката гости, която се бе събрала в основата на стълбите.

— Организираме соаре следващата сряда, за да отпразнуваме рождения ден на Аштън. Моля ви, кажете, че ще присъствате — виконтесата на Аштън бе известна с елегантния разкош на приемите си. Поканите за тях бяха желани от всички. След кратко колебание, тя добави. — Вие също, лейди Шефилд.

Изненадана, Кийра започна да заеква.

— Ще бъде удоволствие да присъстваме — отговори той.

— Чудесно. Ще ви очаквам — виконтесата ги огледа с нескрит интерес, преди да се обърне към приятелите си.

— За Бога, откога стана толкова уважавана личност — измърмори един от джентълмените, който стоеше до стаята с палтата, докато Лукас минаваше покрай него. — Съвсем скоро ще започнеш да ходиш на черква в неделя.

— Милостиви Боже, представете си Хадли в Сейнт Джордж на Хановър Скуеър — откъм друга групичка саркастично се дочу името на най-популярната църква, където висшето общество организираше сватбите си.

Лукас пренебрегна отекналия смях, направи сигнал на портиера да донесе наметката на Кийра и забърза към опашката от чакащите за карета. Тя издиша сподавено, но не каза нищо докато вървяха към ъгъла на улицата. Той също млъкна. Проклета да е, ако е решила да се ядоса, помисли той и изруга наум. Как смееше да подлага на съмнение или да критикува начина му на живот? Тя нямаше право да се оплаква от вечерта. Той бе този, който положи неимоверни усилия. Най-малкото, което можеше да стори, бе да му благодари, вместо да приписва всички заслуги на приятелите му.

Лукас отвори вратата на каретата със замах и ѝ помогна да се качи. Негласното ѝ неодобрение се усещаше още по-силно в тясното пространство. Лакираните стени сякаш го задушаваша все повече с всяко завъртане на колелата. Как мразеше да бъде притискан и ограничаван.

— Ако имате да кажете нещо, сър, предпочитам да го споделите, отколкото да мърморите на носа си — гласът на Кийра се извиси над чаткането на копитата по калдъръма.

Той не желаше да показва слабост и реши да прикрие вътрешния си конфликт с атака. В края на краищата с репутацията си на женкар и развратник от него се очакваше единствено да задоволява желанията си, напомни си той. И щеше да го стори с радост.

— Нима? — отвърна ѝ със саркастична усмивка. — Едва ли.

Кийра направи гримаса, което допълнително го предизвика.

— Но може би трябва да прецените сама — той завъртя краката си така, че бедрата им се докоснаха. — Както и да е, предупреждавам ви, че умът ми има лошия навик да си мисли за... неприлични неща. Да продължавам ли?

— Безсрамен мъж.

— О, повярвай ми, лейди Шефилд, това е само началото.

Очите ѝ се разшириха.

— Почакай докато ме видиш във вихъра си.

Кийра се опита да се изплъзне, но пръстите му се вкопчиха в полите ѝ.

— Пуснете ме, сър — прошепна тя.

Той се засмя.

— Това прозвуча като реплика от новела на Мис Радклиф. Сещате се, онези, в които безпомощната героиня е затворена в мрачния замък на развратен злодей — Лукас стегна хватката си. — Който възнамерява да отнеме целомъдрието ѝ.

— Това не е новела, а кошмар — каза тя през зъби.

— И ти не си девствена ученичка, която има нужда да бъде спасявана от рицар на бял кон.

— Лорд Хадли — предупреди го тя.

Чу се шумолене на коприна, когато я придърпа по меката кожена седалка. Приблужи я до себе си и прокара пръст по ухото ѝ.

— Спрете — Кийра блъсна ръката му.

— Добре — той отмести кичур коса от бузата ѝ.

— Прекратете и това.

— Тогава не ми оставяш много голям избор, нали? — той си пое дълбоко въздух и се потопи в аромата ѝ. Сладък дъх на върбинка, примесен с мистериозно ухание, което не можеше да назове.

— Вие не сте джентълмен, сър — каза тя със строг глас.

— Явно не, иначе не бих постъпвал така — Лукас наведе глава. Лека целувка, само колкото да я подразни, а не защото копнееше да вкуси от нея отново. Устните му докоснаха нейните за миг. Точно както бе очаквал, по тях все още се усещаше сладостта на виното.

— Хадли... — гласът ѝ бе привлечен.

Това въпрос ли беше? Заповед? Бе невъзможно да определи.

— Пиян си — продължи тя и колебливо докосна устните си с пръсти.

— Опиянен — съгласи се той. — Толкова рядко си позволявам достойно за уважение поведение, че шокът напълно обърка мозъка и тялото ми.

Тя преглътна нервно. Мускулите по прекрасната извивка на шията ѝ потрепнаха. Проблясъкът на лунната светлина разкри учестеното биене на пулса ѝ под млечнобялата кожа.

— Което обяснява защо не мога да бъда държан отговорен за действията си.

Кийра знаеше, че трябва да се отдръпне от целувката, но странна отмала бе завладяла мисълта ѝ. Опита се да помръдне, но през нея премина сладка топлина, която разтопи всяка част от тялото ѝ.

— Мммм — гласът ѝ, страстен стон, сякаш принадлежеше на напълно непознат човек. Както и устните. Как иначе би си обяснила нетърпеливо разтворената уста, която засмука езика му. Не. Не. Не. Хиляди пъти не. След онази греховна среща в работния ѝ кабинет, се бе заклела да зарови дълбоко в себе си порочния копнеж. Но ето, че той отново я бе завладял, надигаше се като шампанско с тръпчивия си и в същото време неописуемо сладък вкус.

Прегръдката му бе здрава, гореща, напориста и я изпълни с топлина. Тя се отдаде на момента и в началото неуверено докосна езика му със своя, а след това се отпусна и започна да се стрелка напред и да го гали. Набирайки смелост, целуна леко долната му устна и се наслади на контраста между гладката, набъбнала плът и

интригуващото драсване на наболата му брада в ъгълчетата на устата му.

Лукас изпъшка тежко, претърколи се върху нея и положи ръка на бедрото ѝ. Другата се вплете в косата ѝ и Кийра изведнъж се оказа прикована към меката седалка от широките му, масивни гърди. Ударите на сърцето му пулсираха през тънките слоеве от вълна и лен.

Той започна да се движи. Кийра усети натиска на топлите мъжествени мускули, потриващи се в гърдите ѝ. Изстена, усещайки как зърната ѝ се втвърдяват в отговор.

Лукас се отдръпна леко назад, за да може да плъзне ръка нагоре по корема и да обхване гърдите ѝ. От устните ѝ се отрони още един безмълвен звук.

— Мисля, че е време да изследвам някои от ключовите места за целуване по женското тяло — прошепна той близо до устата ѝ. Не спираше да я целува, бавно прокара чевръстите си пръсти по напрацялата плът. Изведнъж не ръката, а езикът му бавно чертаеше кръг по корсажа ѝ. Зъбите му я захапаха нежно, изтръгвайки още един стон от нея докато влажният език гъделичкаше чувствителната ѝ кожа.

Кийра прокара ръце през дългата му, разрошена коса и бе запленена от чувствената гъстота на тъмния като греха сатен. Омотаваше я и засукваше, напълно отдадена на мекотата ѝ. Кичурите се увиваха около блуждаещите ѝ пръсти, като захарен памук.

Чувстваше се като в рая, или бе в ада?

Едно от колелата на каретата подскочи от неравностите по пътя и разклати газената лампа. Тя силно се разлюля и от нея се надигна облак дим, който обви стъкления ѝ глобус. Замаяна, Кийра се опита да разсее мъглата на страстта от очите си.

Лукас надигна глава, пхна палец под горния ръб на роклята ѝ и бавно дръпна плата надолу. Само още малко и розовата ѝ ареола щеше да се покаже...

Хладният повей на въздуха, който се понесе по влажните следи от целувките с дъх на вино, прекъсна магията. Кийра отмести ръката му и леко се освободи от прегръдката. Той не се опита да я спре.

— С-съжалявам. Н-не мога... — тя прехапа изтръпналата си устна. — Не знам какво ми стана.

Лукас се приведе в ред. Сенките, които танцуваха по лицето му не ѝ позволяваха да разчете изражението му.

— Аз съм този, който трябва да се извини, предполагам. Възнамерявах да те подразня, но трябваше да проявя повече сдържаност. Страхувам се, че вината е моя.

— Трябваше да се досетя — Кийра затвори очи. — О, моля те, нека забравим за случилото се.

— Да забравим? — повтори той.

— Да, ти беше пиян, а аз бях...

— Не на себе си.

— А аз бях замаяна от шампанското. Мина толкова време, откакто съм пила за последно — довърши неубедително.

— Истина е, че често не знам какво правя, когато умът ми е подгизнал в алкохол — отговори бавно Лукас.

— Може би глътка свеж въздух ще прочисти главата ви. И моята също — тя бързо отвори прозореца. — А може би имате нужда да се цопнете в студена вода?

— Туш! — той сподави смеха си.

Кийра въздъхна, като всячески се опитваше да пропъди последните няколко минути от главата си.

— Би ми се искало да не сме постоянно на нож, заради случилото се, сър.

— Съжалявам — измърмори той. — Не мога да се въздържа. Както и да е, ще трябва да положа по-големи усилия да... си държа меч в ножницата, когато сме заедно.

— Да, моля ви — тя се опита да изглежда ядосана, но предвид и нейните прегрешения, бе трудно да поддържа момински гняв. А когато ѝ се наложи да потисне прозявката си, резултатът съвсем се провали.

— Бог ми е свидетел, че се уморих доста тази вечер, за да водя още битки.

— Няма нужда да се тревожиш за приема. Справи се блестящо — каза той. — Достойнството и грацията ти спечелиха доста влиятелни хора на твоя страна. С една дума, беше великолепна.

Изненадана от комплимента му, тя почувства как се изчервява. Бе мило от негова страна да изрече тези думи, след като беше видял, че нито се чувстваше изпълнена с достойнство, нито бе грациозна.

— Б-благодаря сър.

Лукас я видя как нервно си играе с ресните на дамската чантичка, но за нейно успокоение се направи, че не забелязва.

— Не е необходимо да ми благодариш, лейди Шефилд. Просто спазвам моята част от сделката — той също бе решил, че ще е по-безопасно да си спестят интимните взаимоотношения. — Сега да поговорим за ръкописа на чичо ми...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Великолепно, великолепно! Познанията на лейди Шефилд са много по-впечатляващи, отколкото се осмелявах да мечтая — Хенри остави настрана първата част от бележките на Кийра, които пристигнаха тази сутрин. — Имам няколко въпроса, които бих искал да ѝ задам... — гласът му заглъхна и той се умисли. — Но съм сигурен, че тя ще поясни подробно проучването си по-нататък.

Лукас отмести поглед от прозореца.

— Ако искаш може да нахвърляш няколко конкретни въпроса, а аз ще ѝ ги предам.

— О, само две-три дребни неща са. Като например, как се е сетила да проследи пътя на кервана с арабски подправки от Изтока, и какво...

— По-добре го напиши на хартия — прекъсна го Лукас. — Щом темата не се отнася до вино или жени, много е вероятно да представя нещата неточно.

Усмивката на Хенри се изпари, той вдигна поглед и го закова върху племенника си.

— Съмнявам се — изрече меко. — Имаш много остър ум, когато решиш да го използваш.

Лукас се престори, че се прозява.

— Сигурно. Но интелектуалните занимания изискват много усилия, а отплатата е малка. Предпочитам да насоча енергията си в преследване на нещо, което предлага незабавно възнаграждение — той направи пауза, за да увеличи комичния ефект. — Сексът е много по-забавен от мисленето.

Остроумието му не предизвика очаквания смях. Чу се само шумоленето на хартия, докато чичо му пригладдаше снопа с бележки. После долови лека въздишка.

— Може да се изненадаш, момчето ми.

— Не виждам как ще стане — отговори Лукас малко по-остро, отколкото възнамеряваше. — А аз имам доста богато въображение.

Хенри смени темата на разговор тактично.

— Между другото, на излизане би ли помолил Хигинс да изпрати един от лакеите до Хачърдс — добави той. — Поръчката ми с книги е пристигнала от Бостън.

— Аз ще ги взема — каза Лукас.

— Няма нужда да се тревожиш за това.

— Не е проблем — настоя Хадли. — Всъщност и мен ме очаква пратка там.

— Ако е книга на еротична тематика, се надявам да ми позволиш да надникна — пошегува се чичо му. — Косвените удоволствия са единственото нещо, което ми остана напоследък.

Лукас се поколеба дали да признае, че въпросната книга бе подробна история на британската орнитология. Хенри знаеше за уговорката му с Кийра, но Хадли не му бе казал за допълнителния облог. Не бе напълно сигурен защо бе скрил. Може би от опасения, че можеше да се провали?

Кийра издържа първия тест успешно. Този следобед беше негов ред да застане под микроскопа. Мисълта за това само караше досегашния му начин на живот да изпъква. Пиене, хазарт, жени... списъкът с пороците му вероятно щеше да се окаже по-дълъг от всички листи с научни бележки на вдовицата. Погледът му се закова върху есетата на Хенри. Ако собствените му постижения се опишеха черно на бяло, нямаше да има много, с които да се гордее.

— Лукас? — мекият глас на чичо му прекъсна саркастичните му размисли. — Не ми изглеждаш добре. Може би трябва да поседнеш и да си налееш едно бренди.

— Не, благодаря. Имам уговорка и не трябва да закъснявам.

— Дамата ще ти прости, вероятно — усмихна се Хенри.

— Не и тази — измърмори Лукас под носа си, след което добави с по-висок глас. — По-късно ще донеса книгите ти. Ако напишеш въпросите си за лейди Шефилд, ще мога да ѝ ги дам. Поканени сме на соарето у лейди Хилхаус.

— Как върви експериментът с нея?

— Все още съм жив — отвърна Лукас със сарказъм.

Падащата косо слънчевата светлина подчерта хлътналите страни на Хенри.

— *Carpe diem.*^[1] Възползвай се максимално от този дар, Лукас.

От врящата вода се издигна пара и замъгли стъклените шишенца по рафта. Неясните надписи и размазаните цветове накараха Кийра да се поколебае за момент, преди да направи избора си.

Не ѝ бе присъщо да губи концентрация в лабораторията си. Това бе единственото място на света, където виждаше всичко с пълна яснота. Но този следобед, изглежда бе объркана.

Кийра запокити лъжицата на масата и написа бележка в дневника си. Тревогата нямаше да ѝ помогне да избегне урока с лорд Хадли. Може би трябваше да забърка магическа отвара, която да го превърне в жаба. Така щеше да разреши два проблема наведнъж. Тя нямаше да се изкушава да се отдаде на неприлични мисли и Перегрин щеше да си има другар за игра.

Перегрин.

Кийра въздъхна. Синът ѝ бе много по-сериозна грижа от развратния негодник. Момчето изглеждаше разстроено след престоя в провинцията, но предпазливите ѝ подпитвания засега не бяха установили никаква причина. Дали не бе дочул някак си някои неприятни клюки по време на пътуването? Шушукания за *Злата вдовица*?

Стисна писалката по-здраво. Може би трябваше да се замисли за оттегляне в провинцията, макар че адвокатите ѝ я съветваха да не постъпва така. Или може би трябваше да потърси подслон в друга държава. Перегрин щеше да изгуби титлата и привилегиите си, но щеше да получи свободата да изживее живота си, незасегнат от мръсния скандал.

Стъпките в коридора я предупредиха, че трябва да остави сложните главоблъсканици за след час. Лорд Хадли бе тук и въпреки, че усилията вероятно щяха да бъдат загуба на време, посвещаването на графа в основите на научните изследвания можеше поне да внесе приятно разнообразие.

Ако не подпалеше лабораторията преди това.

Кийра усети лека руменина по страните си. Проклятие. Не само праховете и отварите бяха застрашени от възпламеняващото докосване на графа. Тя трябваше да постави под контрол собствените си реакции към този мъж. Само че ставаше все по-трудно и по-трудно. Колкото и

да опитваше да пренебрегне тлеещата му чувственост, външността му... целувките му... разпалваха буен огън в нея.

Беше най-добре да не размишлява за причината. Отговорът бе твърде... опасен.

— Лорд Хадли е тук за срещата ви, милейди — обяви госта Маккейб с тънкия си глас.

Кийра пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Точен сте — отбеляза като стрелна часовника с поглед. — Това е стъпка в правилната посока, сър. Във всички области на науката, човек трябва много точно да отмерва минутите и секундите иначе резултатът може да бъде катастрофален.

— Ще запомня никога да не закъснявам за среща — отговори Лукас и черните му мигли потрепнаха леко. — Права си, последствията наистина могат да бъдат катастрофални.

Никой мъж не трябваше да притежава такива греховно красиви очи. Тя си наложи да успокои лудо препускащото си сърце.

— Лорд Хадли, пропилявате ценно време от урока като се опитвате да ме провокирате с намеците си.

— Мога да измисля и по-лоши начини да запълня един час, вместо да го прекарам в опити да накарам прекрасните ти страни да поруменят — измърмори той.

Тя го пренебрегна и продължи:

— Нека да си изясним нещо. Докато сте тук, в лабораторията ми, очаквам да се държите прилично и да следвате инструкциите ми съвсем точно.

— Още правила? — Лукас въздъхна примирено. — Всъщност не е позволено на никоя от страните в облога да добавя условия, след като обзалагането е приключило. Но тъй като това е новост за теб, ще ти дам малка свобода на действие.

— Аз... — Кийра отвори едно от шкафчетата си, като не желаше да се впуска в отбрана. — Тук имам основния учебник по орнитология, който ще използваме по време на уроците ни — тя вдигна тежката книга, за да му я покаже. — Авторът е виден експерт и съчиненията му предлагат кратко и ясно въведение в предмета.

Тя се обърна и Лукас постави на масата пакета, който носеше под ръка, и го разопакова. Позлатеното заглавие проблесна на

слънчевата светлина — „Птиците на Британия — подробно изложение на наблюдения и методология“ от Фицуилиам Бергемот.

— Позволих си да си набавя собствено копие — каза той. — Служителите в Хачърдс бяха така любезни да ми помогнат в избора. Радвам се, че сме уцелили.

— Урок номер едно, лорд Хадли — каза тя строго. — Не налучквайте нищо в науката. И не правете предположения.

— Дори и да са основани на знания?

— Сър...

Лукас вдигна ръка.

— Да, да, знам. Трябва постоянно да съм сериозен — той изопна лицето си във въздържано изражение. — Ще се постарая да бъда прилежен ученик.

Тя стисна устни, в опит да не се засмее на шегата му. Мъжът имаше остър ум, трябваше да му го признае. И бърз език... Не, щеше да е по-добре ако не мисли за езика му, или за меките и чувствени угълчета на устните му. Това не беше клас по анатомия. Орнитологията бе, или поне така се надяваше, доста по-безопасен предмет.

Но с графа бе трудно да се предположи.

— Нека започнем с бърз оглед на уредите и правилното им приложение — започна тя. — Въпреки че засега няма да ги използваме за уроците си, смятам, че е най-добре да ви запозная с тях. Механизмите им са много фини и трябва да се ползват внимателно.

Лукас изглежда беше готов да каже нещо, но само кимна леко.

— Последвайте ме.

Кийра се насочи към работния кът до прозореца.

— Този микроскоп е последен модел Хайделберг, с увеличителни лещи, настроени до определена точност...

Тя се движеше около уреда и разясняваше отделните му части една по една. Лукас слушаше подробната лекция, без да коментира. Дали попиваше всичко, или бе отегчен до смърт, бе невъзможно да се прецени.

Приключи с предупреждението, което му отправи относно химическите съставки над малкия газов котлон и посочи към рафтовете с книги.

— Там се намират няколко справочника, от които ще имате нужда през идните седмици... — тя спря изведнъж, тъй като го видя да

взима някакъв кръгъл предмет от бюрото.

— Урок номер две, сър. Никога не пипайте каквото и да било в лабораторията ми, без да сте получил разрешение.

Въпросният предмет полетя във въздуха за секунда и падна отново в дланта му с тихо тупване.

— Да не си таен почитател на спорта, лейди Шефилд? Или бъркам и това не е топка за крикет?

Кийра се изчерви.

— На сина ми е — отговори тя. Въздържа се да добави, че той се упражнява като хвърля топката в подпряна на стената възглавница, за да може да бъде по-изкусен играч от Изабела.

— О — Лукас изучаваше доста внимателно шевовете по кожата. — Трябва да купуваш „Силиман“. Тези са „Бромптън“ и са с по-лошо качество.

— Благодаря за съвета — отсече тя. — Има ли значение, наистина?

— Огромно. Шевовете могат да повлияят на траекторията на топката. Виж колко са неравни тук.

Кийра се наведе предпазливо, чудейки се дали Хадли не се шегува. Но като разгледа отблизо, видя, че е прав. Изпъкналият ръб наистина бе неравен, с видими издатини по намазания с восък конец.

— Трябва да са еднакво гладки и равни, иначе е трудно да си точен в хвърлянето — той премятеше топката от ръка в ръка. — Физика нали знаете.

— Не бях осъзнала, че спортът е такава наука — изрече тя сухо.

— Сигурно ще се изненадаш колко сериозно приемаме спорта ние, лекомислените. А що се отнася до полета, можеш да попиташ всяка една птица... — отговорът на графа бе прекъснат от рязко почукване по вратата.

— Мамо? — извика Перегрин. — Може ли да вляза?

Кийра се извърна бързо и махна резето, като се опитваше да прикрие изненадата си. Синът ѝ знаеше, че не бива да прекъсва работата ѝ, освен ако не беше нещо важно.

— Не трябва ли да имаш урок, младежо?

— Мистър Уелч ме освободи по-рано като награда за добрата оценка по математика — отговори Перегрин. — Искан да упражнявам

замахаша си като хвърлям по градинската стена, но не мога да намеря топката. Мислех, че може да си я виждала.

Дочу се енергичното плясване на кожа в дланта на графа.

— Служеше за мостра по физика, но съм убеден, че ще е полезна навън.

Кийра забеляза как очите на сина ѝ се разшириха, щом зърнаха непознато лице в къщата им.

— Пери, това е лорд Хадли. Тук е, за да се консултира с мен по научен въпрос — тя стрелна графа с бегъл поглед, молейки се той да не отправи някоя подигравателна забележка. Момчето се притесняваше край непознати. — Лорд Хадли, синът ми Перегрин.

— Харесваш ли крикет, момче? — Лукас клекна, за да бъде на нивото на очите му.

— Да, сър — отвърна Перегрин.

— И аз. Често ли играеш?

— Н-не — момчето направи гримаса, посочвайки синината на челото си. — Проблемът е, че единственият ми партньор в играта е момиче, а мерникът ѝ не е много добър.

— Проблем — съгласи се Лукас със сериозен глас. — Опитвал ли си се да я научиш да хвърля странично. Завъртането помага на контрола.

— Н-не знам как — отговори Перегрин унило.

— Много е лесно, всъщност — Лукас повдигна вежда. — Ако майка ти ми даде кратка почивка от урока по орнитология, с удоволствие ще те придружа в градината и ще ти покажа.

Кийра кимна в отговор на умолителния поглед на сина си.

— Ела да вземем бухалката ти за крикет, момче — Лукас му намигна заговорнически — преди майка ти да си е променила мнението и да не ми позволи да пропусна урока.

Тя се зае да подреди работното си място, след това ги последва, изумена колко бързо се бе отпуснал синът ѝ покрай леките закачки на графа. Неувереното подпитване се превърна в дъжд от въпроси за спорта и изведнъж Перегрин бърбореше като сврака. Смях, мъжки смях, отекваше наоколо. Баритон и алт отекваха в контраст. Звукът докосна струните на сърцето ѝ. Всяко момче се нуждаеше от мъж в живота си. И все пак...

Лукас отново се разсмя и макар през стъклените врати да проникваше ярката следобедна светлина, звукът ѝ заприлича на шум от далечна гръмотевица, която предвещава наближаваща буря.

Кийра се отърси от мрачните си мисли и изпрати лъчезарна усмивка на Перегрин, който я погледна доволен и побягна към градината. На хоризонта може и да се задаваше проблем, но небето бе ясно. Засега.

— Изчакай за секунда, момче — Лукас свали самото си и го преметна през градинската пейка. — Не мога да си позволя да разпоря някой шев — пошегува се докато раздвижваше крайниците си. — Хвърлянето изисква енергични движения, а според камериера ми шивашките услуги на Уестън са много скъпи.

Момчето се изкикоти.

— Сега, първо ми покажи захвата си — той подаде топката на момчето.

Перегрин сложи пръстите си по протежението на шевовете, стисна я несигурно и погледна нагоре.

— Нищо чудно, че няма с кой друг да играеш, освен с момичета — Лукас завъртя отчаяно очи. — Виждам, че ще имаме доста работа — той премести дланта на момчето, като му показва как да разположи палеца и показалеца си. — Натисни по-силно тук и тук. Ще ти осигури по-добър контрол. Застани до статуята и ще ти покажа какво имам предвид.

Момчето притича през пътеката от чакъл.

— Вдигни ръце, за да ги използвам за мишена — каза Лукас и се прицели. Плавно изпрати топката нависоко и тя тупна право в целта. Той клекна и сложи длани пред гърдите си. — Сега опитай ти.

Топката прелетя над главата му. Лицето на Перегрин посърна от срам.

— Отпусни ръката си, момче. Превърни мускула си в макарон — той демонстрира, като нарочно се разкърши глуповато. — Няма да можеш да хвърлиш добре, ако си стегнал лакътя си.

Следващият опит на момчето бе значително по-добър.

— Браво — окуражи го Лукас. — Започваш да схващаш.

Той забеляза с ъгълчето на окото си, че Кийра седи на стъпалата и ги наблюдава невъзмутимо. Да не би да не одобряваше

непринуденото забавление? Бе невъзможно да се прецени по изражението ѝ.

— *Mens sana in corpore sano* — измърмори той, като мина край нея, за да посрещне блуждаещата топка. — Здрав дух, в здраво тяло — древните философи са вярвали, че активните физически занимания допринасят за добрите умствени способности.

— Не съм сигурна дали древните са имали предвид някои от любимите ви занимания — отговори тя със загадъчна усмивка. — Но съм съгласна, че в правилото има логика.

— Не се тревожи, няма да повлека сина ти по гибелния път. Момчетата на неговата възраст трябва да изразходват енергията си. Една игра на крикет няма да му навреди.

През лицето ѝ премина сянка, която подчерта изпъкналите ѝ скули. Изглеждаше загрижена, въпреки че той не бе сигурен защо.

— Знам, лорд Хадли. И аз... аз съм ви благодарна, че отделяте време, за да му покажете някои основни умения.

— Мотивите ми са чисто егоистични. Измъкнах се от задушната класна стая. Да се надявам ли на отлична оценка за спортсменство?

— Имаш задоволителна оценка дотук — измърмори Кийра.

— Само задоволителна? Предполагам, че трябва да се упражнявам по-сериозно. Гордея се високите си постижения в бурните веселия — той се завъртя и хвърли топката обратно към Перегрин. — Запомни, дръж палеца плътно върху шева, момче.

— Да, сър!

Момчето му напомняше на малко кученце, нетърпеливо и преливащо от желание да достави удоволствие. Лукас почувства странно свиване в гърдите си, припомняйки си колко самотно може да се чувства това дете, живеейки само с един възрастен. Лошата слава на вдовицата без съмнение ограничаваше възможностите за контакти на сина ѝ с околния свят. Нищо чудно, че момчето се стараеше толкова много.

— Много добре, момче. Браво! — извика той като се завъртя да хване топката и да я върне обратно, преди да е докоснала тревата. — Още малко практика и ще станеш чудесен играч.

Поощрението накара Перегрин да се усмихне. Навеждайки глава, Лукас стрелна майка му с поглед, която отговори с окуражителна усмивка.

— Нямам опита на лорд Хадли, но уменията ти определено се подобряват, миличък.

— Мамо! — Перегрин завъртя очи засрамен. — Вече не съм в пелени.

Кийра сподави смеха си с кашлица.

— Моля за извинение, Пери.

Лукас също прикри своя.

— Спортните шампиони трябва да свикнат с обожанието на женската публика — каза тържествено той.

При това изявление тя присви леко очи, за да го предупреди, преди да е отправил неприличен намек. Колкото и да му беше приятно да вижда облените ѝ в руменина страни, Лукас реши да отстъпи. Толкова добре се забавляваше. За Бога, не бе играл крикет от сто години.

Лукас грабна бухалката и замахна няколко пъти.

— Как са ударите ти? — попита той.

— Ужасни — призна Перегрин унило.

— Всичко е въпрос на време и добро зрение. Стойката е много важна. Ето, нека ти покажа...

През следващите петнадесет минути той поработи с момчето върху основните елементи на играта. То схващаше бързо и скоро ударите на бухалката по кожената топка отекваха из градината заедно с крясъците и бурния смях на играчите.

Лукас потърка топката между дланите си.

— Охо, искаш да ме засрамиш пред майка си, а? Нараняваш мъжката ми гордост — той намигна на Кийра. — Да видим сега, дали можеш да удариш тази.

Перегрин изпъна китките си както му бяха показали и замахна здраво с бухалката. Тя изсвистя, но ъгълът на удара леко се измести и топката изписа крива дъга. Отскочи от тухлената стена, пръсна керамичната саксия с цветя, която на свой ред събори още една, пълна с тор. Смесичата от кравешки изпражнения и рибено брашно се изсипа върху скъпото сако на Лукас. Подгизнала в слузеста смес, дрехата се плъзна по пейката и падна в малката локвичка до нея.

Момчето хвърли бухалката и се затича да вдигне сакото. Лукас го настигна до ръба на водата и се протегна, но видя как Перегрин трепна и покри главата си.

— Толкова с-съжалявам, сър — заекна момчето. — Не исках да съсипя самото ви, кълна се. Бях непохватен, няма да се повтори. Обещавам.

— Нищо не се е случило, момче — Лукас се изсмя от сърце и разроши косата му.

Кийра скочи на крака, но седна отново, без да промълви и дума. Той ѝ кимна одобрително и продължи.

— Няма да си истински играч, ако не съсипеш поне дузина невинни, случайни наблюдатели. Аз счупих шест прозореца на чичо ми за един следобед.

— Т-той наби ли ви? — попита Перегрин.

— Не, той нае най-добрият играч измежду лордовете, който да ме научи да удрям правилно. Каза, че ще е много по-евтино, отколкото постоянно да поправя счупените прозорци — Лукас осъзна, че момчето все още бе сковано от страх, затова го грабна и го подметна във въздуха. — Всъщност, трябва да ти благодаря. Никога не съм харесвал този нюанс на зеленото, но ме беше страх да кажа на слугата си да се отърве от самото.

Перегрин се отпусна дотолкова, че се засмя щом Лукас го пусна на земята.

— Вземи си бухалката и да продължаваме с играта — добави Лукас.

Но след малко се появи готвачката и повика момчето. Беше време за чай.

Перегрин не желаше да приключва играта, но нежния укор на майка му му напомни за добрите обноски.

— Благодаря ви за съветите, сър. Беше много великодушно от ваша страна да отделите от времето си, за да поиграете с мен.

Лукас избърса ръце в панталона си.

— Следващия път ще упражняваме ударите с бухалка, за да подобрим синхрона ти.

Очите на момчето се разшириха.

— Искате да кажете, че ще го направим пак някой път?

— Ако майка ти разреши — той сниши леко гласа си. — Ти по-добре я слушай, за да не реши, че ти влияя зле.

Кийра се обърна, след като синът ѝ се запъти покорно към вратата.

— Б-благодаря — каза тя със сподавен глас. — Уговорката ни не включваше игри с осемгодишен.

— Той е мило момче — каза Лукас.

— Изненадана съм... — гласът ѝ заглъхна, докато се загръщаше в шала си.

— Че е добро дете? — попита той сухо.

Тя сви устни.

— Изненадана съм, че си толкова добър с деца, сър.

Лукас сви рамене.

— Трудно е да устоиш на жизнерадостта им.

— Не, много повече от това е — настоя тя. — Някои хора имат естествен подход към малките. Бащата на Перегрин се ядосваше много на детските му грешки.

— Шефилд удряше ли го?

Настъпи осезаемо мълчание.

— Само, когато не бях достатъчно бърза, за да се намеся.

— За да набие теб? — каза Лукас, като успя някак си да запази гласа си спокоен, въпреки че гневът напираше в гърлото му. Само един страхлив мерзавец би се държал така със съпругата и детето си. Искаше му се простакът да бе още жив, за да може да го смаже от бой.

Кийра изглеждаше ужасена от това, че се изпусна. Опита се да го прикрие и бързо добави:

— Не, разбира се, че не! Колкото до Перегрин, баща му използваше понякога по-твърда ръка за дисциплината му. Казвали са ми, че всички момчета отнасят по някоя пръчка от време на време.

— Така е — Лукас се постара да отпусне челюстта си и се наведе да вдигне сакото си. — Да приключваме ли за днес?

— Да — тя се съгласи, и очевидно ѝ олекна. — По-добре е да изчакаме до следващия урок и да изготвим програма за учебните ни занимания... — погледът ѝ се прикова към ризата му. — О, как ще вървите през Мейфеър така! Да ви приготвя ли каретата си?

Той отхвърли предложението.

— Не, няма нужда. Ако някой ме попита, просто ще им отговоря, че съм си взел дневната доза плуване.

— Но така ще наистинете.

— Лейди Шефилд, не искам да ви плаша, но съм скитосвал по улиците на Лондон облечен много по-оскъдно от това.

— Сигурен ли сте, че не искате карета?

— Напълно — Лукас завърза отново шалчето си и прокара ръка през разрошената си коса. — Като спомена учене, за малко да забравя — извади парче хартия от джоба на елека си и ѝ го подаде.

Тя го приглади и се поколеба дали да го разгъне.

— Не се притеснявай. Не е никакво страстно любовно писмо или пък еротична поема. Чичо ми нахвърля няколко въпроса, относно проучването ти — обясни той. — Извинявай, ако почеркът е неясен. Хенри е много развълнуван покрай този проект — Лукас замълча. — Истината е, че това възвърна блясъка в очите му, който отдавна не бях виждал.

— Моля ви, уверете сър Хенри, че ще прегледам въпросите и ще му отговоря бързо.

— Страхувам се, че ти се нагърби с по-трудната част от уговорката. Ако някой трябва да е благодарен, то това съм аз.

— Нека приемем, че сме наравно — каза тихо Кийра.

— Спортистите не харесват равния резултат. Това е малко като да целунеш сестра си. Не е фатално, но не доставя и удоволствие.

Тя го погледна многозначително.

— Винаги ли трябва да има победител и победен?

— Така се играе по принцип.

Странно, но тя не се поинтересува коя игра има предвид. Лукас хвана подгизналото сако за яката, поклони се вежливо и тръгна. Но вместо да спре карета, реши да се поразходи, въпреки втрещените погледи.

Играта на двора го накара да се замисли. Забеляза притесненото изражение на Кийра докато наблюдаваше сина си. Очевидно бе предана майка и правеше всичко възможно да изглежда щастлива. Въпреки това, зад привидната усмивка изглеждаше изтощена и разтревожена.

По дяволите. Мисълта какво са преживели предизвика още гняв към починалия ѝ съпруг. Млада дама като нея не би трябвало да носи толкова отговорности на раменете си. Очите ѝ трябваше да са озарени от смях, не помрачени от страха за бъдещето ѝ.

Лукас забави крачка, завъртя се рязко и влезе в магазина на ъгъла на Албемарл стрийт. Необходими бяха само няколко минути, за да опаковат поръчката и да я изпратят до дома му, заедно с все още

мокрото сако. След това пое към Хачърдс. Погледна джобния си часовник. Имаше достатъчно време да се отбие при Хенри с обещаните книги, преди да отиде до вкъщи и да се преоблече за вечерта.

[1] *Carpe diem* (лат.) — Грабни мига; живей днес — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че за последните няколко месеца това бе единствената сбирка, на която присъстваха всички, срещата на „Кръга“ сякаш протичаше много бързо.

— Така — каза Шарлот и потропа с лъжицата си за тишина. — Да преминем към най-важната ни задача. Очакваме подробен доклад за това как се развиват нещата с Хадли.

— Засега графът се въздържа и не се държи като превъплъщение на Луцифер — призна Кийра. — Няма пушек, лабораторията ми не се изпълни с миризма на сяра — единствения адски огън излизаше от собствените ѝ пламенни реакции към дяволския чар на мъжа.

Кийра се страхуваше да не започнат да обсъждат чувствата ѝ и бързо смени темата за работата ѝ по ръкописа на Хенри.

— Предпочитам да говоря за пергаментата. Смятам, че се отнася за някакво растение с чудотворна сила — поде тя. — Както всички знаете, древните гърци са участвали в търговията с подправки с Индия и далечния изток много преди европейците.

— Истина е — измърмори Кейт. — Виждала съм ранен вариант на морска карта, който описва доста подробно търговските маршрути през източните океани. Плаванията са били съобразени с мусоните. Всъщност, грък на име Хипал^[1] бил първият, който е описал феномена...

— Мореплавателната история е очарователна — каза Шарлот сухо. — Но нека не се отдалечаваме от главната тема.

Кийра се опита да задържи разговора в досегашната му посока.

— Кейт е права. Търговските кораби са се възползвали изцяло от силните, преобладаващи ветрове. Малабар било главно пристанище за престой, където гърците разменяли калай, стъкло и средиземноморски корал за слонова кост, коприна, перли, както и екзотични подправки и растения непознати на запада...

— Шарлот е права — прекъсна я Ариел. — Разкажи ни повече за Хадли.

— Наистина, няма много за казване — отговори тя уклончиво. — Не знам какво да споделя.

— Можеш да започнеш с това как се чувстваш в негово присъствие — предложи Алесандра невъзмутимо. — След като прекарахте известно време заедно.

— Греховно красив е и не мога да отрека, че е дяволски чаровен... — гласът ѝ заглъхна.

— И...? — притисна я Кейт.

Кийра усети, че се изчервява под зора на няколкото чифта очи.

— И... истината е, че не знам как се чувствам. В един момент съм гореща, в следващия студена — тя направи гримаса.

— Само толкова ли ще споделиш? Никак не е достатъчно — Алесандра възропта мило.

— Той опита ли се да те целуне? — попита Кейт.

Страните ѝ пламнаха.

— Моля ви, ако обичате, наистина не желая да разказвам за Хадли. Би трябвало да говорим за наука, а не за секс.

— Сексът е наука — каза остроумно Кейт. — Съществен елемент от биологията.

— Е, добре, спираме да те дразним — Шарлот сви устни. — Да се върнем на ръкописа. Ако растението е със забележителни лечителни свойства, защо тогава е пазено в тайна?

Благодарна за временната отсрочка, Кийра обясни набързо:

— През средновековието църквата е смятала науката за ерес. Много от преписвачите записвали текстовете с тайни кодове, с надеждата да оцелеят.

— Тайни — прошепна Кейт мрачно. — По дяволите, обществото е винаги готово да нападне всеки, който дръзне да предизвика общоприетото.

Тайни. Кийра въздъхна. Тя бе убедена, че не е единственият грешник, обезпокояван от демони...

— Ние най-добре го знаем измежду всички — отбеляза Алесандра сухо. — Но продължавай, Кийра. Звучи интересно.

Тя се отърси от мислите си и се върна към науката.

— Прочетох само първите няколко страници, но имам усещането, че ще бъде нещо наистина специално.

Всички бяха развълнувани като Кийра, но Ариел изглеждаше особено заинтригувана. Ботаниката бе нейното поле на изява. Кийра продължи, като смяташе да спомене за въпросите на Хенри.

Кейт си отчупи парченце от бисквитката.

— Знаеш ли, наскоро четох едно от есетата на Хенри за справка и държа да отбележа, че харесвам стила му. Умен, ясен и духовит. Изглежда има и чувство за хумор.

— Със сигурност. Да отгледа такъв пакостник като Хадли, без да се самоубие или да убие повереника си — промълви Кийра.

Кейт не обърна внимание на прекъсването.

— Само едно ме озадачава. Защо не сме срещали джентълмена на никоя от лекциите на научното дружество?

Кийра прехапа устни, несигурна дали Лукас държеше информацията за недъга на чичо му да бъде пазена в тайна.

— Може би не харесва тълпата — заключи Алесандра.

— Добро предположение. Много велики умове не обичат да нарушават рутината си — Ариел потупа брадичката си с пръст. — Може да го посетим.

— Това е чудесно предложение — каза Шарлот. — Една среща с баронета може да ни помогне да разрешим загадката на ръкописа по-бързо.

Кийра също бе съгласна. Ако сър Хенри не желаше посетители, слугите му ще знаят как да ги отпратят.

Ариел прелисти нацапания с мастило тефтер.

— Отлично — измърмори, одобрявайки мнението на Кейт. — Всъщност, много бих искала да попитам сър Хенри какво е мнението му за есето на Кингстън за индийските орхидеи — тя намести очилата си. — Ще отидем ли утре следобед?

Кийра нямаше причина да отлага посещението.

— О, чудесно.

— Ама, че си умник.

Лукас отмести поглед от спортния вестник. Червендалестото лице му бе много познато, но не можеше да го свърже с име. Повдигна вежди озадачен и отговори:

— Моля?

Миризмата на алкохол се усети още по-силно, когато мъжът се наведе над коженото кресло.

— Не съм глупак, Хадли. Знам какво си намислил, но ти казвам, че няма да допуснем някой да се бърка в семейните ни работи.

— Явно разумът ви е замъглен повече, отколкото си мислите. Нямам представа за какво говорите — той продължи да чете за предстоящите надбягвания в Нюкасъл. — Махайте се и досаждайте на някой друг.

Вместо да се оттегли, мъжът стана по-агресивен.

— По-добре ти стой настрана.

В залата настана тишина.

— Дочухме, че си решил да отправиш почтено предложение на леля ми, въпреки че само един Господ знае защо точно ти от всички се нуждаеш от състоянието ѝ. Богат си като Крез.

Противният дебелак бе Артър Батършам, племенникът на лейди Шефилд. Лукас положи огромни усилия да не избухне.

— Може да бъркаш под полата на кучката, когато си пожелаеш — продължи Батършам. Въпреки че бе рано вечер, си личеше, че бе пил доста. Брендите увеличаваше дързостта му и намаляваше способността му да стои стабилно на краката си. Бе облегал туловището си на креслото.

— Както и да е, трябва да знаеш, че няма да позволим на никой да открадне богатството ѝ от семейството ни. Принадлежи ни по право и ще накараме вещицата да си плати за коварството да отрови чичо ми.

Лукас остави бавно списанието.

— Благодаря, че ме предупредихте. Да имате да добавите нещо друго?

Батършам се ухили мазно и поклати глава.

— Не, смятам, че се изразих достатъчно ясно.

— Сторихте го, наистина. А сега ми позволете да върна жеста — ръката на Лукас се стрелна и го сграбчи за шалчето. — Първо, ако още веднъж изречете непочтени думи за лейди Шефилд на публично място, ще ви смажа от бой — стегна хватката си. — Второ, ако някога намекнете, че е виновна, за каквото и да е престъпление, като не броим неправилната ѝ преценка по отношение на характера на долния ви чичо, ще ви ритам по задника от тук до Хадес.

Лицето на Батършам стана мораво.

— Трето, ако се осмелите да ме заплашите отново, ще се видим на зазоряване и няма да съм аз този, който ще закусва трева, жалък плужек...

— Достатъчно, Лукас. Спри! — Блек Джек Пиърсън скочи от стола до камината и побърза да се намеси. — Хайде, остави го — добави той с тих глас.

Хадли разтърси племенника на Кийра още веднъж, преди да разхлаби захвата си.

— Ясен ли съм?

Батършам простена леко.

— Добре. Сега се махай от очите ми.

Докато Артър се измъкваше, Лукас отпусна юмрука си и опита да възвърне контрол над бушуващите си чувства. Едва не уби мъжа на място.

— Пийни малко вино и се успокой — Джак поръча бутилка бордо. — Какво ти става напоследък, по дяволите? Започвам сериозно да се притеснявам за теб.

— Няма нужда — Лукас се протегна към чашата и забеляза, че ръката му все още трепери. — Просто не харесвам страхливи, малодушни и долни измамници. Семейството на покойния съпруг на лейди Шефилд я заплашва.

— Не е твоя отговорност да я защитаваш — каза Джак. — Тя си има роднини, нали?

— Те няма да си мръднат пръста.

Джак отпи от виното си.

— И задачата се пада на теб?

Лукас осъзна, че не може да сглоби смислен отговор.

— По дяволите, Джак — изръмжа той. — Трудно е за обяснение.

— И още по-трудно за разбиране — въздъхна приятелят му и поклати глава. — Надявам се, че осъзнаваш в какво се забъркваш. Семейство Батършам са жалка сбирщина, но и двамата знаем, че това не е от значение. Кръвната им връзка с фамилията Шефилд им дава престиж и власт. Както и известно влияние сред висшите кръгове на обществото. Ако бях на твое място, не бих правил така, че да ги превръщам във врагове.

— Значи и ти се чувстваш длъжен да ме предупредиш? — каза Лукас язвително. — Благодаря, но въпреки нещата, които си мислите с

този червей, аз съм напълно способен да преценя как да постъпя относно лейди Шефилд и положението ѝ.

Джак се намръщи.

— Е, бих помислил по-добре, преди да се забъркам твърде надълбоко, ако бях на твое място — той се огледа и снижи гласа си. — Преди да дойдеш, дочух Батършам да говори с братовчед си. Семейството притиска определени хора да отворят следствието отново. Останах с впечатлението, че няма да се успокоят, докато не я видят арестувана и официално обвинена в убийство.

— Виж, аз самият съм разпитал за процедурата. Първото разследване не е разкрило веществени доказателства за престъпление — отговори Лукас. — Случаят е приключен.

— Това не означава, че не могат да извадят някоя нова улика наяве — каза приятелят му.

Лукас стисна зъби.

— Нека се опитат. Няма да им е толкова лесно да оклеветят лейди Шефилд този път. След като се завърна в обществото, вече създава собствени приятели.

— Лукас...

Той вдигна ръка.

— Благодаря за предупреждението, Джак. Но както казах, сам ще взема решение.

— В такъв случай, ще се въздържам от коментари — Джак си запали пура, дръпна дълбоко и изпусна дима. — Само един последен съвет.

— Който е?

— Ако смяташ да продължаваш с преследването на Черната Вдовица, взemi лопата със себе си — каза той и издиша призрачно сив облак дим към тавана. — В случай, че ти се наложи да копаеш собствения си гроб.

Икономът се прокашля и примижа на следобедната слънчева светлина.

— Опасявам се, че сте сбъркали вратата, мадам. Лейди Джарвис живее в съседната къща...

— Не търсим лейди Джарвис — отговори Кийра. Двете с Ариел стояха на стъпалата пред изисканата къща в северната част на Гросвенър скуеър. Тя подаде картичката си на мъжа и добави. — Тук сме, за да се видим със сър Хенри. Той у дома ли е?

Въпросът озадачи икономата.

— Ъмм... ще проверя.

— Може ли да почакаме в антрето, докато го сторите, вместо да стоим отвън на стъпалата? — попита тя учтиво, виждайки, че той почти бе готов да затръшне вратата в лицето ѝ.

Икономът напълно се обърка, но отмести ръка назад, поклони се леко и ги покани вътре.

— Баронетът няма навика да посреща посетители.

— Така изглежда — измърмори Ариел.

Мъжът се запъти към стълбите.

— Моля да ме извините.

Докато чакаха, Кийра се възползва, за да огледа наоколо. По някаква причина бе любопитна да види къде бе отраснал Хадли. Пристъпи по внушителната мечешка кожа и започна бавно да обикаля из стаята. Преддверието притежаваше ексцентричен чар — върху мраморната глава на Юлий Цезар имаше ориенталски тюрбан, а Калигула носеше къса дантелена пелерина. Картините бяха еkleктична смесица от стил и периоди. Тя предположи, че по-скоро бяха подбрани за лично удоволствие, отколкото за показ.

— О, виж — Ариел надникна в приемната отстрани. — Не е ли възхитително? — върху висок китайски сандък за чай, боядисан в яркочервено, бе поставен месингов дракон с нефритена халка на носа. — Сър Хенри изглежда има необичайна страна на характера си — добави тя.

— Или е това или племенникът му има чувство за хумор, присъщо за юношите — заключи Кийра.

— Акхъм... — икономът се изкашля. — Дами, ще бъдете ли така любезни да ме последвате.

Ориенталската пътека приглушаваше стъпките им, но дървения под на втория етаж не бе покрит с нищо.

— Оттук — каза икономът и ги прикани надолу по коридора. В дъното му се намираше полирана дъбова врата. — Сър Фелпс ви очаква вътре — той почука и отстъпи встрани.

— Влезте, влезте — гласът бе слаб, като шумолене на стар пергамент. Кийра погледна към Ариел, преди да натисне дръжката и да влязат. — Лейди Шефилд, каква чест.

На Кийра ѝ трябваха няколко секунди да различи баронета. Инвалидният му стол бе непосредствено до прозорците и призрачната му фигура бе едва забележима сред сенките от падащата слънчева светлина.

— Моля да ме извините задето не ставам да ви посрещна — добави той.

— Не държа на етикета, сър — отговори тя бързо. — Както виждате, натрапихме ви се, без да ви предупредим.

Думите ѝ го накараха да се изсмее искрено.

— Да ме посетят две прекрасни дами, едва ли е повод за оплакване. Всъщност май е по-добре да си проверя пулса, за да бъде сигурен, че не съм умрял и отишъл в рая.

— Ние не сме ангели, сър, а просто едни учени — изчурулика Ариел. — Вярвам, това не означава, че бихте искали да сме в Хадес.

Подхилкването му премина в бурен смях.

— Още по-добре.

— Позволете ми да ви представя приятелката си и колега, лейди Ариел Грейсчърч — измърмори Кийра.

— Авторът на „Видоизменения при мака от Пенджаб“? — попита Хенри.

Ариел се изчерви като ученичка.

— Да, но в сравнение с вашите трудове, не си струва да се споменава.

— Няма такова нещо. Бях поразен, когато прочетох за сравненията ви на тропическите видове от Индия... — той спря изведнъж и направи унила гримаса. — За Бога, изоставих всякакви цивилизовани маниери. Седнете, моля, и ми позволете да извикам да ни донесат чая, преди да сме се впуснали в научни разговори.

Кийра хареса баронета незабавно. По всичко си личеше, че Ариел също го намираше за приятен. По-тихата от сестрите Грейсчърч — което, разбира се, не означаваше много — обикновено оставяше другите да водят разговора. Все пак, когато отново поеха научната тема, държанието ѝ бе различно. Бе странно, но и външният ѝ вид бе променен, страните ѝ бяха розови. Според Кийра, цветът ѝ отиваше.

— О, това сигурно са напитките — каза Хенри, в отговор на почукването по вратата. — Влез, Дженкинс — извика той. — Да се надявам, че си ни донесъл от превъзходния орехов сладкиш на Кук.

Все още погълнат от научния журнал, който си бе купил токущо, Лукас влезе в стаята, без да вдигне поглед.

— Съжалявам, но няма сладкиш. Бих могъл да поръчам няколко възхитителни развратници от бордея на мадам Ди, ако искаш — продължаваше да върви и прелисти страницата, без да се спира. — Хенри, не се смей, но искам да те попитам за...

— По-полека момчето ми — предупреди го чичо му. — Гостите ми вече имат повод да се усъмнят в маниерите ми. Предпочитам да не смятат, че съм създал дом на варвари.

— Гости?

Лукас спря внезапно, изненадан как присъствието на Кийра обля крайниците му с топлина.

— Простете — маскирайки реакцията си с комично повдигане на веждите, той бързо добави: — Ако знаех, че си заформил тройка, нямаше да бъда толкова нетактичен и да ви прекъсвам.

Хенри се усмихна.

— Водим много възбуждащ разговор за маковете.

— Макове — повтори Лукас. — Е, оставям те в компанията на дамите — той се поклони учтиво към Кийра и Ариел, като се постара да скрие заглавието на журнала, навивайки го на руло. — Отбих се да проверя дали не трябва да ти донеса нещо от аптеката.

— Няма нужда да се държиш като момче, което изпълнява поръчките ми, Лукас — каза меко чичо му.

— Минавам точно оттам като се прибирам от Мантън — той стисна леко рамото на Хенри, а после се наведе и приглади одеялото върху скута му.

— Няма нужда да се държиш и като бавачка — шеговито каза Хенри.

— Не се съмнявам, че предпочиташ дамите да своеволничат с личността ти — отговори Лукас. — Не мога и да кажа, че те обвинявам.

— Защо не се присъедините към нас за чая, лорд Хадли? — попита Ариел. — Обещаваме да не ви отегчим с разговори за структурата на листата и кръстосаното опрашване.

— Да, остани момчето ми — каза Хенри.

Лукас забеляза, че Кийра не каза нищо.

— Тъкмо ще можеш да си зададеш въпроса — добави чичо му.

— Няма значение. Не е важно — Хадли облегна хълбок на ръба на бюрото. — Опасявам се, че няма да мога да остана. Ще трябва да се срещна с приятели в залата за бокс на Джаксън и след това отивам да изпробвам нов пистолет на стрелбището Мантън — махна една прашинка от маншета си и добави провлачено: — Както виждате живота на безделника е много деен.

— Какво четете лорд Хадли? — попита Кийра внезапно.

Проклятие. Лукас небрежно пхна навития журнал в джоба на самото си. Надяваше се тя да не е забелязала корицата. Не искаше да разбере, че чете орнитоложкото издание.

— Последните публикации за състезанията в Нюкасъл — каза той. — Искате ли да заложите на някой кон?

— Не — отвърна хладно тя. — Не съм привърженик на идеята да доверявам състоянието си на късмета или случайността.

— Колко умно — отвърна той.

— Може би ще трябва да се поучиш от Лейди Шефилд — каза Хенри с усмивка.

— Може би — Лукас се изправи. — Както и да е, засега отивам да разменя юмруци с потни, полуголи боксьори.

Кийра продължи да го гледа загадъчно. Той се завъртя и погледна чичо си с лека загриженост.

— Помолих Кук да ти изпрати и един крем карамел наред със сладкиша. Виждаш ми се леко отслабнал напоследък.

Хенри изсумтя тихо.

— Не си пилей времето да се вторачваш в тялото ми. Смея да заявя, че има далеч по-красиви гледки за очите ти.

Пренебрегвайки предупредителния поглед на чичо си, Лукас се приближи до него и целуна побелялата му глава.

— Дръж се прилично, ще те навестя довечера и ще ти донеса лекарствата.

— Ха — Хенри направи гримаса. — Изглежда, че по някаква причина момчето ме смята са инвалид.

— Не се притеснявайте, лорд Хадли — каза Ариел. — Ще се погрижим сър Хенри да изяде всичко до последната хапка.

— Ако се запъне, го завържете за стола и ползвайте камшик. Някои намират това за стимулиращо апетита.

Лукас ловко отбягна книгата, с която го замери Хенри, усмихна се и излезе.

— Надявам се племенникът ми да не ви е стреснал — извини се баронетът. — Има доста извратено чувство за хумор, но е добронамерен.

— О, пролича си — увери го Ариел.

— Предвид останалите подвизи на лорд Хадли, се разминахме доста леко — промърмори Кийра. Ако трябваше да бъде откровена, тя бе по-скоро заинтригувана, отколкото шокирана от поведението на графа. Привидните шеги не успяха да прикрият дълбоките чувства към чичо му. Любов? Тя не би и посмяла да си помисли, че е способен на подобна емоционална обвързаност. Само че бе невъзможно да се отрече очевидното.

Хадли имаше сериозна страна от характера си, въпреки че полагаше огромни усилия да я прикрие. Тя се чудеше защо не желае да я показва. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че графът е много по-сложна личност, отколкото бе предполагала. Той не бе просто един егоистичен глупак, той бе... загадка. Също толкова трудна за разгадаване, колкото бе и древният код.

Както и да е, донесоха чая и тя изостави тези мисли за друг път. Баронетът сякаш се съживи след пристигането им. В очите му проблясваха искри и немощното му тяло изглеждаше заякнало, когато започна да обсъжда ръкописа.

— Да, племенникът ви ни предаде въпросите — отвърна тя. — Повдигате няколко много важни гледни точки и вместо да изпиша куп листа в отговор, реших, че ще е най-добре да се отбия и да ги обсъдим лично...

Следващият половин час премина в подробно обсъждане на проучването й до тук.

— Признавам, че сложността на кода забавя работата ми — завърши тя. — Изглежда следващата част е писана по друга система, която ще затрудни разчитането още повече. Смятам да покажа текста на приятелката ми лейди Джиамати, която е по-компетентна в криптологията от мен.

— Аз нямам голям опит с подобни неща — каза Хенри. — Имам няколко рядко срещани книги по темата в библиотеката си, ако смятате, че биха ви помогнали.

— Няма да ни навреди да погледнем — каза Кийра. — Междувременно нека ви напиша имената на някои справочници, за които ви споменах — тя остави чашата си настрана. — Част от тях трябва да се поръчат от Единбург.

Докато ги записваше, Хенри и Ариел подеха отново разговора за приложението на опиума в медицината. Баронетът наистина се съживяваше все повече и повече.

— Имам доста интересно индийско издание в голям формат по темата. Ако лейди Шефилд бъде така любезна да погледне на лавицата над бюста на Плиний Стари^[2]...

— Може би ще трябва да го оставим за друг път — Кийра се изправи. Въпреки ентусиазма си, баронетът изглежда се уморяваше. Хадли нямаше да им бъде благодарен, ако претовареха чичо му. — Става късно, а ние наистина не бива да злоупотребяваме с гостоприемството ви.

Хенри изглеждаше леко оклюмал.

— Напротив, не съм се забавлявал така отдавна. Моля ви, не се чувствайте задължени да се придържате към социалните норми и да си тръгвате толкова скоро.

— Жалко, но трябва да се прибера у дома и да се преоблека за друг ангажимент — направи пауза. — С племенника ви.

— Щастливец — Хенри изкриви устни. — Да се надявам, че пакостникът се държи добре.

— Никакви скандали засега — колкото и да се опитваше, Кийра не можа да сдържи язвителната нотка в гласа си. — Въпреки че клюкарите сигурно залагат на това, кой от нас пръв ще причини неприятности. Не съм сигурна, кой от двама ни има по-лоша репутация сред обществото — лорд Хадли или аз.

— Хммм — Хенри изхриптя изразително. — Клюкарите до един са празноглавци! Никой, който е чел есетата ви, не би си помислил, че сте способна да извършите убийство.

— Смея да отбележа, че всички сме способни на крайни действия, ако сме притиснати от обстоятелствата — Кийра долови загриженост в погледа на Ариел и бързо добави: — Поне на теория.

Но, разбира се, повечето от нас никога няма да бъдат подложени на такова изпитание.

Ариел прочисти гърлото си.

— С удоволствие бих разгледала гравюрите някой ден, сър Хенри.

— Когато пожелаете — отвърна той. Изсмя се самосъжалително като придвижи стола си иззад работната маса. — Знаете къде да ме откриете.

Кийра се почувства странно, когато понечиха да си тръгнат.

— Моля ви, не напускайте кабинета си, сър Хенри. Сами ще намерим изхода.

— Бих искал да се насладя на компанията на две образовани и прекрасни дами колкото е възможно по-дълго и ще ви изпратя до стълбите — очите на Хенри проблеснаха, но изведнъж се помрачиха леко. — За нещастие, за да ви придружа по нататък трябва да понеса унижението да ме носят на ръце. Зрелище, което бих спестил на околните.

Едно от колелата се запъна в килима, тя се поколеба и бързо се приближи към него.

— Да ви помогна ли?

— О, не съм чак такъв инвалид, какъвто изглеждам — отговори той твърдо. — Малко упражнения ще ми се отразят добре. Лукас не ми позволява и пръста си да помръдна, когато е тук. И настоява да ме глези, скъпото ми момче така ме увива в одеяла, че понякога се чувствам като египетска мумия или някакъв безценен археологичен предмет, който е готов да бъде изпратен до музея.

Кийра се усмихна.

— Оставам с впечатлението, че той просто иска да ви задържи наоколо колкото се може по-дълго.

— Именно — измърмори Ариел.

— Тогава ще направя услуга на племенника си — скърцането на спиците отекваше в библиотеката. — Остана ми много работа за довършване, а и бих искал да видя, че се е укротил, преди да се спусна по спиралата на смъртта.

— Лорд Хадли — променен мъж? — каза тя сухо. — Надявам се работата ви да включва забъркването на еликсир за вечен живот.

Чу се смях.

— Надеждата умира последна.
— Благодаря ви за отделеното време, сър Хенри — прошепна Ариел. — Беше безкрайно приятен следобед.
— Наистина — каза той замислен. — Надявам се да дойдете пак. Кийра протегна ръка.
— Спокойно бихте могъл да се обзаложите, че ще го направим, сър.

[1] Хипал — древногръцки навигатор и търговец, открил пътя от Червено Море до Индия през Индийския океан, благодарение на прозрението, че брегът на Индия е разположен в посока север-юг, а не изток-запад, което прави пътуването по море по-кратко от това по бреговата линия. — Б.пр. ↑

[2] Плиний Стари — древноримски учен. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислех си... — каза Лукас спокойно след първите стъпки на валса. Балът у лейди Аштън бе в разгара си. Залата бе препълнена с важни хора. — Струва ми се, че този момент е подходящ, както и всеки друг, разбира се, за обявяването на годеща ни. Съгласна ли си?

Кийра едва не се препъна в крака му.

— Не смяташ ли, че е прибързано?

— Мислех, че нямаш търпение да приключим с това. По-рано спомена, че си уморена от любопитните погледи.

— Да, така е. Н-но...

Той я завъртя в страни от танцуващите двойки.

— Видя ли сутрешния вестник? — на заглавната страница в раздела с клюките бе поместено още едно неприятно заглавие за *Злата вдовица*.

Ръката ѝ се вкопчи в неговата. Лукас усети, студената ѝ като лед длан под меката ярешка кожа на ръкавицата.

— Да.

Той я изчака да продължи.

— Направи го, разбира се — потвърди тя и се завъртя. — Прав си. Какво значение има?

— Някои мъже биха се обидили от този отговор — каза Лукас тихо.

— Но не и вие, лорд Хадли. Твърде уверен сте в това как ви възприема противоположния пол, за да се нуждаете от комплименти.

— За Бога, описваш ме като наперен паун.

— Оперението ви е доста бледо за паун — тя се поколеба за момент. — Прочут развратник като вас би предпочел по-светли цветове, като например небесно синьо или резеда, вместо тези сериозни нюанси на тъмносиньото и сивото.

Лукас я погледна похотливо.

— Ние, грабливите птици, нямаме нужда от ярки пера. Просто наостряме нокти и сграбчваме каквото си пожелаем.

— Радвам се да видя, че си започнал да изучаваш орнитология — отговори тя. — Грабливите птици са ловци, известни с грациозното си реене и смъртоносна скорост. Красиви за гледане, но опасни.

— Да, ако си им жертва. Но ястребите могат да бъдат и полезни. От векове са използвани да разчистват земите от плъхове и други вредители.

Тя не отговори веднага, а когато го стори, бе просто, за да смени темата.

— Като споменахме оперение, надявам се, че самото ти не беше напълно съсипано.

— Уестън увериха камериера ми, че ще подменят изцапания ми ръкав — отвърна той. — Колкото до гмуркането му във водата, лично мога да те уверя, че това няма да му нанесе трайни щети.

Кийра изви устни. Усмивката ѝ посърна с отшумяването на музиката.

— И какво трябва да направя сега?

Лукас стисна ръката ѝ уверено.

— Успокой се и само ме следвай — прокрадвайки се през тълпата, той се поздрави за това, че предварително бе обсъдил плана си с домакинята. Лейди Аштън бе достатъчно хитра, за да осъзнае, че годежът-изненада по време на приема ѝ само щеше да подсили блясъка ѝ на домакиня. Тя очакваше сигнала му, за да помоли тълпата за тишина, за да чуят известието.

Хадли срещна погледа ѝ и кимна леко. Тя го стрелна колебливо, сякаш се съмняваше в здравия му разум, после сви рамене и се отправи към подиума, на който седяха музикантите и настройваха инструментите си за следващия танц. Прошепна нещо на флейтиста и изведнъж се понесе звучно адажио. Разговорите прекъснаха и залата потръпна в очакване.

Гостите се насъбраха около сцената всред шумолене на коприна и звънтене на кристал.

— Както всички знаете, тази вечер сме се събрали, за да отпразнуваме рождения ден на Аштън — започна виконтесата. Някой се опита да вдигне тост, но тя го прекъсна с поглед. — Всички ще вдигнем чашите си след малко, но с възхищение научих, че имаме още едно специално събитие за отбелязване.

Разнесе се очакван шепот.

Лейди Аштън се наслаждаваше явно на драмата и не бързаше да се откаже от ролята си.

— Убедена съм, че всички ще бъдете също толкова изненадани, колкото съм и аз. Смея да заявя дори, че никога няма да предположите какви са новините.

Лукас усети как Кийра се стегна.

— Нужно ли е да правим такъв долен спектакъл от това? — попита тя тихо. — Предпочитам да ме изложат в менажерията на Тауър^[1] отколкото да изтърпя това.

— Всъщност, опитваме се да избегнем клетките с железни решетки — напомни й той. Сравнението бе жестоко, но необходимо. За да се получи добре, тя трябваше да изиграе ролята си подобаващо.

Кийра пребледня, но спря да се оплаква.

— Ще се опитам да го направя колкото се може по-бързо — добави той. — Опитай се да не изглеждаш така, сякаш си изправена пред палача си. Бъди влюбена дама, нали не си забравила?

— И какво трябва да е усещането? — попита тя шепнешком.

— Не бих могъл да знам, мила. Просто и двамата трябва да се преструваме — той вдигна ръката й импулсивно и бавно я целуна по връхчето на всеки пръст.

— Хадли! Хората ни зяпат.

— Точно това е целта, скъпа — намигна й. — Бих могъл да избира да докосна доста по-интимно място, но не ми се иска да припаднеш.

Лукас се отдели от нея и скочи с лекота на сцената.

— Хайде лейди Аштън, нека не караме гостите да тръпнат в очакване.

— Какво ли е наумил *Лудата глава* този път? — попита някой от първия ред.

— Нещо скандално, можете да разчитате на това! — дочу се отговор.

— Всъщност, тук съм, за да обявя нещо напълно противоположно — каза Лукас и се поклони жизнерадостно. — Вече влизам в правия път.

От задните редове се надигна невъзпитан шум.

— Не, не, напълно сериозен съм. Смятам да се откажа от досегашния си начин на живот и да се насладя на удоволствието от

съпружеството.

— Ха! Залагам две към едно в Уайт, че този годеж няма да изтрае и седмица — се провикна се един от членовете на клуба.

Лукас пренебрегна презрителната забележка.

— Всъщност смятам, че съм най-щастливия мъж на света, тъй като лейди Шефилд се съгласи да бъде моя съпруга.

Настана пълна тишина за няколко секунди, след което избухна какофония от развълнувани гласове. Няколко дами изпищяха. Лукас не бе сигурен, но сякаш една от тях припадна.

— Сигурна съм, че говоря от името на всички, като ви отправя най-искрени пожелания за бъдещо щастие — лейди Аштън му подаде чаша. — Пийни си, Хадли — измърмори тя. — Може да е последното питие, на което да се насладиш, без да се питаш дали нещо не му е било добавено.

— За бъдещата ми съпруга — Лукас изпи шампанското си на една глътка. Разнесоха се учтиви ръкопляскания.

Знаеше, че Кийра по-скоро би умряла, отколкото да застане до него на сцената и бързо намери компромис.

— А сега нека музикантите да изсвирят още един валс. Толкова съм въодушевен, че не мога да стоя на едно място.

Щом от цигулките се понесоха първите мотиви на виенския валс, Лукас се спусна да хване Кийра за ръка.

— Само се усмихвай — прошепна ѝ той, като я поведе към центъра на подиума. — И ме гледай с обожание.

— Благодаря — отвърна тя. — Справихте се чудесно, сър.

— Не, че имам опит с обявяването на годеж — каза той иронично.

Тя ускори стъпките си, за да се изравни с неговото темпо.

— Сигурна съм, че следващия път ще бъдете по-обигран.

Лукас задържа усмивката на лицето си и отвърна:

— О, надявам се да няма следващ път.

Тя продължи да гледа съсредоточено.

— Ще трябва да се установите един ден и да се сдобиеете с наследник.

— Скоро няма да се отвори подобна вероятност — отвърна той. — Нали?

— Не е смешно, Хадли — въпреки това, устните ѝ се извиха. — Как можете да се шегувате в момент като този? — добави тя тихо.

— Точно в моменти като този е нужен хумор — Лукас прие поздравления от танцуващите до тях с широка усмивка. — Животът е пълен с дребни абсурди, не можеш да ги приемаш насериозно, лейди Шефилд. Ако го правиш, ще те премажат.

Тя запази мълчание през следващите няколко стъпки.

— Вие ме смятате за твърде сериозна, а аз вас за твърде инертен... чудех се дали има златна среда?

Лукас се завъртя по полирания паркет.

— Не мога да знам. Изглежда житейският ми път поема ту нагоре, ту надолу. Няма средно положение.

Лицето на Кийра се навъси.

— Хайде, скъпа, нали помниш, че не трябва да изглеждаш тъжна? Всичко това ще ти е от огромна ползва, повярвай ми. За обществото няма нищо по-въълнуващо от това един палав женкар да бъде променен от любовта.

Тя се усмихна насила.

— Така е по-добре. Нека се насладим на момента. Тази вечер е за веселба и тържество — но докато се обръщаше, за да придружи Кийра извън танцувалния подиум видя няколко члена на семейство Шефилд. Бяха се скупчили край колоните на арката като зловещи лешояди. Ако погледите можеха да убиват...

Лукас парира намръщените им изражения с хладно кимване и се наклони към нея, за да я предпази от взора им. Не казаха нищо, когато минаха покрай тях, но той усети как кожата на врата му настръхва сякаш по нея танцуваха ками. Усещаше, че те още не са казали последната си дума.

Следващата сутрин на закуска, Кийра реши да не поглежда към вестника. Алесандра щеше да идва за обяд и без съмнение щеше да ѝ направи подробен разбор на клюките, като внимателно пропусне отворителните коментари. Изненадващата деликатност, която бе показал лорд Хадли при уреждането на събитията предната вечер, му правеше чест. Тя се загледа в струйката пара, която се виеше над чашата ѝ с чай и си припомни всеки детайл от усещането на тялото му

докато танцуваха — топлината на дланта му върху долната част на кръста ѝ, потъркването на здравите му бедра о полите ѝ, уверената грация на движенията му. Чувственият звук на смеха му, меката му усмивка. Тя въздъхна леко. Лукас наистина бе поел тежестта от реакцията на тълпата изцяло върху себе си. Отвърщаше както на добрите пожелания, така и нахалните коментари с комбинация от хумор и чар.

Беше приятно да позволиш на друг да се намеси и разреши проблема, а тя със сигурност имаше достатъчно такива. Но такива размисли бяха нереални, укори се бързо. Не можеше да разчита това да се случи отново. Въпреки широките му рамене, от лорд Хадли не се очакваше да носи товара ѝ още дълго.

Кийра остави чашата и се опита да прогони мислите за графа. Щеше да е по-добре да се захване с ръкописа на Хенри. Кодът се оказва доста труден за разгадаване, но тя искаше да изпробва някои нови идеи. Часовете минаваха бързо и преди да се усети Маккейб почука на вратата ѝ, за да я уведоми, че гостите са пристигнали. Забърза се надолу и завари Перегрин във вестибюла, гордо да демонстрира новите си познания по крикет.

— Виж Иза, дръж топката така! — извика той и ѝ показва захвата, на който го бе научил лорд Хадли.

— Пери защо не заведеш Изабела в градината, за да ѝ покажеш по-добре — предложи Кийра.

— Значи вече е сторено? — попита Алесандра, щом излязоха децата.

— Да.

Приятелката ѝ развърза бонето си и го остави на масата.

— И?

— Ти сигурно си прочела подробностите — каза Кийра.

— Всъщност звучеше доста романтично.

Дъхът ѝ отново спря за момент, когато си припомни искрящата светлина на свещите, веселата музика, усещането за тялото на графа, което се движеше в идеален ритъм с нейното.

— Как може да кажеш такова нещо! — извика тя, като се опита да потисне копнежа в гърдите си.

— Лорд Хадли е греховно привлекателен мъж, *saga* — отговори приятелката ѝ. — Във вените ти трябва да тече ледена вода, ако не си

се насладила на момента поне малко.

— Греховно е ключовата дума — Кийра се зае да пренарежда нещата върху малката масичка, като отбягваше погледа на приятелката си. — В полунощ мъжът танцуваше валс с мен. Час по-късно сигурно е танцувал под чаршафите с някоя от засуканите си приятелки.

— Значи не спиш с него?

— Алесандра!

— Само питам, *cara* — приятелката ѝ я хвана за ръка. — Ела, няма да те дразня повече, щом това те разстройва.

— Не съм разстроена. Само съм... — *объркана? Раздвоена?* Кийра остави изречението недовършено.

Алесандра изчака няколко секунди и внимателно смени темата.

— Каж ми, как върви работата по ръкописа на баронета?

— Радвам се, че попита — отвърна тя. — Ужасно съм затруднена с част от кода и бих могла да се възползвам от съвета ти.

— Уменията ми в древната криптография са леко ръждясали, но ще бъда щастлива да погледна.

— Ще взема бележките си и ще се срещнем в дневната — ако отвореха френските прозорци, които гледаха към градината, щяха да могат да наглеждат играещите деца. — Днес спортните занимания трябва да минат без сериозни телесни повреди.

— Да. Изглежда Перегрин се е упражнявал от последната игра насам — отбеляза Алесандра. — Не ми казвай, че си успяла да разгадаеш наръчника по техника на мятане — тя размаха окичените си с бижута ръце. — Небеса, за мен бе по-сложно от древни египетски йероглифи!

— Не — призна Кийра. — Лорд Хадли му показва някои неща.

— Хадли? С Пери? Как беше?

— Не е важно — по някаква причина тя не бе споделила с приятелките си за допълнителния им облог с Лукас. Дори с Алесандра. Чувствайки се неловко, добави — Моля те, нека оставим графа настрана, ако нямаш нищо против.

Това бе по-лесно да се каже, отколкото да се постигне. Едва бяха разстлали бележките по масата и се бяха настанили в столовете си, когато почукването на вратата принуди Кийра да възропта тихичко.

— По дяволите, кой ли може да е? — въздъхна и добави извинително към приятелката си — Маккейб знае, че не трябва да ни

притеснява, когато работим.

Икономът отвори леко вратата, когато го поканиха да влезе.

— Извинете мадам, но имате посетител.

— Уведомете го, който и да е, че не приемам никой — измърмори тя.

— Направих го, мадам — отвърна Маккейб и присви нос. — Но той...

— Той отказа да приеме *не* за отговор — Лукас си проправи път покрай слияния иконом. Ръцете му бяха отрупани с няколко страни по форма пакети.

— С-сър — Кийра заекна и се изправи толкова бързо, че сноп бележки се изплъзнаха от скута ѝ.

— Простете нахълтването ми, лейди Шефилд. Не знаех, че вече имате компания — каза той. Премести внимателно пакетите, за да вдигне падналите листове. Графът огледа Алесандра през разпиляната си черна коса и превърна жеста в изкусен поклон. — Ще ме удостоите ли с честта да бъда представен на очарователната ви приятелка?

За Бога, изглежда нищо не можеше да смути графа. Сигурно съумяваше да бъде елегантен, дори когато падаше гол във фонтана. Кийра беше наясно колко лудо препускаше пулса ѝ и се постара да овладее трепета в гласа си.

— Доста е рано за посещения.

— Е, годеникът би трябвало да може да си позволи някои малки волности, нали? — отвърна той с чаровна усмивка.

— Не... — започна Кийра.

— Но да — контрира я Алесандра, — разбира се — приятелката ѝ се изправи грациозно и протегна ръка. — Вие не се нуждаете от представяне, лорд Хадли.

— Уви, изглежда, че репутацията ми ме предшества — измърмори той, докато устните му докосваха пръстена ѝ.

— Позволете ми да ви представя маркиза Де ла Джаамати — каза Кийра леко объркана. — Посветена е в уговорката ни, сър — добави меко тя. — Така че няма нужда от престорени ласкателства.

Алесандра изви вежди и ѝ отправи деликатен укор.

Въпреки това, неочакваната поява на усмихнатото лице на Хадли имаше успокояващ ефект върху нея.

— Както виждате, сър, заети сме със сериозни научни дела. Затова, ако нямате нищо против...

— Не възнамерявам да прекъсвам работата ви, лейди Шефилд. Само се отбих да оставя тези пакети.

— Какви са те? — попита тя подозрително.

Лукас леко разопакова най-горния.

— Първо, тези са за вас.

Една въздишка се изплъзна между устните ѝ при вида на цветята. Вместо обичайната комбинация от рози и лалета, тези бяха различни по размер и форма. Фината палитра от бледо синьо и нежно лавандулово изпъкваше на фона на широките зелени листа на ефирната папрат. Ефектът бе поразителен, а естествените форми изглеждаха възхитително.

— *Bellissimo*^[2] — прошепна Алесандра.

— Д-да, доста красиви са — поде Кийра и усети как сърцето ѝ подскочи, когато ѝ ги поднесе.

— Другият пакет е за Перегрин — Лукас погледна към двете деца, които си подаваха топката напред-назад. — Предполагам, че младата дама е блуждаещият добър стрелец, който го е ударил точно между очите.

— Дъщеря ми Изабела — обясни Алесандра. Колкото до прицелването ѝ, подобрява се — след кратка пауза, добави: — Искам да кажа, че не е имало инциденти тази сутрин.

— Мис Изабела изглежда в чудесна форма. Смея да кажа, че след няколко указания и подходящите принадлежности, и двамата с Перегрин повече няма да представляват заплаха един за друг — Лукас развърза връвта, махна хартията и разкри няколко лакирани бухалки за крикет и половин дузина нови топки. — Най-доброто от „Силиман“ — каза. — Позволих си да подбера подходящите за деца. С ваше позволение, лейди Шефилд... — веждите му се повдигнаха въпросително.

Кийра кимна леко.

— Чудесно — Лукас отиде до вратата. — Дами, оставям ви да работите, докато аз се погледея с малко игра — той дръзна да им намигне. — Както сигурно предполагате, ние, развратните женкари, не полагаме никакви интелектуални усилия по това време на деня.

Перегрин посрещна графа с доволен вик. Новата спортна екипировка предизвика още по-голямо вълнение и след нетърпелив оглед и двете деца го молеха да се присъедини към играта.

— Хмм. С всеки изминал момент става все по-интересно — приятелката ѝ гледаше как Хадли сваля самото и навива ръкавите си. — Имам чувството, че в тази връзка има много повече от очевидното.

— Нека се съсредоточим върху ръкописа — каза Кийра бързо. — Тайните в него са много по-важни от личния ми живот.

Алесандра взе букета и вдиша дълбоко.

— *Cara*, аз най-малко мога да те поучавам, но от опит знам, че загадките на живота невинаги могат да бъдат разрешени разумно. Понякога се разплитат по най-непредвидимия начин.

— Съветът ти е винаги от полза, Алеса — тя направи иронична гримаса. — Дори и когато говориш с гатанки.

Кийра позвъни за ваза и се върна до масата.

— И така, до къде бяхме стигнали? — тя се настани да работи, но въпреки подканите, установи, че не можеше да се съсредоточи. Звънът на безгрижния смях я разсейваше, както и погледите, които отправяше към палуващия с децата Хадли. Перегрин изглеждаше толкова безгрижен, замахвайки с бухалката под надзора на графа. Изабела също участваше в играта. Гледката на широкоплещестия женкар, който показва на малкото момиченце как се държи топката я накара да преглътне усмивката си.

Съобщението, че обядът е готов, бе добре дошло за Кийра. Тя повика децата. Хадли ги последва. Изглеждаше разчорлен по момчешки, с развята от бриза коса и с разхлабена връзка.

— Ще се присъедините ли към нас да се подкрепите, лорд Хадли? — попита Алесандра.

— Благодаря ви, лейди Джиямати. Опасявам се, че вече прекалих с гостоприемството на лейди Шефилд.

— Напротив, сър — каза Кийра с привидно запазено спокойствие.

Той изтупа панталоните си, които имаха няколко огромни петна от тревата и добави с по-висок глас:

— За съжаление имам уговорка от по-рано, да се присъединя към приятели на стрелбището на Мантън.

— Е, тогава да не ви задържаме — отвърна бързо тя.

На Лукас му бе забавно от прибързаното ѝ желание да го отпрати.

— Тръгвам, но ще се върна тази вечер. Надявам се, не сте забравила, че сме поканени на рецитал от обществото за църковна музика.

— Небеса, вие наистина сте светец — измърмори Алесандра. — Програмата им е ужасно скучна.

— И аз така съм чувал. Въпреки това, организаторът е много влиятелна дама в обществото и подкрепата ѝ ще бъде от огромна полза за лейди Шефилд в случай, че семейството на покойния ѝ съпруг продължи да настоява да отнеме сина ѝ.

— Истински светец, който ще изтърпи няколко досадни часа с антични химни заради Кийра.

Лукас ѝ отправи ангелска усмивка.

— Не, просто беден грешник, който изкупва всичките си предишни деяния.

Само споменаването на вероятността от опасност за Перегрин, изпрати тръпки по гърба ѝ, но Кийра се постара да прикрие страха си.

— Надявам се да се държите добре тази вечер. Това е и част от уговорката ни, все пак.

— Разбира се — преди да успее да се оттегли, той целуна ръката ѝ. — Да се работи с вас е удоволствие, лейди Шефилд. Само се постарайте да спазите вашата част от уговорката.

[1] Кралски Дворец и крепост на Нейно Величество, по-известен като Тауър (Кулата на Лондон) — исторически замък на северния бряг на река Темза в Лондон, изиграл голяма роля в различни исторически моменти в развитието на Англия. — Б.пр. ↑

[2] Bellissimo (ит.) — Прекрасно. — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Чувстваш ли се по-добродетелна? — попита Лукас, докато каретата потегляше в среднощната мъгла.

— Чувствам се уморена — отвърна Кийра, като се облегна на седалката и потисна прозявката си. — Ти може и да си свикнал всяка вечер да стоиш буден до малките часове, но аз не съм — тя изпъна краката си като котка. — Оказа се прав, музиката беше безкрайно скучна, но поне не трябваше да танцуваме. Още един валс и щях да остана без пръсти на краката.

Трептящата светлина на фенера обгръщаше главата ѝ с ефирен ореол. Нежните къдрици падаха по раменете ѝ и блестяха като злато на фона на среднощните сенки.

— Болят ли те? — прошепна той и се загледа в пламъчетата, които играеха по сведените ѝ клепачи.

— Мммм, ако ги потопя в топла, ароматизирана вода, ще се почувствам като в рая.

Връхчето на официалната ѝ обувка опираше в ботуша му. Изведнъж той се наведе и хвана крака ѝ.

— Хадли! — тя широко отвори очи.

— Спокойно, скъпа — Лукас развърза панделката и разхлаби мекия сатен.

— Но...

Той започна да масажира пръстите ѝ.

— Разбира се, бихме могли да спрем на Бъркли Скуеър, но те предупреждавам, че водата е доста студена — прокара пръст по ходилото ѝ и продължи. — Може би това ще се окаже приемлива алтернатива.

Кийра се опита да се измъкне.

— Не е приемливо — измърмори тя. — Неуместно е.

— Кой, освен нас, ще разбере? — продължи да държи здраво стъпалото ѝ и дори започна да натиска по-силно. — Така добре ли е?

— Божествено — отвърна тя след кратко колебание. — Въпреки че не трябваше да го признавам.

На фона на феерията от светлини и сенки изражението ѝ изглеждаше болезнено уязвимо.

— Защо не? Не е грях, ако от време на време си позволяваш малко повече свобода.

— Мнението ти не ме изненадва — тя се опита да прозвучи сериозно, но в ъгълчетата на устните ѝ заигра лека усмивка. — В края на краищата, ти си вещь в прегрешенията.

Лукас опипа с пръсти тънката материя на чорапа ѝ.

— Познавач — съгласи се той с тих смях.

Бедрата ѝ се плъзнаха по меката кожа на седалката, докато се опитваше да се отдръпне.

— Не мърдай, Кийра — каза той. — Защо просто — Хадли погъделичка възглавничката на стъпалото ѝ, — не се отпуснеш и не се насладиш на удоволствието.

— Това ще е непристойно — прошепна тя.

— И порочно — допълни той. — Но никога ли не си искала да бъдеш поне малко порочна?

Не. Да! Не. Кийра не можеше да намери сили да отговори.

— Аз, от своя страна, не се разкайвам щом става дума за доставяне на удоволствие.

Храс! Звукът от разкъсаната коприна я накара да подскочи.

— Хадли! — Кийра ахна, когато той смъкна скъсания чорап до глезена ѝ. Полъхът на прохладния нощен въздух по кожата ѝ бе стряскащо интимен. Но не толкова интимен, колкото допира на езика му по пръстите ѝ.

— О, това е... непристойно — възпротиви се тя. Размърда се, но не успя да се измъкне от хватката му.

— Ммм, да — той вкушаше от плътта ѝ. — Аз съм развратен негодник, нали не си забравила?

Как можеше да забрави?

— А един развратен негодник е свикнал да целува дамата на всички непристойни места.

О боже, нима наистина смучеше палеца на крака ѝ? Влажната топлина на устата му предизвика гореща вълна, която премина през

цялото ѝ тяло. Усещането прогони и последната ѝ частица здрав разум, тъй като се дочу да изрича.

— Като Венериния хълм?

Лукас вдигна глава и златния пламък на фенера затанцува по усмивката му.

— О, лейди Шефилд, нима си чела още от еротичните книги?

— Н-не — извика тя виновно.

— Не? — той изви вежди. — Едва ли си открила този израз в научните си книги.

— Ако държиш да знаеш, ч-чух как няколко дами обсъждаха сексуалните ти умения в парка — призна си тя.

— Доволни ли звучаха? — попита тихо Лукас.

— Много — тя се поколеба, преди да добави. — Въпреки че не мога да си представя какво имаха предвид.

— Целувка по светая светих, прасковката.

— Прасковка — повтори тя.

— Една от думите, която предпочитам за онова място на жената. Венериният хълм звучи леко готически, не мислиш ли? Докато прасковка ми напомня за сладък, узрял плод.

Кийра се размърда засрамена и заинтригувана в същото време.

— Има... и други имена?

— Коте, катеричка, зайче, пухче... — той изреждаше бавно. Думичките на покварата сякаш се плъзнаха по кожата ѝ като разтопено масло. — Или просто *рай*. Има и още много думи, разбира се, но тези ще са ти достатъчни, за да добиеш представа.

— Да — отвърна тя, като се опита да потисне трепета, който пълзеше по крака ѝ. — Колко образователно.

— Виж, има доста, което да се научи и извън тихите предели на библиотеката или лабораторията — прошепна Лукас. — Колкото до немирните целувки... — бавно и чувствено близване *опари* стъпалото ѝ. — Може би имаш нужда от малко помощ, за да провокираш въображението си.

Докато ръцете му милваха глезена и се преместиха на прасеца ѝ, не се и осмели да мисли за подобни еротични фантазии. Дори и в най-смелите си мечти не си бе представляла мъж... и жена... О, това със сигурност бе безкрайно покварено.

И въпреки това, въпреки това Кийра изведнъж осъзна, че кракът ѝ не бе единствената част от тялото ѝ, която се овлажняваше. Стисна бедра, за да спре напористото му докосване.

— Стига толкова — прошепна едва доловимо.

Ръцете му застинаха на коляното ѝ. Фенерът се олюля, лицето му се скри в тъмнината. След миг гласът му се разнесе от сянката.

— Добре — Лукас се облегна назад, приглади чорапа и обу обувката ѝ. Допирът на сатена бе толкова хладен в сравнение с топлината на устните му.

Кийра се изправи на седалката, точно когато каретата спря. Благодарна, че мъждивата светлина прикриваше пламналото ѝ лице, тя прихвана полите си.

— Изглежда, вечерта приключи, пожелавам ти лека нощ, лорд Хадли.

— Лека нощ, лейди Шефилд — щом кочияшът приближи вратата, той добави. — Надявам се, че прекрасните благочестиви химни, които слушахме, ще вдъхновят сладките ти сънища.

На следващата сутрин Лукас се събуди по-рано от обичайното и позвъни да му донесат вода, за да се обръсне.

— Извинете сър — каза камериерът му, като остави легенчето и бръснача на поставката. — Имате ли нужда от още нещо?

Отне му секунда да осъзнае, че си тананикаше откъс от „Месия“ на Хендел.

— Не, нямам. Това е всичко, Хъмфри. Моля те, кажи на Кук, че след малко ще сляза за закуска — отвърна Лукас. — Днес ще се облека сам.

Последва дълго и тягостно мълчание.

Хадли извърна лице от огледалото, половината от челюстта му бе сапунисана.

— Нещо не е наред ли, Хъмфри?

— Освен възмутителното състояние на гардероба ви ли, сър? — камериерът скръсти ръце пред гърдите си. — Може би предпочитате да подам оставката си. Изглежда не сте доволен от услугите ми.

— Да не би да жалиш за един омазан ръкав?

— Най-доброто ви сако никога няма да бъде същото, сър. И гълъбовосивите панталони... — Хъмфри потръпна, — напълно съсипани са.

— Поръчай нов чифт — Лукас подсуши лицето си. — По дяволите, поръчай цяла дузина, ако това ще разведри намусеното ти лице.

— Модата не е нещо, с което да се подигравате, милорд. Позволете ми да ви напомня, че никой не е посмял да критикува облеклото ви досега.

— Не, критикували са ме само, когато съм се разсъбличал — отвърна остроумно той.

Хъмфри подсмръкна. Лукас отиде до дрешника си и избра тъмносино сако, бежови бричове и чифт от най-удобните си ботуши.

— Тези имат нужда да се излъскат добре, сър — каза Хъмфри, като оглеждаше одрасканата кожа ужасен.

— Не се притеснявай. Ще газя калта в Татърсол^[1] — каза Лукас. Спря се за момент и потърка ботушите с ръка. — Кажи ми, като малък имал ли съм пони?

— Да, милорд. Сър Хенри ви подари едно за седмия ви рожден ден.

— Така си и мислех — той завърза шалчето си. — Всяко момче трябва да има пони.

— Стига само да не се опитва да го язди по мраморните стълби на имението на пралеля си в Гросвентър Скуеър — каза камериерът.

— Доколкото си спомням, леля Прудънс нямаше чувство за хумор.

Хъмфри се прокашля.

— Очевидно. Вие и животното бяхте завинаги прокудени от имението.

— Съмнявам се, че Аякс е прекарал живота си в огорчение от този факт. Същото важи и за мен — Лукас пусна часовника си в джоба на жилетката и слезе за закуска. Тъкмо бе започнал яйцата и шунката, когато вратата се отвори с трясък.

— Защо си станал толкова рано? — извика Фарнъм.

— Очаквахме да те заварим в леглото — добави Ингълс с подозрително провлачен глас. От намачканите им сака и замъглени погледи бе ясно, че нито един от двамата не е спал снощи.

— Кафе? — попита Лукас и вдигна топлия чайник. — Или пушена херинга?

— За бога, мисля, че ще повърна, ако споменеш храна — Ингълс се просна в един от столовете и хвана главата си с ръце. — По-добре да пийна още едно бренди.

Фарнъм донесе бутилката.

— Пия за това.

Нима и той представляваше такава жалка гледка след пиянска вечер? Лукас дъвчеше бавно и си мислеше как смесицата от дим, секс и изветрял парфюм оставяше кисел вкус в устата.

— Кога се прибрахте в града? — попита той. — Мислех, че смятате да прекарате месеца в Кент.

— Вчера — отвърна Фарнъм и се намръщи. — Или беше онзи ден?

— Не мога да си спомня — обади се Ингълс с отегчена гримаса. — По дяволите, трудно е да определиш кое време е, когато почти не виждаш дневна светлина.

Лукас проследи с поглед как приятелят му си долива още, за да се подкрепи, изсипвайки половината по килима.

— Ъъ... защо дойдохме? — измърмори Фарнъм. — Знам, че имаше някаква причина...

— Мелницата! — Ингълс успя да си спомни.

— А, да, мелницата! — Фарнъм се плесна по челото. — Току-що разбрахме, че днес следобед в Кокхъм, Букър — черния шампион на Ямайка, ще се бие с Мактавиш — Здравеняка от Шотландия.

— Говори се, че наградата е повече от хиляда паунда — добави Ингълс. — Залозите вече са астрономически.

— О да, очертава се да бъде боят на десетилетието! И ако не се размърдаме, няма да можем да се доберем до ринга — Фарнъм се изправи едва-едва. — Къде, по дяволите, са Грийли и каретата? Трябваше вече да е тук.

— Сигурно още кара последните няколко *рунда* с Матилд, красавицата, която ти заряза, Лукас — Ингълс неприлично разклати бедра и избухна в смях. — Няколко *силни* смушквания и противникът му ще изкрещи, че се предава.

Странно, че това детинско кикотене не му се струваше никак духовито, когато бе трезв, помисли си Лукас.

— *Лудата глава* Хадли, вече не се интересува от Матилд. Без съмнение си е намерил ново буйно оперение за скубане — Фарнъм го погледна дяволито. — Коя е тя?

Лукас си наля още кафе.

— Ще му изкопчиш отговора в каретата, Фреди — каза Ингълс. — Излапай набързо яйцата, Лукас. Трябва да тръгваме.

Той не понечи да стане.

— Съжалявам, господа. Трябва да отидете без мен.

— Какво! — и двамата едновременно зяпнаха в почуда.

— Вече имам ангажимент за този следобед.

— По дяволите! Наруши го! Какво може да бъде по-важно от това да гледаш двама великани, които се млатят до припадък — добави Ингълс.

Шампиони по бокс, шумна тълпа, океан от ейл... За момент, Лукас силно се поблазни.

— Съжалявам, не мога.

Приятелите му премигнаха невярващо.

— Но защо...

Ломотенето на Фарнъм бе прекъснато от Грийли, който влетя през вратата с разпасана риза.

— Сега ще ви кажа защо. Току-що налетях на Джарвис отвън и той ми съобщи последните новини — Грийли се поклони се подигравателно и продължи. — Нашият Хадли, *Лудата глава*, удари в земята боксовия мач. Нокаутира цял Лондон, обявявайки годеща си — той избухна в смях. — Със *Злата вдовица*.

Другите му двама приятели се превиваха от смях.

— Бъди приятел, Лукас, и ни позволи да участваме в облога, какъвто и да е той — каза Грийли, щом успя да си поеме дъх.

— И ние искаме да участваме в забавата — настоя Фарнъм, след като се изхили отново. — Що за глупак трябва да е бил този, който е заложил на това, че няма да посмееш да го направиш?

— Човекът не те познава като нас — добави Грийли.

— Чудя се само какво си замислил с цялата тази работа — Ингълс се усмихна и го погледна с очакване. — Трябва да е нещо специално.

Лукас спокойно погледна джобния си часовник.

— Ще закъснеете, ако не тръгнете веднага. Както и аз.

— Стига с тези шеги, Лукас. Каретата ни чака.

Другари. Лудуване. Пълно безгрижие. Той въздъхна тежко, малките дяволчета в главата му го подстрекаваха да каже *да*.

— Съжалявам, но не мога.

— Да му се не види — изрева Ингълс. — Какво, по дяволите, ти става?

Сигурно бе капчицата здрав разум. Лукас дори не можеше да си го обясни. Изправи се, свивайки рамене.

— Нищо. Просто имам други задачи.

— Ако се измъкваш, за да въртнеш вдовичката, само кажи — Фарнъм намигна на останалите. — Можем да пазим тайна.

Ръката му се стрелна към гърлото на приятеля му, но се осъзна на време. Потупа Грийли леко по рамото и се усмихна.

— Нека не намесваме дамата в това, а?

Грийли зяпна втрещен.

— А сега, ако ме извините, трябва да тръгвам.

— Наистина ли отиваме на разходка в парка? — попита Перегрин.

— Да — отвърна Кийра, като се опитваше да реши кое боне да си сложи. Изведнъж всички ѝ се сториха толкова старомодни.

— С лорд Хадли? — настоя момчето.

— Да — въздъхна тя. — Стига да не си промени мнението. Джентълмени като Негова Светлост водят много забързан живот, така че е напълно възможно да отложи в последния момент.

Също така бе твърде вероятно Хадли да забрави. Или да реши, че такова явно ухажване бе напълно излишно. Предната вечер се опита да го разубеди от идеята да присъства на дневните ритуали на обществото. Единствената цел на общоприетата следобедна разходка бе да огледаш и да бъдеш огледан. Но Лукас бе твърдо решен да го направят, дори повиши глас, с което предизвика няколко от погледите на останалите гости. Аргументът му, че Перегрин би се радвал да разгледа този лукс, разсея опасенията ѝ.

Сега не беше толкова сигурна. Кийра приглади панделката на бонето. Бе леко притеснена. В балната зала на Мейфеър бе също толкова неприятно, колкото и сред разхождащото се по Ротън Роу

общество, нетърпеливо за най-новите клюки и скандали. Без съмнение те с Хадли бяха най-горещата тема в града.

— Харесвам лорд Хадли, мамо — каза Перегрин след дълга пауза. — А ти?

— Беше мило от негова страна да ти покаже някои позиции в крикета — отвърна тя.

— Мариан каза... тя каза, че ще се омъжиш за него.

Проклятие. Трябваше да поговори с домашната прислужница и да я предупреди да не повтаря клюките пред сина й.

— Пери — Кийра се извърна от огледалото и седна до момчето. — Лорд Хадли и аз се споразумяхме да помогнем... на приятел. И за да го сторим, трябва... — тя се поколеба, тъй като не бе сигурна как да обясни нещата на Перегрин.

Той й отправи сериозен поглед.

— Трябва малко да поизлъжете?

О, Боже, това щеше да се окаже много по-трудно отколкото си бе представляла.

— Не е хубаво да се лъже, Пери. Графът и аз обявихме, че сме сгодени, това е истина. Но дали ще станем съпруг и съпруга, това е друго нещо. Имаме право да променим мнението си.

— О — момчето наведе очи. — Струва ми се, че разбирам.

Сърцето й подскочи, но опитът й да обясни бе прекратен от прислужницата, която обяви, че лорд Хадли чака долу.

Перегрин бе доста мълчалив по пътя към парка, но графът бързо подхвана оживен разговор за предстоящите игри на крикет. Кийра слушаше, без да се намесва и се чудеше дали не сбърка като позволи на Лукас да се сближи със сина й. Правилно и грешно — де да имаше формула, с която ясно да ги разграничаваме!

Щом минаха през Къмбърленд гейт, Лукас се насочи към широкия път за карети, който се простираше пред тях.

— Това е прочутият Ротън Роу^[2] — каза той на Перегрин.

Момчето се разкикоти.

— Какво смешно име!

— Казват, че произлиза от френското *Route de Roi*, или Кралския път — отговори Лукас. — Крал Уилям III е направил алеята през 1690, за да може да има безопасен път, по който да пътува между двореца

Сейнт Джеймс и новия палат в Кенсингтън. Вечер е бил осветяван от над триста газени лампи.

Синът ѝ изглеждаше доста впечатлен.

— Днес е популярно място за разходка — продължи Лукас. — Цветът на висшето общество идва тук, за да покаже конете и каретите си. Виж, ето го лорд Хънтфилд с новия си файтон. А ето там е сър Сидни, който язди кафяв ирландски жребец.

Хадли продължи с коментарите в движение, докато се присъединиха към ходещата тълпа. Кийра знаеше, че ще ги оглеждат и одумват, но графът само се усмихваше и отговаряше на поздравите с равнодушно махване.

— Не гледайте толкова нервно, лейди Шефилд — измърмори той. — Ако обърнете внимание, ще забележите и одобрителни погледи.

За своя изненада, Кийра видя, че той бе прав. Не всички погледи бяха враждебни, а няколко души учтиво ѝ кимнаха.

— Яздиш ли? — попита Лукас в отговор на един от нетърпеливите въпроси на Перегрин.

— Малко, сър — момчето погледна с копнеж към конния парад. — Мама каза, че като порасна още малко, ще ми наеме учител по езда.

— Няма смисъл да се чака. Тази сутрин ходих до Татърсол и видях едно чудесно пони, което се продаваше — Лукас срещна погледа ѝ и отпрати извинителна усмивка. — Позволих си да поръчам животното и ако майка ти не възразява, мога да ти дам някои начални уроци.

Невъзможно ѝ беше да откаже на желанието, блеснало в очите на Перегрин.

— Това е много мило от страна на лорд Хадли. Може да яздиш от време навреме, но, Пери, не бива да досаждаш.

— Няма мамо, обещавам.

След като видя лъчезарното лице на сина си, Кийра се отказа да се ядосва на Лукас, задето бе предприел това без нейно разрешение. Все пак чувството бе леко смуцаващо — сякаш животът ѝ се изплъзваше от контрол.

— Извинявай — прошепна той, като я приближи, докато се разхождаха. — Надявам се, че одобряваш.

— Беше доста мило, но следващия път ще те помоля да се посъветваш с мен, преди да вземаш решения относно сина ми —

отвърна тя. — Не харесвам изненади.

— Но изненадите са тези, които разнообразяват живота ни — каза Лукас и ѝ намигна.

Кийра не можа да се сдържи и се усмихна.

— Може би. Но моля, не обсипвайте Перегрин с толкова много нови неща. Нашият живот може да ви се вижда скучен, сър, но въпреки това, предпочитам да си остане предвидим.

Повървяха мълчаливо и на половината от пътя Лукас свърна по една от чакълените пътечки.

— Стига сме говорили за коне, момче. Хайде да погледнем Серпентин. По това време понякога има ентусиасти, които плават с яхтите си в по-плитки води.

Тя не можа да не се възхити на невъзмутимостта му.

— Сър, вие с лекота се справяте с тази рязка промяна в живота си.

— Животът ми невинаги е бил стабилен — той се усмихна на Перегрин, който се втурна напред, следвайки някакво кученце, което си играеше с пръчка. — Освен това, не ми коства никакво усилие да се отдам на тази приятна разходка в очарователна компания.

Кийра въздъхна. Мисълта за бързия край на този театър я накара да отговори рязко.

— Няма нужда да се правиш на поет, когато сме насаме.

— Кое те кара да си мислиш, че преувеличавам онова, което чувствам, лейди Шефилд?

— Фактът, че си безсрамен флиртаджия и прочут женкар — каза тя, като отбягваше погледа му.

— Забрави „похотлив развратник“ — измърмори той.

— Списъкът с греховете ти сигурно се простира от тук до Ада — каза Кийра, потискайки усмивката си. — Но не виждам смисъл да го четем целия.

— Благодаря, че пощади крехката ми чувствителност.

За бога, не можеше да отрече, че има дяволско чувство за хумор. Щяха да ѝ липсват закачките им.

— Дръжте се сериозно, сър — Кийра забеляза как погледът му се насочи към залесената част, която се стелеше покрай пътеката, и замълча. Пери беше хукнал през тревата да преследва кучето...

Внезапно иззад дърветата изскочи галопиращ кон с ездач. Копитата посичаха земята като ятагани, огромният черен жребец препускаше по тревата и парчета пръст хвърчаха около него. Кийра отвори уста, за да изпищи, но Лукас вече се бе втурнал към сина й. С последния си отчаян скок успя да събори Перегрин встрани и така го предпази да не бъде стъпкан.

— Хадли!

Докато се завърташе, за да спаси сина й, едното копито се стовари върху Лукас. Той лежеше неподвижно на земята и не издаваше звук. Кийра прихвана полите си и се затича към него. Бързо прегърна Перегрин, за да се увери, че не е ранен и падна на колене.

— Хадли! — едва прошепна тя и се опита да разхлаби шалчето му.

— Ранен ли е, мамо? — Перегрин гледаше към графа с пребледняло лице.

— Моля се да не е, миличък — отвърна тя, като проверяваше пулса на Лукас. За нейно облекчение той примигна и отвори очи.

— П-пери? — каза с дрезгав глас.

— Невредим е — отвърна му. — Благодарение на храбростта ти.

— О, по дяволите. Още едно съсипано сако — каза той, като напипа раздраното място на рамото си. — Камериерът ми ще мърмори цяла вечност.

— Млъкни и не мърдай! — Кийра прехапа устни, за да не си проличи, че треперят. — Още не съм проверила дали имаш нещо счупено.

— Бих предпочел да придвижиш ръка по-надолу, скъпа... — думите му заглъхнаха в болезнен стон.

Тя отмести кичура коса от веждата му и разкопча копчето на яката. Край тях се струпаха хора и някой извика:

— Доведете лекар!

Лукас изруга грубо.

— Не ми е притрябвал проклетия лекар. Просто ми изкараха въздуха. Помогнете ми да стана.

— Лежете неподвижно, сър — Кийра задържа ръката си на гърдите му. Въпреки възраженията му, изглежда го болеше много.

— Хадли!

Тя вдигна поглед и видя висок, чернокос джентълмен да си проправя път през тълпата.

— Какво се случи? — настоя той и застана на колене до нея. — Сериозно ли е ранен?

— Не мога да кажа, докато не го прегледам по-обстойно — отговори тя.

— Напомняйте ми всеки ден да си поръчвам да ме рита кон — Лукас повдигна клепачи. — Джак, трябва да отбележа, че се радвам да те видя. Преведи ме през проклетата тълпа и ме заведи у дома.

— Прегазен от кон — повтори Джак. — По дяволите, не те ли предупредих, че общуването със *Злата*...

— Джак — прекъсна го Лукас. — Позволи ми да ти представя лейди Шефилд и сина ѝ.

Кийра видя как Хадли стисна челюст засрамен.

— Лейди Шефилд, това е лорд Джеймс Джакхарт Пиърсн.

— За мен е чест, мадам — каза Джак рязко.

— Съмнявам се — отвърна тихо тя.

Устните на мъжа потрепнаха недоволено от отговора ѝ.

— Простете грубостта ми. Загрижеността за приятеля ми, ме накара да говоря, без да мисля.

— И аз съм обезпокоена — тя обърна ревера на Лукас, за да го предпази от лекия ветрец. — Трябва да го преместим. Земята е влажна, а не искам да го излагам на риск от настинка.

— Двуколката ми е наблизо. Може да успее да го вдигна...

— По дяволите, Джак. Не съм глух. Или мъртъв — измърмори Лукас. — Подай ми ръка. Мога сам да се изправа — и го стори, но едва-едва.

— Внимателно — предупреди го тя, като плъзна ръка през кръста му. Двамата успяха да настанят Лукас в двуколката.

— Накъде? — попита Джак, поемайки поводите.

— У дома — отговори Лукас.

— В никакъв случай — възпротиви се Кийра, отхвърляйки предложението на графа. — Към Понт стрийт, лорд Джеймс, за да се уверя, че лорд Хадли няма вътрешни наранявания.

Джак се поколеба и размаха камшика.

— Към Понт стрийт тогава.

[1] Основна конюшня за продажба на състезателни коне в Англия и Ирландия, основана през 1766 от Ричард Татърсол. — Б.пр. [↑](#)

[2] Ротън (rotten) — Буквално означава гнил, прогнил, морално пропаднал. — Б.пр. [↑](#)

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лукас слезе от двуколката. Чувстваше се като пребит от половин дузина боксьори. Ако това бе наградата за сторено добро дело, нищо чудно, че бе предпочел да бъде на страна на Сатаната.

— По дяволите — изстена той и се подпря на Джак.

— Моля ви, помогнете на лорд Хадли да легне на дивана, докато аз заведа сина си горе и наредя да се погрижат за него — Кийра ги покани в приемната. — Няма да се бавя.

Лукас кимна и стисна зъби. Болката в ребрата бе непоносима, но той се опита да прикрие немоцта си.

— Лорд Джеймс, на бюфета има бренди. Ще бъдете ли така добър да налеете по едно на графа и на себе си — след кратка пауза тя добави. — Уверявам ви, че е директно от „Уендъл и Бригс“ и не е примесено с никакви добавки.

Джак прие поканата и пресуши своята напитка на един дъх.

— Престани да нервничиш — прошепна Лукас. — Няма да се върне с магьосническа пръчка или зъб от дракон, за да ти направи някоя лоша магия — той отпусна рамене на възглавниците. — Както виждаш, тя е съвсем нормална дама.

Джак скръсти ръце зад гърба си и отиде да погледне картината на полицата над камината.

— Интересен избор — заключи, след като се полюбува известно време на акварела, изобразяващ морето при залез.

Лукас знаеше, че приятелят му бе доста запознат с изкуството, въпреки че го пазеше в тайна от всички, с изключение на най-близките си.

— Мистър Търнър има много смело виждане и предизвикателно въображение по отношение на светлината и цветовете — продължи Джак. — Нарушава повечето от общоприетите правила и доста от хората не оценяват гения му.

— Лейди Шефилд не робува на установени практики — отвърна Лукас. — Не я е страх да изкаже мнението си.

— Хммм — Джак се обърна бавно. — Притеснявам се за теб, Лукас...

— По дяволите, претърпявал съм къде по-сериозни падания от коня си, пиян до безсъзнание — прекъсна го той. — Ще оцелея.

— И този път, може би — мрачно каза приятелят му. — Но се опасявам...

Той млъкна изведнъж. Кийра влезе в стаята с поднос медицински пособия.

— Бихте ли държали това, докато изрежа останките от самото на лорд Хадли — тя подаде легенчето с топла вода на Джак. — Предайте моите извинения на камериера си, сър — измърмори тя, докато режеше с ножиците. — И го инструктирайте да заръча на „Уилсън“ да изпратят сметката за подновения ви гардероб на мен. Познанството със сина ми изглежда е опасно за здравето на дрехите ви.

— Нищожна цена за възможността да изостря уменията си по крикет — Лукас потрепна. — Като стана дума за остро...

— Съжалявам много — смутена, тя бързо срязва последните няколко шева на ръкава. — Но тази дреха трябва да се свали, за да мога да погледна по-добре ребрата ви — натисна го внимателно точно под сърцето. — Поемете си дълбоко дъх — каза тя.

Той изпълни бавно дробовите си. Въпреки неудобството от нараняванията си, ѝ отправи лека усмивка. Беше му приятно да я гледа как се суети около него. Досега никоя дама не беше показвала такава загриженост заради няколко подутини и синини.

— Изглежда, че нищо не е счупено — тя взе легена от Джак. — Наклонете глава назад.

— Защо...

Гъбата погали бузата му.

— След като изчистя калта, ще ви намажа със специален крем от арника, който ще намали отока. А това лекарство от кора на върба ще успокои болката. Ще приготвя няколко дози, които да вземете с вас в къщи. Пийте го на всеки четири часа през следващите два-три дена и ще се почувствате по-добре.

— Доста сте веща в медицината, лейди Шефилд — каза Джак, гледайки я как разбърка прахчето в чаша вода.

— Интересът ми към науката ме подтикна да изуча основното... — тя се запъна леко, — от лечебното изкуство, лорд Джеймс. Въпреки

слуховете, лекарството няма да превърне приятеля ви в жаба.

— Извинете ме, ако съм ви оставил с погрешно впечатление — започна той. — Не съм възнамерявал да ви обидя.

— Няма нужда да се извинявате, сър — тя се обърна в профил и Лукас се изненада колко млада и уязвима изглеждаше на прокрадващата се слънчева светлина. И колко красива. Косата ѝ проблясваше като злато. Засуканите от вятъра кичури подчертаваха фините черти на лицето ѝ.

— Наясно съм със слуховете, които витаят около името ми — продължи тя. — Не мога да ви виня за това, че се опасявате за най-лошото.

— Приятелят ми е достатъчно умен, за да не се уповава на това, което е чул — каза Лукас. — Нали така, Джак?

— Щом сме близки с теб — отвърна Джак, — това би трябвало да говори много за лоялността ми. Но не и за разума ми.

Кийра сведе глава, за да прикрие усмивката си.

— Още не съм ви благодарила за помощта, сър. Не знам дали изобщо щях да успея да прибера двама окаляни мъже сама.

— Убеден съм, че щяхте да се справите чудесно, мадам — каза Джак със значително по-мек тон.

Лукас се размърда леко.

— Как е Перегрин, след като отшумя първоначалния шок? Сигурна ли сте, че не го е ударило някое копито?

— Леко е изплашен, това е всичко — тя сложи малко мехлем на одрасканата му челюст. — Доста е загрижен за вас. Единствения начин да го възпра да не ви досажда, бе като му обещах пълен доклад, след като приключи с огледа на нараняванията ви.

— Сам ще се отбия при момчето и ще го уверя, че по ръката, с която хвърлям топката няма и драскотина — връхчетата на пръстите му потрепнаха неволно при мисълта за огромния жребец, препускащ към малкото момче. — Сигурна ли сте, че не е ранен?

— Момчетата на неговата възраст са много жилави — каза Кийра. — Повече се притеснявам за вас. Не мърдайте, моля ви.

Лукас завъртя очи и забеляза, че Джак го гледа доста странно.

— След като се уверих, че си в добри ръце, би ли имал нещо против ако те оставя тук? — попита приятелят му. — Вече закъснявам

за уговорката с мистър Пардю, който ще ме снабди с нова ловна пушка. Старият темерут е много докачлив по отношение на точността.

Лукас махна с ръка.

— Не се тревожи за мен, Джак. В достатъчно добра форма съм, за да стигна сам до вкъщи.

— На добър път тогава — Джак се поклони учтиво на Кийра. — Беше удоволствие да се запозная с вас, лейди Шефилд — той се запъти към вратата и се обърна да добави последен коментар. — Постарай се да не се забъркваш в неприятности, Лукас. След толкова години старание да те опазя цял, няма да ми стане приятно, ако усилията ми се пропилят.

Той излезе, а Кийра продължи да почиства драскотините по лицето на Лукас.

— Изглежда, че двамата се познавате отдавна — тя пренебрегна съдържаността си и доразкопча ризата му.

— Да — отговори ѝ той с крива усмивка. — Джак беше част от глутницата малки дяволи в Итън. От доста време всяваме смут заедно.

— Ясно — тя се опитваше да не се захласва по златистата, загоряла от слънцето кожа и меките тъмни косъмчета по гърдите му. Напомни си, че всичко е наука. Това просто бе обикновено упражнение по... структура на скелета. — Вдигнете ръката си, сър.

Той потрепна.

— Извинете — промълви тя.

— Между другото, Джак одобри избора ви на картини — каза Лукас. — Той е добър познавач, въпреки че е тайна за много хора.

— Смея да кажа, че това е единственото нещо, което харесва в мен — отвърна тя, като се опитваше да пхне ръка под ръкава му. — Не че обвинявам приятеля ви за проявената загриженост.

— Джак не е глупак. Ще промени мнението си, щом те опознае по-добре.

Кийра не отговори. Лорд Хадли не разсъждаваше трезво, разбира се, че неговия приятел нямаше да има възможност да я опознае по-добре. Фалшивият годеж скоро щеше да приключи и всичките ѝ контакти с другарите на графа щяха да бъдат прекратени. Кой разумен мъж би рискувал да изпадне в немилост пред обществото, като поддържа връзка със *Злата вдовица*? Но това нямаше значение. Тя бе способна да се справи и сама.

Кийра се мъчеше да достигне до мястото, което бе поело удара и да го намаже с мехлем.

— Проклятие — измърмори накрая. — Ще трябва да си свалите ризата.

Устата му се изкриви в задоволство.

— Това покана ли е, лейди Шефилд?

— Не, заповед.

Той изхлузи дрехата през главата си и я остави да падне на пода.

— Прави с мен каквото пожелаеш.

Кийра започна да втрива мехлема по ребрата, опитвайки се да не се захласва по изваяните мускули на гърдите му. Сведе поглед надолу и видя, че дясната страна вече бе покрита с тънморави синини. Това ѝ напомни, че несъзнателно бе въвлякла един непознат в проблемите си.

От гърлото ѝ се изтръгна звук.

— О, Хадли, сигурно те боли ужасно — прошепна тя.

Той се усмихна, като омаловажи притесненията ѝ.

— Вие дамите, приемате тези неща твърде сериозно. Повярвай ми, наранявали са ме много по-лошо в боксовата зала на Джентълмена Джак. Бившият шампион може да е поостарял, но все още има железни юмруци.

— Мъже — измърмори тя и поклати глава. — Не проумявам как нещо такова може да ви е забавно.

— Няма логично обяснение — съгласи се той. — Сигурно е някакъв дълбок, тъмен, примитивен подтик, който тече в кръвта ни.

Кийра изведнъж усети пулсирането в собствените си вени. Докато дланите ѝ проследяваха изваяните мускули, плъзгайки се по гърдите му, всяка фибра в тялото ѝ потрепна при тази близост. Дива мъжественост се излъчваше от примитивната миризма на пот от разрошените му къдрици, от загорялата от слънцето кожа и изпъкналия...

— Извинявай — промълви тя. Ноктите ѝ се бяха впили в плътта му. Отдръпна се назад и се пресегна за буркана с мехлем.

— Не мислиш ли, че това е достатъчно? Хлъзгав съм като змиорка — пошегува се той.

— Помага за успокояването на синините... — започна да пояснява, гледайки към потъмнелите петна, които се разстилаха по

кожата му. Жестоката истина бе, че тя не искаше да престава да го докосва. Искаше да плъзне длани до раменете му, да се вкопчи в тях и да не ги пуска за нищо на света. Искаше да му сподели страховете си и да потърси утеха в силата му. Най-много от всичко копнееше да я целуне и да я потопи в сладко забвение.

О, слуховете бяха верни. Тя наистина бе порочна вдовица.

— Не трябва да се притесняваш за синините, скъпа. Мястото ще е леко набито утре, това е всичко.

— Как може да говориш така! Ти... — след като първия шок бе отминал, тя го осъзна със сила, която едва не спря дъха ѝ. Графът бе рискувал живота си, за да спаси сина ѝ. — Можеше да те убият!

— Но не се случи — отговори тихо той. — Въпреки че сега като се замисля, смъртта ми щеше да ти спести неволите покрай отървяването от годежа.

От устните ѝ се отрони ридание, давайки воля на безмълвния ѝ копнеж.

Лукас я прегърна и я утеши.

— Не плачи, скъпа.

Кийра му отвърна с поток от сълзи.

Той я придърпа по-близо до себе си, полюшваше я нежно и галеше косите ѝ. Трепереща, тя усещаше силното и стабилно туптене на сърцето му.

— Няма да позволя на никой да нарани теб или Перегрин. Имаш думата ми.

— О, Хадли, не давай обещания, които не можеш да спазиш. Не мога да понеса още разочарования от мъже — тя се откъсна от прегръдката му и избърса сълзите от миглите си. — Освен това ние не сме твоя отговорност.

— Не, но си... моя приятелка, лейди Шефилд. А аз не изоставям приятелите си, когато са в беда.

— Мъжете може и да имат подобен род връзка помежду си, но аз не храня илюзии, че някога биха завързали приятелство от този род с противоположния пол — каза тя, като се стараеше да звучи спокойно. — Има само едно нещо, което търсите от жените, и то не е разговор или другарство — тя подсмъркна и това развали ефекта от думите ѝ.

— В повечето случаи сме жалки създания — промърмори той. — Но понякога съумяваме да се извисим над егоистичните си желания.

Лека усмивка потрепна на устните ѝ.

— Имаш право, Хадли. А аз не ти се отблагодарих подобаващо за това, което направи за Перегрин.

— Надценяваш ме — отвърна Лукас. — Пери е приятно момче и се наслаждавам на компанията му, а също и на възможността да поиграя крикет. Както виждаш, мотивите ми не са напълно алтруистични.

— Въпреки това, ти си търпелив и го поощряваш — Кийра накъсано си пое дъх. — Баща му го смяташе за нещо неприятно. За него малките деца бяха досада. Подмокряха се, плачеха и винаги ставаше на тяхното. Шефилд казваше, че е направил необходимото като е създал отроче. От там нататък единственият интерес към сина му се извяваше в това да стои колкото се може по-далеч от него.

За ужас на Кийра сълзите ѝ отново се търкулнаха по бузите. Колко идиотско от нейна страна да се размекне така пред Хадли. Без съмнение той беше свикнал да гледа цивреци жени, но тя се гордееше с това, че може да контролира емоциите си. Само когато бе сама си позволяваше да извади болката наяве или да прояви слабост.

Лукас можеше да реши, че тя се опитва да хитрува или...

Изведнъж ръцете му бяха отново върху нея и нежно галеха косата ѝ.

— Спокойно, скъпа — гласът му бе мек и успокояващ. Придърпа я по-близо, прегърна я и притисна бузата ѝ до рамото си. Беше странно, но въпреки че бе гол до кръста, нямаше и следа от сексуалното напрежение, което искреше между тях на последната им среща. Интимността им се изразяваше в семпла и взаимна топлина.

Дори когато я целуна леко по веждата, а след това и по устните, всичко изглеждаше някак си невинно. Лукас бързо се отдръпна от нежната целувка и запази мълчание, докато тя се отдалечи.

— Извинявай — Кийра най-сетне събра мислите си и вдигна глава. — Мили Боже, не зная какво ми стана.

— Няма нужда да се извиняваш — укори я той. — Винаги си била опора за сина си. Здрава като скала. Но дори и скалите поддават под натиска на природните стихии.

— За Бога, Хадли. Д-да не си учил и философия наред с орнитологията?

— Аз? — Лукас направи гримаса. — Забрави за тази мисъл. Дори и твоята алхимия не може да забърка отвара, която да накара развратника да се превърне в сериозен ученик.

В гърдите ѝ се надигна странно чувство. Копнеж, разкаяние? Графът имаше остър ум, но беше избрал да шлифова друга страна от характера си. Това, че той откриваше най-голямо удоволствие в пиенето и веселбата, бе основната разлика помежду им. Нямаше значение, че някаква необяснима сила изглежда ги привличаше един към друг.

Като магнит и метал.

А точно тази изпепеляваща близост бе последното нещо, от което се нуждаеше в живота си.

Кийра внезапно усети хлад, сякаш някой бе прокарал върха на остър нож по гръбнака ѝ. Трябваше да загърби увлечението си към този мъж, ако не заради себе си, то поне заради сина си. Въпреки добрината му, Хадли бе неуравновесен и несигурен. За Бога, в един момент играеше крикет с децата, а в следващия лудуваше с куртизанка наред Бъркли Скуеър! Тя не можеше да изложи Перегрин на приумиците на още един непрокопсаник.

— Хадли — понечи тя.

— Лукас — поправи я той. — След като сме сгодени е редно да започнем да се обръщаме един към друг с кръщелните си имена, Кийра — дъхът му погали косата ѝ и възбуди копнеж, на който не смееше да откликне. — Колко прекрасно име, звучи като нежен повей, галещ боровите клони.

— Хадли — повтори тя. — Аз...

— Бих искал да чуя името си изречено от устните ти.

Тя се поколеба. Не, не, не, това бе твърде опасно. И въпреки всичко, думата сякаш се изплъзна неволно:

— Л-лукас...

Устата му се изви в лека усмивка.

— По дяволите, ужасно наподобява Луцифер по звучене, нали? Но предполагам, че ми подхожда. Жалко, че не е толкова поетично като твоето.

— Чудя се защо винаги се насилваш да се обрисуваш в толкова черни краски? — въпреки личните ѝ опасения, тя не се стърпя и добави. — Никак не си лош.

— Не съм и добър, скъпа — изражението му стана сериозно. — Не се заблуждавай и забрави за това.

Кийра се вслуша в предупреждението и най-сетне се отдръпна от успокояващата прегръдка. Той не понечи да я задържи близо до себе си.

— Благодаря ви за напомнянето, лорд Хадли. Не се безпокойте, не смятам да се присъединявам към легиона от вечно тичащите по петите ви дами.

— Да уточня само, че не преследват петите ми — измърмори той.

Отново бе себе си — похотлив развратник. Обичайно, помисли си тя. Лукас имаше огромен опит във влизането и излизането от роля. Подхождаше му идеално, като луксозните му ръкавици от мека кожа.

Кийра стисна ръцете си в юмруци, притисна ги в полите на роклята и отвърна със също толкова циничен тон:

— Не е необходимо да описваш детайлите. Наясно съм с коментарите ти, както и с отношението ти към сантименталните обвързвания — тя присви небрежно рамене. — Но Перегрин не е.

Лукас вече не се усмихваше.

— Колкото и да са грешките ми, а Бог ми е свидетел, че са безброй, никога не бих наранил дете.

— Не. Не и нарочно — отвърна тя. — Въпреки това, усещам, че той се привързва емоционално към теб. Което само ще му причини болка един ден, когато всичко приключи — тя си пое въздух и се опита да успокои гласа си. — Пери е твърде малък, за да разбере уговорката ни, а и вече е бил отхвърлян достатъчно — *о, не, само не сълзи отново*. Беше абсурдно да се държи като героиня от евтина новела. — Той е толкова уязвим. Умолявам те, не подклаждай...

— Кийра.

Тя замълча.

— Мислиш, че ще захвърля Перегрин като дефектна топка за крикет? — попита Лукас. Погледът ѝ остана прикован в ботушите му. — Каквото и да е изходът от нашата ситуация, ще бъда щастлив да поддържам приятелството ни със сина ти — Лукас продължи бавно. — Той е очарователно хлапе и аз с удоволствие бих му показал някои момчешки неща — изражението му стана още по-сериозно. — Не се страхувай, няма да го запозная с пороците си.

Кийра някак си усети, че може да вярва на думите му.

— Не мисля така, но... — тя въздъхна тревожно. — Не знам, всичко изглежда толкова сложно.

Той докосна бузата ѝ.

— Ти ме научи, че учения трябва да отстъпи назад и да раздели сложното уравнение на няколко части. Нека не избързваме. Ако сме по-внимателни и предпазливи, нещата ще се наредят.

Кийра усети как устните ѝ потрепват.

— О, колко е унижително да ми напомнят за лекциите ми. Наистина ли звучи толкова превзето?

— Мъдростта винаги си струва да бъде повтаряна — прошепна той.

Кийра надмогна трепета в сърцето си и размаха пръст.

— Вече звучиш твърде подмазвачески, Хадли. С ласкателство можеш да стигнеш най-много до тук.

— А оттук нататък? — гласът му бе тих, но въпреки това ресните на миглите му не успяха да скрият странния проблясък в очите му.

Тя погледна ръцете си, които бяха омотани в полите ѝ от мериносова вълна.

— П-предполагам, че просто трябва да *прекосим моста, когато стигнем до него*.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лукас сложи обутите си в пантофи крака на решетката и се загледа в огъня, който се издигаше от горящите дърва. О, той наистина бе злодей. Само крайно покварен дявол би имал такива нечисти помисли. Пламъците лумтяха бясно и едва не опърлиха подметките му.

Лейди Шефилд, греховно чувствената Кийра, се бе обърнала към него за утеха и той се бе отзовал с удоволствие. Държа я в обятията си, милва я, предложи ѝ рамо, на което да се облегне. И ѝ каза, че прави всичко това в името на приятелството. Лъжец.

Развратен, похотлив лъжец. Лукас разхлаби колана на халата си и се опита да се намести по-удобно върху меките кожени възглавници на стола. Проклятие, един почтен мъж не би се възползвал безсрамно от временната ѝ слабост. Но от друга страна, той никога не се бе преструвал на образец за целомъдрие. Направи гримаса и си наля питие.

По дяволите, усещането за тялото ѝ срещу голата му плът бе толкова приятно. Гъвкавите ѝ извивки сякаш бяха изваяни, за да са му по мярка. Част от него, естествено само много малка част, искаше да ѝ предложи стабилна опора. Останалата половина от тялото му копнееше да вдигне полите ѝ и да я обладае лудо и яростно.

Вътрешният му разумен глас крещеше в опит да се пребори с рева на плътското желание.

Не беше необходимо да е гений, за да се досети кой щеше да надделее.

Жаравата пращеше и изпрати облак дим нагоре. Покварен мъж, повтори си той. Вероятно топките му щяха да се пекат в най-дълбоката яма на ада вовеки веков. Но дори и това предупреждение не охлади похотливите и развратни желания, които се вихреха дълбоко в него. Никога не е бил порядъчен. Живееше охолно. Нямаше причина, заради която да си помисли, че би могъл да се промени.

Та той беше *Лудата глава* Хадли, нали така?

Протегна се за брендито и забеляза, че бутилката беше празна като мерзката му душа. Метна я през рамо с иронична усмивка. Да, беше приятно да се намери дама, която да погледне на него като на герой. Рицар, а не мошеник.

Но беше дяволски трудно да си благороден. Да бъдеш безскрупулен развратник бе много по-лесно, отколкото да се стягаш за битка с огнедишащи дракони.

Кийра бе разочарована от всички мъже в живота си и не очакваше нищо повече. Лукас усети как стомахът му се присви. Тя заслужаваше повече, разбира се. И въпреки това, той бе твърде голям егоист, за да се оттегли. Животът бе изпълнен с горчиви разочарования. Ако не можеше да й осигури душевно спокойствие, поне би могъл да й достави физическо удоволствие, макар и за кратък момент. Какво лошо имаше в това?

Отвори бутилка бордо и отпи от виното. Тя не беше някоя безгрижна и невинна госпожица. Бе усетила ударите и стрелите на всеобщото презрение. В момента се нуждаеше от някой, който да я накара да се почувства желана. Да почувства, че живее отново. Той усещаше, че тя става по-отстъпчива.

Съблазняването щеше да й се отрази добре, реши той. Можеше и да му благодари накрая.

Зъл, зъл — припяваха езиците на пламъците. Не се нуждаеше от шеговития им шепот, за да е наясно, че изопачаваше реалността според нуждите си. Лукас затвори очи и предпочете да се вслуша в тъмната страна на природата си. Уговорката им бе за равен обмен на услуги. Тя възнамеряваше да го научи на всичко за интелекта. Той щеше да й предаде няколко урока по похот.

Досега само се бяха подготвяли взаимно...

Кийра отвори стъкленица с есенция от хвойна и се зае да свари лечебно масло за вана за една болнава приятелка на Ариел. Острият аромат на вечнозеленото растение беше силен балсам за успокоение както на тялото, така и на духа. Може би ще е добре да направи повече от отварата. Умът и мускулите й сякаш бяха вързани на възли.

Успокой се, укори се тя. В крайна сметка се бяха отървали сравнително невредими от злополуката. Изглежда, че Перегрин

нямаше остатъчни ефекти от шока. Колкото за Хадли, когато си тръгна снощи, куцането му почти не се забелязваше. На сутринта сигурно е бил доста схванат...

О, беше време да добави масло към отварата. Сложи още няколко съставки и остави течността да къкри на слаб огън. Междувременно щеше да отдели следващия час за ръкописа на барона.

— Милейди?

Кийра потисна въздишката си и се спря на прага на библиотеката.

— Да Маккейб?

— Долу ви чака един джентълмен. Искане да ви види.

— Моля, кажете на лорд Хадли, че съм твърде заета за посетители тази сутрин.

Икономът прочисти гърлото си.

— Не е лорд Хадли, милейди.

Кръвта ѝ замръзна. Единственият друг мъж, който дръзваше да се появи на Понт Стрийт беше племенникът ѝ.

— Сър Артър?

— Да, мадам.

— Кажете му, че ще слеза долу след минута.

Прислужникът се запъти към стълбите, а Кийра мярна изображението си в стъклото на една от ботаническите гравюри. Гледката не беше красива. Бузите ѝ се бяха зачервили от парата, а къдриците ѝ стърчаха непокорно на всички страни. Затъкна един непокорен кичур зад ухото и приглади полите на работната си рокля. Не, че бе от значение как изглежда. Семейство Шефилд бяха заслепени от егоистичната си алчност.

— Добро утро, лельо — Артър сви нагло рамене и постави малката бронзова статуя на Меркурий обратно на витрината с антиките. — Каква странна колекция. Изглежда имате слабост към езическите богове.

— Колекционирам класически антики — отвърна хладно тя. — Както много други образовани членове на висшето общество.

Обля го лека горещина от язвителната забележка.

— Освен това изглежда колекционирате и нещастия, лейди Кийра. Току-що научих за инцидента в парка и дойдох да проверя как е малкият ми братовчед.

— Перегрин е добре, благодарение на бързината на лорд Хадли.

Присвитите очи на Артър изглеждаха като две цепки от бръснач върху лицето му.

— Ако бяхте наблюдавала сина си по-внимателно, вместо да отправяте малоумни погледи към любовника си, момчето нямаше да е изложено на никаква опасност.

Кийра си пое рязко въздух.

— Той може да е по-добре край по-внимателни попечители, лельо. Забъркването на черни магии изглежда ви е погълнало повече отколкото грижата за сина ви.

Тя не може да сдържи възмущението си.

— Как смееете да ме обвинявате в липса на загриженост.

— Не съм само аз, уверявам ви — той бутна небрежно с пръст статуята на Юнона^[1]. — В балните зали се говори неспирно за *Злата вдовица* — Артър направи пауза. — А видяхте ли заглавията във вестниците тази сутрин?

Въпреки че я полазиха тръпки от страх, Кийра вирна брадичка.

— Може да не се окаже толкова лесно да настроите цялото общество срещу мен. И аз имам... приятели.

Лицето на Артър помръкна за секунда, устните му се разтвориха леко, разкривайки бляскавите му зъби.

— Потанцувахте на няколко приема и си мислите, че вече сте популярна колкото нас? Повярвайте ми, семейството ми познава обществото много по-добре от вас. Знаят кой държи властта.

Тя не се почувства достатъчно уверена, за да му отговори.

— Тъй, че наистина ще бъде най-добре за всички ни, ако се съгласите с предишното ни предложение и преотстъпите законната опека на момчето на нас — семейството на баща му — продължи Артър. — Така господарят Перегрин ще получи вниманието, което заслужава. А вие, скъпа лельо, ще бъдете свободна да преследвате необичайните си интереси.

— Само през трупа ми — процеди тя през зъби.

— О, това може да бъде уредено. Рано или късно — изсмя се той злобно. — Знаете, че магистратът разглежда молбата ни за възобновяване на следствието по внезапната смърт на чичо ми, нали? Ако я оттеглим, случаят ще остане затворен... — неизречените думи увиснаха във въздуха.

Кийра изчака за момент, за да овладее гнева си.

— Заплашвате ли ме, сър Артър?

— Обмислете го отново, лельо — подигравателната му усмивка се разшири. — Наистина ли смятате, че Хадли ще ви защити? Ха, какъв фарс! Само Господ знае дали някакъв таен облог не го е накарал да се преструва на замаян от любов. Скоро ще се умори от играта.

— Напуснете, сър — прошепна тя.

Артър сви рамене и се запъти към вратата.

— Ваша воля — каза той. — Но се подгответе да приемете затвора Нюгейт за свой нов дом.

Кийра изчака ехото от стъпките му да затихне и се отпусна на един от столовете в приемната. Чак тогава осъзна колко силно трепереха ръцете ѝ и забеляза, че ресните на шала ѝ бяха замотани на възли. Точно както и стомахът ѝ. Артър беше жалък глупак, но думите му не бяха само празни приказки. Семейство Шефилд наистина имаше власт и влияние. Дали това беше достатъчно да настрои обществото срещу нея и да осъществят заплахата си, като предизвикат второ следствие?

Тя се загледа в копринените възелчета и усети как гърлото ѝ се свива. Нямаше нужда от напомняне, че убийството се наказваше с бесило. На вратата се почука леко и тя вдигна рязко глава. Обзета от паника се заоглежда наоколо, сякаш търсеше начин да избяга. Само да можеше да се измъкне на някое безопасно място — Италия, Индия... отдалечен остров в Южно море. Някъде далеч от лъжите на Лондон.

— Извинете ме, милейди, но имате още един посетител. Джентълменът каза, че ще отнеме само няколко минути от времето ви.

В сянката стоеше лорд Джеймс Джакхарт Пиърсън.

Идваше да изкаже неодобрението си на глас? Въпреки че се опита, Кийра не успя да събере сили да се изправи.

— Простете, че се отбивам толкова рано, но намерих това в двуколката си — той ѝ подаде малка златна обеца, — и си помислих, че може да се разтревожите заради нея.

— Благодаря — отвърна тя вяло, без да се протегне да я вземе. — Предположих, че съм я изгубила в парка.

— Е, тогава — Джак се размърда. След като изчака още малко, направи няколко крачки и я остави на шкафа с антики. — Ще я оставя тук — ръката му увисна над ореховия фурнир. — О, Боже! —

възкликна той. — Удивителен екземпляр, Октавиан от бронз. От Флавиите е, нали?

— Да — отвърна тя, без да вдига поглед.

— Добре ли сте, лейди Шефилд? — попита той внезапно.

— Да — прошепна тя, като едва се сдържаше да не избухне в истеричен смях.

— Изглеждате ми отпаднала — настоя той. — Моля ви, позволете ми да ви наляя чаша шери.

— Посягането към бутилката не спада към лошите ми навици, сър — отвърна Кийра остро. — По принцип ние, вещиците и магьосниците, обикновено изчакваме до полунощ, за да си изпием черната магия.

За своя чест, Джак прие сарказма ѝ добронамерено.

— Предполагам, че си го заслужих. Дали ако се извиня още веднъж ще оправдая лошия си език? Обикновено не съм така непохватен и груб — той се поколеба. — Искрен съм в признанието си, че си направих заключения, базирани единствено на хорските приказки и намеци.

— Аз трябва да ви се извиня, сър — увери го тя. — Л-леко съм разстроена в момента, но това не ме извинява, задето си го изкарвам на вас.

Джак кимна.

— Видях Батършам да излиза от тук. Предполагам, че има вина за състоянието, в което сте.

— Може да се каже — каза тя тихо.

— Хадли казва, че този идиот ви заплашва — това бе отчасти въпрос, отчасти твърдение.

— Не сте дошъл тук, за да слушате за неволите ми, лорд Джеймс — тя се изправи, тъй като не желаше да продължава да се оплаква. — Всяко семейство има своята драма, предполагам.

— Истина е — Джак отстъпи от шкафа, но погледа му се задържа за момент върху колекцията от римско изкуство. — Не му позволявайте да ви смущава. Той е отвратителен човек и цялото общество го знае.

— Сър Артър е влечуго, съгласна съм, определям го по-скоро като змия. За нещастие екземплярите от семейство Шефилд имат отровни зъби.

— Хадли изглежда решен да... — отвърна той след кратко колебание.

— Не мога да ви виня за това, че не звучите доволен от факта, че приятелят ви се излага на риск, сър. Знам, че връзката му с мен е... опасна.

— Лукас не се страхува да поема рискове, както може би сте забелязала — измърмори Джак. Отклонявайки погледа си, той бързо смени темата. — Като стана дума за риск, вчера имах възможност да се възхитя на акварела на Търнър. Художникът не се страхува да се откроява с неподчинението си към общоприетото, използвайки смели цветове, нали?

— Или смело въображение — тя огледа подробно профила му, когато той доближи картината. Странно, но отначало Джак не й заприлича на човек, който се интересува от изкуство. И той, както и Лукас, беше доста красив. Неговите черти обаче, бяха по-твърди, а погледът му по-тъмен. Матовата му кожа и дългата черна коса само допринасяха за загадъчното му излъчване.

Смущаващо. Кийра остана втрещена в него за момент. Случайна клюка от вестника намекваше, че той бе почти толкова развратен, колкото приятелите си. Подробностите, обаче, не се споменаваха. Каквито и да бяха лудориите му, *Блек Джак* Пиърсът ги пазеше в тайна.

— Посетихте ли настоящата изложба — обществото на акварелистите? — попита той внезапно.

Тя поклати глава.

— Не се появявам много на публични места.

— Не бива да я пропускаете. Ще кажа на Лукас да ви заведе. Освен това трябва да видите последните произведения на Мистър Търнър, които са изложени в галерията му на Харли стрийт.

— Съмнявам се, че Хадли би различил Търнър от търнокоп — Кийра направи гримаса. — Причиних достатъчно неприятности на бедния мъж, не бих го принудила да прекара часове в галерията.

— Той може и да ви изненада — отвърна Джак. — Виждала ли сте скицистите му?

— Хадли рисува?! — учуди се тя.

— Доста добре, всъщност — той замълча за момент. — Може би защото му беше адски трудно да научи азбуката. Превивахме се от

смях, всеки път, когато погледнехме тетрадката му по краснопис.

— Какво имате предвид?

— Пишеше буквите на обратно например „Е“ сочеше наляво, вместо надясно. Струваше ни се забавно, но не и на учителите. Налагаха го с пръчка докато не посинееше. Проблемът бе там, че той не го правеше нарочно.

— Да, чувала съм за подобно нещо — съгласи се Кийра.

— Предполагам, че го е надраснал.

— И все пак, сигурно му е било много трудно заради това — замисли се тя.

— На кого му е приятно да бъде вземан на подбив, лейди Шефилд? — отвърна бавно Джак. — Лукас не беше глупав. Напротив. Бързо се усети как да отклони подигравките и обидните думи — той направи кратка пауза. — Един нехаен развратник е склонен да предизвиква одобрителни подсвирквания.

— Ясно — очите ѝ със сигурност бяха отворени за съвсем различен Хадли.

— Е, по-добре да тръгвам — Джак се поклони учтиво. — Приятен ден, лейди Шефилд.

— Къде отиваш?

— Да пояздя — отвърна Лукас.

Джак се подпря на стената на съседния бокс. Дочу цвилене и надникна вътре.

— Какво е това?

— Това е пони.

— Нека перифразирам въпроса си — какво прави това пони в конюшната ти?

— Яде сено — Лукас наостри ухо — и прави купчинки от изпражнения.

— Голям си задник, знаеш ли? — измърмори приятеля му.

— Защо си толкова кисел? — Лукас хвана поводите на жребеца с една ръка, а с другата притегна седлото.

Джак забеляза как потрепна от болка. Пренебрегна въпроса му и продължи със следващия от своите.

— Трябва ли да яздиш днес?

— Вероятно не. Но както знаеш, никога не правя разумни неща.

— Дано не се опитваш да подскачаш през парка на половин кон

— отвърна Джак. — Каква шега си наумил за горкото животно?

— За твоя информация, понито е за Перегрин.

— Лукас... — започна приятелят му.

— По дяволите, момчето е самотно, Джак. Няма да му навреди, ако го заведе в парка за няколко основни урока по езда.

— Вреда? — повтори Джак. — Бих казал, че рискът е доста голям. Разпитах тук-там и ми се струва, че вчерашната злополука не е била случайна.

Лукас провери стремената.

— Не съм чак такъв глупак, за да си помисля, че внезапно изскочилия от нищото жребец, който се опита да премаже сина на лейди Шефилд, е било случайност — ръката му се впи в кожата. — И аз поразпитах наоколо. Знаеш ли, че Артър Батършам е наследник не само на титлата Шефилд, но и на всички земи, в случай, че нещо се случи с момчето?

Джак изруга тихо.

— Успя ли да видиш лицето на ездача?

— Не. Носеше широкопола шапка и бе вързал кърпа през лицето си. Но получих информация къде може да се наеме човек за тази цел — Лукас се метна на седлото, като потисна стона си. — Извини ме пред Джентълмена Джаксън. Няма да присъствам на седмичния ни боксов мач този следобед.

— Чакай — Джак даде знак на момчето от конюшната да изведе кестения жребец — Идвам с теб.

— Това не е твоя грижа — отвърна Лукас рязко. — Предупреди ме за семейството на Шефилд, считай задълженията си за изпълнени.

— Проклет да съм, ако се оттегля и изоставя приятеля си.

— Мога да се погрижа за себе си.

— И въпреки това, няма да те оставя да продължиш сам.

Лукас изруга грубо, но задържа жребеца си, докато момчето от обора оседлае още един кон.

— Накъде? — попита Джак.

Лукас потупа джоба си, да провери дали листа с указанията за мястото бе там.

— Няколко конюшни за отдаване на коне под наем в Саутуорк. Информаторът ми дочул в публичния дом за шайка главорези.

— Между другото Батършам посети годеницата ти тази сутрин. Съдейки по изражението на лицето ѝ, предполагам, че не е бил там, за да ѝ пожелае дълъг и щастлив брак.

Внезапното дръпване на юздите накара жребеца да изцвили. Копитата изтропаха по калдъръма, вдигайки облак прах.

— Откъде, по дяволите, знаеш това? — настоя Лукас.

— Отбих се лично — Джак вдигна ръка, за да предотврати ругатните. — Да върна обещата, която лейди Шефилд изпусна в двуколката ми.

Лукас се поуспокои, прошепна нещо на коня си и отговори:

— Можеше да я дадеш на мен.

— Мислех, че ще останеш в леглото през целия ден, с някоя от обичайните ти блудници, която да се погрижи за физическия ти комфорт.

— Кой ми го казва? — заяде се Лукас.

— Аз не съм сгоден — отбеляза Джак. — Така, че навиците ми нямат нищо общо. Освен това, бях любопитен — той се заигра с верижката на джобния си часовник. — Не си ми споменал, че лейди Шефилд се интересува от изкуство.

— Тя се интересува от много неща. Интелектуалните ѝ способности са доста впечатляващи.

— Едва ли е толкова умна... — провлачи Джак.

— Виж, Джак... — намръщи се Лукас.

— ... щом се съгласи да се сгоди за теб.

Той изчака приятеля си да се качи на коня и пришпори жребеца по тясната алея, която водеше към улицата.

— Сложно е — измърмори Лукас, след като завиха зад ъгъла.

— Тогава го обясни по-просто — отвърна Джак. — В крайна сметка ти си *Лудата глава* и не се замисляш много-много за нещата.

Лукас изруга тихо.

— Просто се опитвам да те накарам да обмислиш нещата още веднъж, преди да се замесиш в нещо, за което ще съжаляваш — изказването засегна мъчителна тема.

— По дяволите, Джак — отвърна Лукас. — Хората се променят. Разнесе се сумтене, което не дойде от конете.

— Така е, засега едва разпознавам развратния си приятел веселяк. Всъщност, ако исках да се отнеса подигравателно, бих намекнал, че вдовицата е сипала тайно някаква силна отвара в лекарството ти.

Хадли стисна челюст.

— Но няма да го сторя — продължи Джак. — Само ще попитам дали промяната е постоянна?

Лукас не бе сигурен как да отговори.

— Виж, историята е дълга.

Джак го погледна косо.

— Чака ни дълга езда.

Кийра втри малко лавандулово масло в слепоочията си и вдиша дълбоко. Ароматът, смесен с оттенъка на бор, който се носеше от парата на къкрещия котел, поотпусна нервите ѝ.

— *Ciao, cara!* — откъм коридора се дочу напевен италиански.

Кийра затъкна влажен кичур коса зад ухото си. Умът ѝ дотолкова ли бе замъглен, че бе забравила за уговорката си с Алесандра? Приятелката ѝ нямаше навик да се отбива без предупреждение.

— Трябва да ти покажа нещо много интересно — обяви Алесандра, преминавайки през вратата, без да почука. — Но първо ми кажи, лорд Луцифер има ли съперник? Току-що видях *Принца на мрака* да напуска дома ти.

— О, сигурно имаш предвид приятеля на Хадли, лорд Джеймс Пиърсън — Кийра продължи да пресипва маслото за баня в стъклени шишенца. — Но доколкото разбрах, приятелите му го наричат Блек Джак.

— Каквото и да е името му, приятелят на Хадли е дяволски красив. Но изглеждаше така, сякаш някой бе забил нагорещено желязо в задника му. От ушите му излизаше пушек, кълна се — Алесандра вдиша от парата. — *Bella, bella* — промърмори тя и потри врата си. — Бих се потопила с часове във вана ароматизирана с... — тя спря внезапно. — За бога, бледа си като призрак!

— Може да се превърна в такъв скоро — каза тя, като се опита да прозвучи весело. — Ако семейството на покойния ми съпруг се намеси.

Алесандра плесна с ръце.

— Този мъж, Блек Джак, да не е част от заговора им? Да не беше тук, за да ти досажда по тяхно нареждане?

Кийра поклати глава.

— Единствената разправия, която имахме с лорд Джеймс бе заради това, че не е съгласен Хадли да се забърква с делата ми. Страхува се, че приятелят му може да пострада, ако се сближи твърде много с мен. Не мога да кажа, че го обвинявам — тя въздъхна и продължи, като разказа какво се бе случило в парка.

— Мили Боже — прошепна Алесандра. — Това е лошо.

— С тенденция да се влоши повече — Кийра пристегна престилката си. — Алеса, въпреки че не разказваш много за живота си в Италия, имам усещането, че си запозната с известен кръг от... хора с по-тъмно минало. Познаваш ли някой, който би могъл да ми помогне да... изчезна?

Приятелката ѝ погледна встрани, опитвайки се да прикрие изражението си зад завесата от пара.

— О скъпа, съветвам те да помислиш дълго и сериозно, преди да предприемеш такава крайна стъпка. Да си беглец и постоянно да се оглеждаш зад себе си, е живот, който не бих пожелала на никой.

— Знам, знам. Но съм отчаяна.

— Ако избягаш сега, ще потвърдиш слуховете, че си извършила убийство — парата бе образувала малки капчици по миглите ѝ. Алесандра премигна и една капчица се откъсна, прокарвайки си път надолу по бузата ѝ. — Преди да предприемеш това действие, искам да премислиш дали наистина нямаш друга възможност.

Кийра се протегна и хвана приятелката си за ръка.

— О, Алеса — поде тя.

Алесандра измъкна ръката си, размаха я, приканвайки за тишина и пръстените ѝ хвърлиха огнен отблясък наоколо.

— Нека напрегнем главите си и да решим, как е най-добре да се постъпи — Кийра се съгласи, предугаждайки, че приятелката ѝ няма да разкаже за неволите си.

— Нещо друго да се е случило, което да те е обезпокоило?

— Сър Артър се отби тази сутрин. Заплахите от семейството на Шефилд нарастват и стават по-опасни. Мислех си... — Кийра се задави, — дали... дали е възможно, това, което се случи с Пери, да не е

било инцидент? — попита тя, като се насилваше да изрече всяка дума. — Погледнато отстрани, напълно логично е да се опитат да се отърват от него. Защо да се занимават с отглеждането на Пери, щом след смъртта му всички семейни земи и титлата се наследяват директно от Батършам, чиято преданост не подлежи на обсъждане?

Очите на Алесандра се изпълниха със състрадание.

— Освен това, ще убият два заека с един куршум — продължи Кийра. — Ако с Пери се случи нещо, това ще хвърли още подозрения върху мен. Недоволството на хората ще ме окачи на бесилката в Нюгейт веднага.

— Нека не изпадаме в паника — посъветва я Алесандра. Тя се замисли за момент. — Споменала ли си опасенията си пред Хадли?

— Не, за бога! — Кийра се надяваше треперещите й устни да не я издадат. — Човекът едва не бе убит вчера заради нас. Да рискува живота си не бе част от уговорката ни. Не бих си позволила да го въвличам още по-надълбоко в неволите ми. Моя отговорност е да намеря разрешение на този проблем.

— И ще го сторим, *cara* — увери я Алесандра. — „Кръгът“ ни може да е малък в момента, но трите сме достатъчно умни да надхитрим семейство Шефилд.

Кийра се поуспокои.

— Какво бих правила, без такива всеотдайни приятелки? — прошепна тя, прокарвайки ръкава през очите си.

— Без сълзи — приятелката й размаха накичения си пръст. — Мъже като този идиот Батършам си мислят, че жените не са способни на нищо друго, освен на истерии. Ще бъде удоволствие да го опровергаем, *si*?

— *Si* — тя се усмихна, подсмърчайки. — Права си, трябва да ги победим в собствената им игра.

— Това вече е друго нещо — Алесандра я прегърна. — Засега се дръж хладнокръвно и продължавай да излизаш сред обществото, сякаш нямаш никакви грижи. Възприятието е част от битката. Нека тълпата те види как се усмихваш и забавляваш и ще приемат, че нямаш какво да криеш.

— Хмм — тя премигна. — Хадли каза нещо подобно, когато се появихме за първи път публично.

— Ха, значи е не само красив, но и умен — установи приятелката ѝ.

Кийра не знаеше как да ѝ отговори. Хадли се преструваше на безгрижен развратник доста добре. Но тя също бе започнала да вярва, че крие много повече под дяволитата си усмивка.

— *Bene*^[2] — Алесандра я хвана за ръка и я поведе към коридора. — Сега да отидем в библиотеката. Както казах, трябва да ти покажа нещо много интересно.

[1] Богиня в древноримската митология — покровителка на брака. — Б.пр. ↑

[2] *Bene* (ит.) — Добре. — Б.р. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лукас изруга гневно на излизане от влажната конюшня.

— Да се махаме. Това място мирише на изпражнения — измърмори той.

— Сред боклука вирее боклук — съгласи се Джак и развърза поводите от ръждясалия стълб. — Човекът се е захванал с неприятна работа, но горчивата истина е, че правителството принуждава повечето от бившите ни войници да водят престъпен начин на живот, за да оцелеят. Поне имаме нишка за проследяване.

— Не се съмнявам, че ще ни отведе до вратата на Батършам. Ще го размажа това копеле, заклевам се — изсумтя той.

— Няма да можеш да защитаваш дамата си, ако те провесят на бесилото — предупреди го приятеля му. — Ще трябва да съберем доказателства за вероломството на Батършам.

Лукас изруга отново.

— Виж, защо не оставиш това на мен? Ще убедя Хадан и Уудбридж да помагат. Тримата познаваме доста бивши военни, от които да поискаме няколко услуги.

Хадли пришпори коня си през криволичещата пътека.

— Е, ако говориш сериозно за помощта...

— Разбира се, че ще помогна — прекъсна го Джак. — Както ще сторят Никълъс и Девин. Ние сме приятели, Лукас. Няма нужда да го обсъждаме повече.

Приятелство. От устата на Джак звучеше толкова просто.

— Освен това изглежда, че ти ще бъдеш доста зает с грижите си за дамата — добави Джак сухо. — Как може да не съм чул до сега, че е толкова прелестна?

— Постарала се е да прикрива красотата си — отвърна той. — Има горчив опит с мъжете.

Джак му хвърли един кос поглед. Лукас усети, че погледът на приятеля му се задържа повече, отколкото би му се харесало.

— Не го изричай — промърмори той, изпитвайки вина заради мислите си от предната вечер. — Репутацията ми може да не е чиста като сълза, но не възнамерявам да се държа подло с лейди Шефилд.

Всичко, разбира се, зависеше от това колко дълбок смисъл се влагаше в думата. Приятелят му изглежда четеше мислите му.

— Вярвам ти, че ще се държиш почтено. Дамата си има достатъчно проблеми.

— Мислех, че не я харесваш — изрече Лукас подигравателно. — Защо изведнъж стана толкова загрижен?

— Не бях съгласен да се замесваш с делата ѝ — поправи го Джак. — И все още не съм, въпреки обяснението ти.

Лукас разказа на приятеля си за ръкописа на Хенри и за уговорката му за взаимопомощ с лейди Шефилд.

— Колкото до дамата, признавам, че представата ми за нея е била погрешна. Въпреки това, има твърде много неща, които могат да...

— Избухнат в лицето ми? — довърши Лукас.

— И двамата си играете с огъня — намръщи се Джак. — Това фалшиво ухажване може да се отрази зле на лейди Шефилд и напълно да съсипе репутацията ти.

— И без друго е съсипана — добави Лукас саркастично.

— Точно това имам предвид. Положението ти сред уважаваното общество виси на много тънък косъм. Ще бъде жалко ако прекъснеш всичките си връзки с Изискания Свят.

— Благоприличието и доброто държание са ужасно скучни — тросна се Хадли. Отговорът прозвуча неправдоподобно дори в собствените му уши.

— Звучиш като малко момче, Лукас.

— От кога си така улегнал? — отвърна той.

Джак не си направи труда да му отговори на подигравката.

— Бъди внимателен! Това е всичко, което искам да кажа — насочи коня да заобиколи каруца с дърва и продължи: — Има ли някаква вероятност наистина да се ожениш за вдовицата?

Лукас дръпна поводите на жребеца.

— Защо питаш?

— Чисто любопитство.

— Как смяташ? — сопна се Хадли.

— Имайки предвид непредсказуемостта ти поведение напоследък, ще е невъзможно да предположа.

Кийра прегледа писмата още веднъж.

— Смятам, че си права — размишляваше тя на глас. — Какво те вдъхнови да стигнеш до това предположение?

— Нещо, което ти самата спомена по-рано ме накара да се замисля — Алесандра разтвори стара, подвързана с кожа книга и посочи няколко откъса. — Виж тук, летописецът споменава за колония от египетски търговци, основана в Индия. Напълно логично е да използваме древния диалект от Кайро като ключ за кода.

Кийра прегледа текста.

— Никога нямаше да се досетя — каза тя възхитена.

— Само защото криптографията не е полето ти на изява.

— Твърде скромна си — тя нави внимателно листовите хартия изпълнени със записките на приятелката ѝ. — Сега ни остава само да разгадаем последната част от ръкописа.

— Най-важния раздел — подчерта Алесандра. — Ще продължавам да работя над него.

— Да, чака ни още работа, но това, че разчетохме *Penicillium notatum* е важно откритие — гласът ѝ бе изпълнен с вълнение. — Сигурна съм, че това е ключът към тайната на ръкописа.

— *Penicillium notatum* не е ли вид... плесен? — попита Алесандра.

— Да.

Приятелката ѝ направи гримаса.

— Трудно ми е да си представя как вид плесен може да бъде полезен на медицината.

— Коего прави последната част на разкодирането още по-интригуваща — отбеляза Кийра. — Може ли да покажа бележките ти на сър Хенри? Той ще бъде много развълнуван да види напредъка ни.

— Разбира се — Алесандра погледна часовника над камината. — Извини ме, че бързам, но обещах на Изабела да я заведа до Тауър... Искате да нарисова лъва.

Кийра се усмихна.

— Показва голяма склонност към изкуството. Рисунките на маймунката са чудесни.

— Прави го с желание и затова се старая да окуражавам интереса ѝ — отвърна Алесандра. — Наех учител по рисуване от Швейцария, който е с много добри препоръки. Единственият проблем е, че бил малко избухлив. Тепърва ще видим как ще се отнася с детето. Утре ще ѝ е първият урок.

— Изабела не се плаши лесно — увери я Кийра.

— Така е — Алесандра се изправи и я целуна по бузата. — Горев главата, *saga* и не се отчайвай. Ще победим огъня с огън — тя кимна, стараяйки се да пропъди страха, който семейство Шефилд сякаш бе насадил наоколо.

След като изпрати приятелката си до вратата, Кийра се върна в библиотеката с намерението да прекара следващите няколко часа в изучаване на ръкописа. Но мислите ѝ се лутаха между миналото и настоящето. Древният код не бе единственият, който се оказваше неразгадаем... Отказа се от опитите да проумее емоциите си, събра бележките и позвъни за карета. Предвид състоянието на ума ѝ, може би две глави щяха да мислят по-добре от една при прегледа на откритието, което бе направила Алесандра.

Икономът на сър Хенри я поздрави с тържествено кимване на глава.

— Моля, последвайте ме, мадам — произнесе напевно той. — Баронетът ме е уведомил, че винаги си е вкъщи, щом става дума за посещение от учен колега.

Изад вратите на библиотеката се дочу весел смях. Кийра се спря.

— О, не искам да притеснявам сър Хенри, ако има други гости... Икономът вече бе почукал на вратата.

— Влез, влез — разнесе се гласът на Хенри.

Тя встъпи в стаята и тъкмо да се извини, когато две посивели глави се обърнаха към нея.

— Лейди Шефилд! Каква приятна изненада — възкликна Хенри. Изненада бе подходящата дума. Кийра остана безмълвна.

— Тъкмо разглеждахме тичинките и плодниците на тези макове — каза Ариел и се изчерви, а лицето ѝ придоби същия розов оттенък, като този на цветните гравюри. — Сър Хенри има забележителна

колекция от екземпляри. И е достатъчно любезен да сподели познанията си по темата с мен.

— Удоволствието е мое — каза баронът.

Кийра смени темата.

— Няма да ви прекъсвам. Ще се отбия друг път...

— Не, не. Тъкмо си тръгвах — Ариел се изправи прибързано и приглади полите си. — Трябва да се прибирам.

— Обещайте ми, че ще дойдете пак скоро — каза Хенри. — Още не сме погледнали колекцията с екземпляри от Афганистан.

— Благодаря ви, ще намина.

Кийра потисна усмивката си, докато приятелката ѝ тършуваше из дамската си чанта. Ариел изглеждаше притеснена, което бе много трогателно. Дали и нещо друго не разцъфтяваше в стаята, освен екзотичния вид на *Papaver somniferum*?

Хенри прочисти гърлото си.

— Имате ли напредък с кода, лейди Шефилд?

— Всъщност, да — отвърна тя. — Лейди Джиямати отбеляза голям успех в разкодирането на средната част на текста. Остава ни само да разтълкуваме последната.

Лицето му се озари.

— Ах, каква прекрасна новина! Знаех си, че мога да разчитам на вас да разгадаете мистерията.

— Все още имаме много работа, сър.

Хенри пренебрегна думите ѝ като размаха ръка.

— Убеден съм в способностите ви и знам, че ще намерите отговора.

Ариел се съгласи, като каза:

— Така и трябва, сър Хенри. Кийра е една от най-умните жени, които съм срещала.

Тогава защо не можеше да се справи със собствените си страхове и съмнения?

— Всъщност, в момента не се чувствам много умна — призна си Кийра. — Реших, че още един чифт очи могат да видят онова, което ми убягва.

Хенри отдръпна стола си, за да направи място на масата.

— Сигурна ли сте, че не искате да останете, лейди Ариел?

— Съжалявам, но обещах на мис Тафт, че ще намина преди вечеря, за да ѝ дам малко билков чай за възпаленото ѝ гърло.

Интересно. Значи двамата се срещаха. Както и да е, Кийра се съсредоточи върху основната задача. Тя подаде на Хенри бележките от Алесандра.

— Сигурно ще искате да ги прегледате, докато аз издиря последната част от ръкописа. Донесох специална лупа, в случай че поискате да проучите отсенките на щрихите — тя направи шеговита физиономия. — Признавам, че изучавах почерка, но така и не открих нищо, което да ме вдъхнови.

Хенри присви устни.

— Нека да видим какво ще науча от бележките, преди да погледна и почерка. Но не смятам, че ще ви бъде полезен.

Докато той четеше записките, Кийра изпрати Ариел до вратата.

— Слава Богу, че срещата на „Кръга“ ще бъде утре, тъй като трите трябва да... свикаме съвещание.

— Да не би семейство Шефилд отново да размахва саби? — прошепна приятелката ѝ.

— По-скоро вече проехтя първия изстрел — отвърна Кийра. — Смятам, че събират силите си за нова атака. Но ще ти кажа всички детайли по-късно.

— Хммм — Ариел присви очи. — Не се тревожи, скъпа. Скоро ще узнаят, че са подценили врага си.

— Не съм изненадан, че зрението ви отслабва, Кийра — Лукас влезе в библиотеката, приближи бюрото и видя намръщената ѝ физиономия, когато чу малкото си име. — Не си ли давате почивка от всички тези изследвания? — добави той.

Тя остави лупата на масата.

— Рядко си пропилявам времето, лорд Хадли. Чувствам се най-щастлива, когато увеличавам знанията си.

— А аз — добави той нежно, — съм най-щастлив, когато увеличавам определена част от анатомията си.

— Лукас — сгълча го чичо му. — Не забравяй добрите си обноси.

— Не съм сигурен, че знам къде са — нямаше представа защо се престарава в опита си да бъде предизвикателен. Денят му бе мрачен от сутринта. Кийра и синът ѝ можеха толкова лесно да бъдат нападнати.

Беше невъзможно да се предвиди какво щяха да предприемат нападателите им следващия път.

— Отокът около ребрата по-добре ли е днес? — попита тя тихо, пренебрегвайки неприличния му намек.

— Мястото все още е насинено, въпреки нежните ви грижи.

— Трябва да сте в леглото — измърмори тя.

— Може и да ме накарате да го сторя, ако дойдете да ме завиете.

— Лукас... — гласът на Хенри прозвуча по-остро.

— Всичко е наред, сър Хенри. Свикнах с развратните закачки на племенника ви — Кийра записа набързо нещо в тетрадката си, преди да започне да разглежда поредния фрагмент от пожълтения пергамент.

Изгарящ от любопитство, Лукас се приближи към бюрото, въпреки волята си.

— Какво правите?

— Търся улики — отвърна тя, без да отмести поглед.

— За какво? — той се наведе настоятелно. Ароматът от парфюма ѝ, примамваща смесица от екзотични подправки, погъделичка ноздрите му. Канела, карамфил... едва се сдържа да не оближе устни.

— Повторения — отвърна тя стегнато.

Лукас се загледа в заврънкулките.

— Ръкописът е изписан с кодове — поясни чичо му. — Всеки следващ абзац е по-сложен от предходния. Лейди Шефилд разчете всички, с изключение на последния, който описва тайната на древния учен — Хенри се обърна към нея. — Между другото, смятам да изпратим описание с прогреса ни на лорд Линсли. Ако това, което подозираме, е истина и разкрива тайната към ново лекарство, то тогава откритието ще представлява огромен интерес за правителството и военните.

— Да, разбира се. Ако смятате, че той би се интересувал от това — Кийра кимна в съгласие и прекара лупата си по страницата. Лукас я погледа още малко, преди да я попита. — Търсите повторенията на определени символи ли?

— Откъде знаете? — изненада се тя.

— Аз съм комарджия, забравихте ли? А всеки уважаващ себе си играч знае как да следи картите. Така има по-голям шанс да предвиди какво би могло да му се падне при следващата ръка.

Хенри го погледна замислен.

— Предполагам, че се опитвате да определите през какъв интервал се появява един и същ символ — продължи Лукас. — Предвид честата употреба на гласни и съгласни, направете предположение коя буква коя е.

— Необходимо е търпение и дяволски остър ум — каза Хенри. — Дори и тогава е въпрос на проби и грешки.

— Хм — заинтригуван, Лукас протегна ръка за лупата. — Може ли?

Кийра му я подаде, без да каже нищо.

— Част от проблема е, това, че не знаем на какъв език е писано — обясни Хенри. — Имало е толкова древни арабски диалекти по онова време.

Лукас продължи да разглежда.

— Опитайте ли с гръцки? Човекът в крайна сметка е преписвал трактат от този Хипо... Хипо...

— Хипократ — прошепна Кийра.

Хенри потупа брадичката си с писалката.

— Често пъти, вярното решение е най-очевидното.

Кийра прокара бавно пръст по изписаните редове.

— Вие не гадаете, а откривате някаква зависимост в текста, нали? Напълно логично е, предвид набитото ви артистично око и факта, че е трябвало да изучавате буквите си много по-обстойно от останалите момчета.

Лукас се вцепени.

— Какво имате предвид?

— Лорд Джеймс спомена за трудностите, които сте имал като ученик — отвърна тихо тя.

— Джак е задник — сопна се Лукас. — Запомнил е един дребен инцидент от детството ми и преувеличава неимоверно.

— Няма от какво да се срамувате, лорд Хадли. Чувала съм, че доста деца са се сблъскали със същия проблем.

— Какъв проблем? — попита Хенри загрижено.

— Племенникът ви е имал проблем с четенето и писането, тъй като е виждал буквите на обратно.

— Затова ли никога не ми пишеше? — попита Хенри внимателно.

— Не, по дяволите — изръмжа Лукас. — Не ти пишех, защото бях зает с лудориите си — захвърли лупата, сякаш беше горещ въглен, завъртя се и се запъти нервно към вратата. — Трябва да ме извините, закъснявам за игра на двадесет и едно в Уайтс.

Лукас все още кипеше от яд, когато влезе в клуба. Носът на Джак скоро щеше да се обагри в кръв. Как смееше да разкрива толкова болезнена тайна на дамата?

— О, кого виждам?! Та това е замаяният от любов младоженец!

Ингълс надникна откъм креслото си, надигна подигравателно бутилка за тост и започна да тананика сватбения марш. Грийли се присъедини, подсвирвайки фалшиво.

— Вие двамата сте идиоти — промърмори Лукас.

— Знаете ли защо е облечен в тези мрачни оттенъци на черно и сиво? — Фарнъм се изсмя подигравателно. — Оплаква половия си живот.

— Как е физиономията? — попита Ингълс и хвърли бърз поглед към синината на скулата на Лукас. — Все едно си участвал в няколко рунда на ринга.

— Удари ме кон — отвърна Лукас.

— Доста непохватно от твоя страна, човече — отбеляза Грийли. — Пиян ли беше?

— Обзалагам се, че е бил омагьосан от избраницата си — прошепна драматично Фарнъм. — Силна отвара, която го е накарала да се препъва като идиот по улиците.

Другите двама се изкикотиха. Хадли не беше в настроение за шеги и изръмжа.

— Фарнъм кажи само още една обидна дума за вдовицата и топките ти ще се опържат на огъня.

— Спокойно Лукас. Къде отиде чувството ти за хумор? — измрънка Ингълс.

— Изглежда се е изпарило, след последното сензационно появяване във вестника — предположи Фарнъм.

— Не съм се променил — опита да се оправдае Хадли. — Просто съм... — по дяволите, не беше честно Кийра да бъде обект на противни шеги. Тя заслужаваше уважение, вместо неприлични намеци

за сметка на интелекта ѝ. Лукас се подпря на облегалката на кожения диван с лице към камината и прикани с жест приятелите си да го приближат.

— Имам тайна, но обещавайте да не казвате на никой — приятелите му обещаха тържествено.

— Лейди Шефилд се е захванала с много важен научен проект...
— Лукас си припомни как Хенри спомена, че лорд Линсли следи работата на Кийра с огромен интерес. Откритието можеше да се окаже с висока лечебна стойност и от огромно значение за военните — Същия онзи маркиз Линсли — продължи той, — който оглавява специалния военно-изследователски комитет към Уайтхол.

— Уайтхол? — повтори Фарнъм.

— Да, интелектът на дамата е високо ценен от правителството — Лукас сниши леко глас, принуждавайки приятелите си да се приближат още. — Всичко е много поверително, но тя работи върху разгадаването на древен медицински ръкопис и е толкова близо до завършването на задачата — той почти прилепи палеца и показалеца си и ги вдигна, за да им покаже.

Ингълс се ококори.

— Искаш да кажеш, че е на път да направи много важно откритие?

Лукас кимна.

— Ако предположенията ѝ са верни, може да се окаже чудотворно лекарство, което ще спаси безчет животи сред войниците. Само помислете, такъв лек би послужил като ново оръжие на войската ни — той не виждаше причина, която да го спира да поукраси историята. Където две, там и двеста. А мъжете се впечатляваха от парите, най-вече. — Истината е, че правителството е готово да ѝ заплати цяло състояние за патента.

Фарнъм подсвирна.

— Сега разбирам интереса ти към вдо... а, така де, дамата.

— Не че се нуждаеш от брак по сметка — добави Ингълс.

— Точно така — съгласи се Лукас.

Грийли го зяпаше странно. Бутилката бе вдигната отново, този път за по-сериозен тост.

— Е, успех на дамата. Най-вече заради това, че работи за Бог и родината.

Лукас ги удостои със строга усмивка. Семейство Шефилд скоро щяха да разберат, че и други умеят да играят на слухове и интриги. Приятелите му щяха да удържат думата си, но щеше да има доста подмятания и намеци, че *Злата вдовица* не е чак толкова зла в крайна сметка. Слухът щеше да се разпространи по балните зали на Мейфеър, парирайки последните подли лъжи по адрес на Кийра.

— Някой виждал ли е Джак? — попита той, като си припомни за какво бе дошъл.

— В залата за карти е — отговори Ингълс. — Обират го.

— Чудесно — Лукас се изправи и сви юмрук. — Значи няма да почувства болка, когато му избия зъбите.

— О, това ще е забавно — Грийли се изхили. — Може би *Лудата глава* не е напълно загубена кауза.

Фарнъм извика останалите да ги последват. Докато четиримата мъже се изнизваха от стаята, никой от тях не успя да забележи седналия на дивана Артър Батършам, който се измъкна през задната врата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Горе главата. Кийра си напомни да се усмихва и да изглежда безгрижна, докато Лукас я водеше в танцовите стъпки на гавота. По указания на Алесандра, си бе поръчала няколко нови рокли, които бяха в по-свежи цветове от досегашните ѝ и с доста по-смела кройка за обичайния ѝ стил. Тази вечер бе облечена с онази, която приятелката ѝ харесваше най-много. Сапфирено синя, с дълбоко изрязано деколте, което разкриваше доста от бюста ѝ.

Кийра не беше много сигурна дали тази промяна...

Но изглежда стратегията работеше. Картата ѝ за танци имаше само няколко незапълнени полета и току-що бе получила покана за следобедно четене на поезия от херцогинята на Девънхил.

— Сменила си модистката си? — отбеляза Лукас неочаквано.

— Не одобряваш ли? — попита тя колебливо. Леко засрамена, да не би да изглежда, че я е грижа за мнението му.

— Напротив — очите му се спряха на гърдите ѝ. — Цветът подчертава всеки нюанс на косата ти.

— Чудесна реч — каза тя вяло.

— Чудесен партньор.

Чудесна дилема. Тя не трябваше да намира компанията му за приятна. И въпреки това... Макар да осъзнаваше, че флиртуването му не значи нищо, Кийра усети как потръпва леко. *Не се заслепявай от безразсъдство*, смъмри се тя. Блясъкът в очите му бе измамен. Всъщност беше само лек отблясък от позлатените свещници.

Въпреки всичко, бе приятно да ти се възхищават, дори и отношението да не бе сериозно.

Танцът свърши и Лукас предложи да излязат на терасата. Няколко двойки се прехласваха по гръцкия мрамор в градината със скулптурите, докато четирима други мъже се бяха събрали под звездите да пушат и обсъждат последните новини от Русия във връзка с войната.

— Да се отдалечим за малко от тълпата? — предложи Лукас. Взе две чаши с шампанско и я поведе към далечния край на парапета.

Вечерният бриз полюшваше зеленината в градината, лекото нашепване на листата бе изпълнено с благоуханието на рози и ароматни парфюми, носещи се откъм балната зала. От тъмните пътеки се разнесе приглушен смях и скърцането на чакъл под нечий крак. Факлите се полюшваха в такт с музиката, димът и пламъците трептяха на лунната светлина.

Кийра вдиша дълбоко, доволна от приятното усещане, което хладината оставаше по бузите ѝ.

— Наслаждаваш ли се? — попита той.

Нима бе толкова явно?

— Да — призна тя. — Въпреки че не трябва да изпитвам удоволствие от такова лекомислено забавление.

Лукас наклони глава.

— А защо не?

— Как можеш да ме питаш? — тя не успя да сдържи въздишката си. — Изправена съм пред толкова сериозни проблеми, които трябва да разреша.

— Кое е още една причина да се отпуснеш и да се възползваш от възможността, която ти се удава да се откъснеш от тревогите, Кийра.

Нежното като полъх от перце звучене на името ѝ накара кожата на ръцете ѝ да настръхне.

— Нима, сър. Не бива да сте толкова интимен на публично място — напомни му тя.

— Защото издавам близостта между нас ли?

— Д-да — тя отпи от шампанското и мехурчетата погъделичкаха езика ѝ.

— Но ти не можеш да отречеш, че между нас се породил някаква близост, скъпа.

Бедротото му се отърка в нейното и топла вълна обля Кийра.

— Връзката е... чисто практическа, лорд Хадли.

— Говори за себе си, Кийра — отвърна той. — И името ми е Лукас, в случай че си забравила.

Тя преглътна объркана.

— Никой не може да ни чуе тук, тъй че се чувствай свободна да го използваш.

— Т-това не би било благовъзпитано.

— Ммм — пръстите му докоснаха тила ѝ. — В такъв случай, предполагам не смяташ, че е редно да правя и това — той започна да си играе с кичур коса.

Тя се опита да отстъпи, но каменната стена бе зад нея.

— Оказа се в капан между развратник и стена, скъпа моя? — той се изсмя гърлено.

Кийра си пое дълбоко дъх и усети как мускусният му мъжествен аромат я накара да потръпне.

— Никой не може да ни види, скъпа. Тъмно е и огромната ваза с цветя ни прикрива.

— Трябва да спрете това, сър — прошепна тя, като се опита да не позволява на усмивката му да подкосява краката ѝ. Крака. О Боже, не трябваше да си мисли за интимните му целувки в каретата.

Лукас пренебрегна предупреждението ѝ.

— Знаеш ли, вместо да се връщаме в балната зала за валса ни, бих предпочел да потанцуваме в леглото ми — дъхът му я погъделичка по ухото. — Първо ще разкопчая малките прекрасни перлени копчета на роклята ти... — прокара пръст между гърдите ѝ. — После ще смъкна коприната до извивката на ханша ти...

Кожата ѝ настръхна.

— Ще я пусна да се свлече на пода, като те оставя само по корсет — луната проблесна в очите му. — Но не за дълго.

Кийра бе шокирана и в същото време запленена. Изведнъж не само краката ѝ се подкосяваха. Усети как цялото ѝ тяло се сковаваше и реагира по възможно най-странния начин.

— К-какво правите, сър? — настоя тя.

— Давам ти урок по правене на любов — отвърна той с копринено мек глас. — Нарича се предигра, скъпа моя. Похотливите помисли могат да се окажат доста стимулиращи.

— Лорд Хадли...

Той продължи да говори.

— Имаш ли представа колко привлекателно изглеждаш тази вечер? С удоволствие бих искал да видя голото ти тяло окъпано в блещукащата звездна светлина. Ще поставя дланите си на вътрешната

страна на бедрата ти и нежно, много нежно, ще ги склоня да се разтворят. Представи си как кожата ти се плъзга по меките като розови листа чаршафи, а ласките ми стават все по-пламенни.

Тя се завъртя неспокойно. Нищо чудно, че мъжът бе прельстил половината дами в Лондон. С този меден език...

— Помниш ли краткия ни разговор за Венериния хълм? — той се усмихна широко. — Мислила ли си какво ли ще бъде усещането, ако те целунат там долу?

Хипнотизирана от устните му, Кийра не бе способна да възрази. Имаха толкова чувствени форми. Греховни. О Господи, желаше ги върху себе си, извършвайки всички неустойими неща, които току-що бе изброил.

Нима имаше нещо лошо в това?

Той се завъртя рязко.

— Но ти си права, по-добре да се връщаме вътре.

Странно, Кийра изпита разочарование. Почувства, че я залива буен копнеж, въпреки че не можеше да си позволи и мимолетна целувка. Бе твърде рисковано. Поведението им на обществени места трябваше да бъде безупречно. Дали Лукас щеше да поднови похотливите си нападки, когато се окажеха насаме в каретата на път за къщи? Кийра се луташе между нетърпението и уплахата.

Лукас я придружи обратно до балната зала, разменяйки възпитани реплики с общи познати по пътя си. Поведението му бе напълно прилично и за момент тя се зачуди дали не си бе представяла палавите му нашепвания. Но и в най-разюзданите си представи тя не би могла да измисли думи, изпълнени с толкова страст.

След като я повери на следващия партньор от картата ѝ за танци, Лукас сякаш напълно я пренебрегна. Без дори да я погледне се отдалечи от периметъра на дансинга, флиртувайки безсрамно с всяка дама изпредила се на пътя му.

Кийра се стараше да изглежда безразлична, но не можеше да издържи, без да го поглежда с ъгълчето на окото си. Осъзна, че съжалява задето не знаеше почти нищо за женските хитрини. Как някои жени с такава лекота упражняваха изкуството да съблазняват мъжете — едва доловимо подмятане на усмивка, поглед, жест?

Ревнуваше ли? Мисълта я слиса.

Абсурд. Тя не ревнуваше Хадли. По-скоро трябваше да му бъде ядосана за своеволията. Той бе непоправим. Неспособен да се държи подобаващо. Случката от преди малко бе живописно описание на недостатъците му.

— Двойките вече се оформят, лейди Шефилд. Ще танцуваме ли? — настоящият партньор на Кийра, полковник от щаба на генерал Бъранд, предложи ръката си с лек поклон.

Горе главата. Призивът на Алесандра прозвуча в ушите ѝ за пореден път. Кийра бе решена да изглежда незаинтересована от факта, че графът я изостави и се постара да ангажира полковника в оживен разговор.

— Внушителен брой медали, сър. Трябва да ми поясните за какви заслуги са — каза тя закачливо, повтаряйки реплика, която бе дочула от друга дама по-рано през същата вечер.

Полковникът, очевидно поласкан от интереса, ѝ отправи усмивка, която бе почти толкова ослепителна, колкото проблясващите духови инструменти. И след като се впусна в подробни обяснения, Кийра осъзна, че беше много по-лесно, отколкото някога си бе представляла. Не бе никак трудно да си даде сметка, че хората обичат да говорят за себе си.

С всяка стъпка тя придобиваше все по-голяма увереност, отпусна се и започна да се наслаждава на танца. Дори намираше лекия флирт за забавен. Полковникът, познат на лорд Хадан, се оказа приятен, проницателен мъж с очарователно държание и удивителен поглед. Тя едва не съжали, когато музиката свърши.

— Благодаря ви за възхитителния танц, лейди Шефилд — той едва докосна с устни облечената ѝ в ръкавица ръка. — С удоволствие бих ви партнирал отново.

— Непременно, сър — отвърна тя искрено.

— Позволете ми да отбележа името си за по-късно — той отправи поглед към картата ѝ за танци. — По-добре да побързам, тъй като са ви останали само няколко свободни танца за вечерта.

Изказването му я изненада. Тя не бе обърнала внимание на драсканиците, но изглежда, че полковникът бе прав. Ако Лукас не побързаше...

Огледа тайно залата и бързо установи, че нямаше нужда да се напруга. Той все още бе зает, флиртувайки с три прекрасни дами.

Кийра вдигна глава, като се надяваше, че бе запазила величественото си безразличие, и застана до следващия си партньор. Негодник, измъмри тя под носа си, завъртайки се край него.

Остатъкът от бала премина като на сън и до края на вечерта бе успяла да го мерне само още веднъж. Танцуваше валс с млада йоркширска наследница, която сякаш поглъщаше всяка негова дума.

— Каква прекрасна вечер — отбеляза Лукас, докато ѝ помагаше с шала. — Забавлява ли се?

— Доста — отвърна хладно тя.

Той сякаш не забеляза отношението ѝ. Пътуването с каретата към вкъщи бе също толкова досадно. Лукас се държеше възпитано, но някак си студено и дръпнато. Разстоянието помежду им зееше като пропаст, ставаща все по-голяма с всяко завъртане на колелата.

Похватът на женкаря. Каквато и да беше играта му, тя бе в пълно неведение за това как да я играе. Знаеше, че трябва да го пренебрегва, но колкото и да се опитваше да го прави, Кийра забеляза, че тялото ѝ е напрегнато. Настроението ѝ стана необяснимо раздразнително, когато конете спряха на Понт Стрийт.

Но защо? Не можеше да си го обясни, освен да си признае, че графът някак си бе успял да влезе под кожата ѝ с крайното си поведение. Въпреки целия самоконтрол, краката ѝ се подкосиха, когато си припомни за думите му на терасата.

— По добре се прибирай по-бързо, преди да си настинала — Лукас не понечи да ѝ помогне да слезе от каретата. Нито предложи ръката си, за да я придружи до входа на дома ѝ. — Приятни сънища — измърмори той с поклон. — Ще се видим утре по време на урока.

— Подготви се за тест от първата глава на учебника — предупреди го тя. — Въпреки лудостите напоследък, не смятам да те оставя да се измъкнеш лесно от облога.

— Признавам, че съм любопитен да видя как ще се справя на изпита.

— Аз също, лорд Хадли — Кийра едва се стърпя да не затръшне вратата в лицето му. — Аз също.

Драскането на писалката бе неестествено шумно на фона на тишината в лабораторията. Лукас приключи с последния отговор и вдигна поглед от листа. Кийра бе застанала с гръб към него в отсрещната страна на стаята и внимателно отмерваше малки дози прах от редицката с бурканчета над газовия котлон.

За негова изненада тестът бе лесен. Отговорите се лееха леко от главата му, като песента на славей. Странно, колко много и интересна информация можеше да побере мозъкът му, когато не преливаше с бренди.

Истината бе, че намираще предмета за доста интересен. Като момче прекарваше безброй часове в самотно скитане из крайбрежните скали около извънградското имение на Хенри. Да наблюдава различните видове птици винаги бе предизвиквало възхищение у него. Но сега, когато бе прочел научните обяснения за различията във външността и поведението им — неща като оперение, форма на крилата, миграция — оценяваше красотата им още повече.

Може би Хенри не преувеличаваше, когато казваше, че знанието обогатява житейския опит. Определено възбуждаше въображението, помисли си Лукас. През изминалата седмица бе прекарал няколко вечери у дома, четейки за чайките и орела рибар, вместо да прави компания на приятелите си в шумните веселби с похотливи дами. За бога, другарите му по веселие щяха да умрат от смях, ако научеха.

Лукас се чувстваше доста добродетелен, задето учеше толкова сериозно... но непорочните му мисли излетяха през прозореца, когато Кийра се завъртя и се наведе над масата.

По дяволите. В слабините му лумна огън при вида на опънатия по дупето ѝ щампован муселин. *Мисли за орнитология, а не за биология* — смърти го съвестта му. Но бе твърде късно.

Не интелектът му бе поставен на изпитание, а здравият му разум. Тя изглеждаше непоносимо красива, дяволски привлекателна. А той бе луд, *Лудата глава*, мъж, който не бе свикнал да устоява на първичните си нужди. Преди да се опомни, Лукас стана от стола си и подмина рафта с книгите. Линоеумът по пода приглуши стъпките му. Кийра бе улисана в задачата си и не го забеляза докато той не я погъделичка с гъшето перо по врата.

— Хадли!

Той улови стъкленото шишенце във въздуха.

— Извинявай. Уплаших ли те?

— Досега нищо от това, което си правил, не ми се е струвало шокиращо — въпреки това тя изглеждаше леко объркана.

Лукас остави шишенцето на бюрото.

— Дори и факта, че свърших с писмения изпит, преди да изтече времето?

— Не бързай да се перчиш, сър — Кийра внимателно избърса пръсти в престилката. — Още не съм прегледала отговорите.

Той погали ухото ѝ с върха на перото.

— О, смятам, че ще останеш доволна от усилията ми.

Страните ѝ пламнаха, а пулсът в гърлото ѝ заби лудо.

— Тогава, щом си приключил, си освободен от часа по-рано. Имам да довърша няколко теста за предстоящата среща с „Кръга“.

— Всъщност, имам друго предложение за това как бихме могли да оползотворим времето.

Кийра се опита да се изплъзне от гъделичкащото докосване.

— И то е?

— Мислех си, че можем да разменим ролите си — отвърна той. — Ти ще бъдеш ученик, а аз учител.

— Моля те, Хадли. Чакат ме сериозни задачи — тя бутна перото от пръстите му. — А ти ме разсейваш.

— Страхуваш се да научиш нещо ново?

Ръцете ѝ потрепнаха леко, докато добавяше лъжичка живачен сулфид на прах.

— За какъв урок става дума?

— Прост експеримент по химия.

— Предмет, по който нямаш никакви познания — подчерта тя.

— Напротив. Знам много неща от определени области — каза той, като застана толкова близо, че сакото му се отърка в раменете ѝ. — Като например какъв ефект оказват топлината и триенето на лесно възбудимите материи.

Ароматът на парфюм се понесе от облятата ѝ в топлина плът, обгръщайки го в облак от копнеж. Всякакво подобие на самоконтрол се разтопи и се превърна в необходимост, готова да избухне. Лукас протегна ръце. Тя се вцепени.

— Да, това е — прошепна в ухото ѝ. — Не мърдай. Не говори. Остави се на чувството — той сложи длани на бедрата ѝ и бавно ги

плъзна назад. — Имаш прекрасно задниче, Кийра. Толкова стегнато и добре оформено.

Долови учестеното ѝ дишане, докато галеше тялото ѝ. Дотук добре. Закачи с ръце полите и ги повдигна до коленете. Кийра издаде дълбок, гърлен звук.

— Не се разсейвай — той докосна тила ѝ с устни, вкусвайки солената сладост на кожата ѝ. — Не мърдай, скъпа — дантелата шумолеше меко, докато дланите му се плъзгаха по предната част на бедрата ѝ.

— Хадли...

— Лукас — поправи я той.

— Л-лукас... — тя вдиша дълбоко. — За Бога!

Той потърка възбудения си член в дупето ѝ и започна бавно и ритмично да масажира грациозните ѝ крака, примамвайки тялото ѝ към чувственото царство на възбудата.

Бе подпряла ръцете си на плота, белите ѝ пръсти се открояваха на тъмното дърво.

— Спокойно, спокойно — напъваше той, наблюдавайки потръпващото ѝ от изненада лице. От врящия казан се надигаше пара. Страните ѝ порозовяха, затоплената ѝ плът усилваше аромата ѝ. Сладостта на върбинката, примесена с естествената есенция на нежната ѝ страст.

Вдишвайки дълбоко Лукас едва не свърши. Дявол да го вземе. Придърпа я малко по-грубо към себе си, тъй като примитивната похот заплашваше да превземе ясната му мисъл. Но колкото и да му се искаше да разкопчае панталона си и да се потопи в топлината ѝ, успя да се сдържи. Тя завъртя лицето си в профил, при което той успя да долови пърхането на златистите ѝ мигли и си припомни, че не ставаше дума само за егоизма и собственото му задоволяване...

Може да беше незначителен дар, но той искаше да ѝ достави удоволствие. Тя простена, тялото ѝ се отпусна и се изви към неговото.

— Да, скъпа, разтвори малко повече краката си.

Чехлите ѝ се плъзнаха по линолеума.

— Позволи да те докосна тук — фината дантела погъделичка пръстите му. — А сега тук.

Звукът, който се изтръгна от устните ѝ не беше нито да, нито не. Бе нещо много по-първично. Лукас долови нуждата, вибрираща във

всяка фибра на тялото ѝ, въпреки че тя се притесняваше да я изрази на глас.

Кийра бе твърде силна и самопожертвувателна, за да поиска нещо за себе си. Той изведнъж пожела да я освободи от страха ѝ и да я потопи в сладка забрава. Специално място, на което за няколко безценни момента тя щеше да се почувства в центъра на вселената.

Какво друго можеше да ѝ даде един палав развратник?

Плъзвайки ръцете си по краката ѝ, Лукас напипа закопчалките на жартиерите. Те се поддадоха на подръпването и копринените чорапи се смъкнаха надолу. Кийра потрепна леко, щом Лукас напипа отвора на бельото ѝ. Полите ѝ се омотаваха в краката му. Той я завъртя с лице към себе си.

— Няма да те нараня — обеща той, като никога в живота си не бе говорил по-сериозно. Бавно, колебливо тя повдигна ханша си в отговор.

Прокарвайки по-лесно пръстите си през финия памук, напипа топлата ѝ нежна женственост. Чувството бе по-сладко и от най-бурните му представи. Той изпъшка тихо, погали влажните къдрави косъмчета и усети как пръстите му станаха хлъзгави.

Тя затаи дъх.

Лукас се постара да не бърза и се съсредоточи върху клитора ѝ.

Кийра изстена, дъхът ѝ опари бузата му.

О да! О, да!

Лукас я целуна, като пъхаше и вадеше езика си от устата ѝ, за да застигне бързото темпо на докосванията. Устните ѝ се разтвориха жадно, позволявайки на езика му да навлезе по-надълбоко и по-надълбоко. Премести свободната си ръка към гърдата ѝ и усети твърдото зърно срещу дланта си. Усещането за надигащото се удоволствие в най-интимната ѝ плът, бе невероятно еротично.

Звукът, надигнал се в гърлото му ръмжене ли бе, или стенание? Лукас се смяташе за експерт в сексуалната предигра, но чувството, пронизващо стомаха му бе нещо съвсем ново. Нещо съвсем различно. Кой кого обучаваше?

Леко замаян от мисълта, той спря за миг, за да си поеме дъх и да закрепи позата си. По-късно щеше да опита да обясни реакцията си. Изведнъж единственото нещо, което имаше значение, бе да направи

момента не забравим за нея. Спомен, който щеше да се запечати неизличително в съзнанието и върху тялото ѝ.

— Моля те — очите ѝ се разшириха и примигнаха на ярката светлина. — Не спирай.

— Луцифер и цял легион от черните му ангели не биха могли да ме откъснат от теб, скъпа — Лукас разтвори розовите ѝ листенца и погали нежната плът. — Това харесва ли ти? — попита той със странно настоятелен глас.

Кийра се впи в него.

— Д-да.

Той отдръпна пръстите си и отново ги пъкна в нея, този път по-надълбоко.

Тя зарови лице във врата му и захпа ленената му връзка. Лукас я чу как стене и се задъхва. Той също дишаше накъсано.

— Имаш ли представа колко си красива, Кийра? — прошепна той в косите ѝ.

Тялото ѝ се стегна.

— А-аз не...

— Да, ти, скъпа.

Тя се изви срещу него, въртеше се и се плъзгаше в опит да се освободи от нарастващото напрежение, което бе обхванало тялото ѝ. Толкова близо. Толкова близо. Изпъкна се назад и събори една стъкленица на пода.

Въпреки че Лукас си помисли, че ще се разбие на хиляди парченца, някак си успя да запази самоконтрола си. Нашепвайки името ѝ, той пъкна пръста си още по-надълбоко в нея.

Тя свърши с пронизителен вик.

Лукас запуши устата ѝ със своята, заглушавайки звука от кулминацията на удоволствието ѝ. Тя го сграбчи отмаляла за раменете. Единствено тежестта на тялото му я задържа до ръба на плота, за да не се свлече на пода. С разпиляната си коса и подпухналите от целувки устни, Кийра изглеждаше буйна, необузdana, нежна... Прекрасна.

Той я поддържа така, изчаквайки сърцето ѝ да се успокои, преди да заговори. Може би след малко щеше да се сети да каже нещо остроумно, но засега бе лишен от думи. Странно, но дори не бе сигурен дали искаше да говори.

— Мамо? — тишината внезапно бе нарушена от почукването на вратата. — Може ли да вляза? Лорд Хадли там ли е?

За секунди замечтаното изражение в очите ѝ бе заместено от уплаха.

— О, мили Боже — препъна се в плота и се огледа панически наоколо.

— Да, момче. Само секунда да довърша последната част от урока — Лукас бързо приглади полите ѝ и прикри възбудата си със сакото. Прокара ръка през косата си и забърза към вратата. Трябваша му няколко опита преди неумелите му пръсти да махнат резето.

— Какъв прекрасен следобед, а момко? — каза той с пресилена енергичност. — Достатъчно дълго бях затворен тук. Какво ще кажеш да излезем малко на свеж въздух? Да поупражняваме ударите си?

За негово облекчение момчето бе твърде развълнувано от предложението, за да забележи нещо нередно.

— Ура! Отивам за топката и бухалката, сър.

— Чудесно, чудесно! Ще те чакам в градината — той погледна обратно към Кийра, която вече бе започнала да замита праха от разсипаните по пода оцветители, без да вдигне погледа си.

Лукас се поколеба за миг, после се завъртя и бавно затвори вратата след себе си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийра бе твърде неспокойна, за да заспи. Отхвърли усуканите чаршафи и стана от леглото. Иззад плавно движещите се облаци се подаваше късче от луната. Светлината ѝ проблесна за момент по килима и бързо бе потулена от черните сенки на бурята. Ситният дъждец потракваше по оловото, обрамчващо прозорците. Тя опря буза в стъклото. Проникващата хладина остави приятно усещане по кожата ѝ.

Топло и студено. Черно и бяло. Животът невинаги се отъждествяваше с толкова прости определения. Въздишката ѝ замъгли част от прозореца. Кийра бе крайно шокирана и ужасена от разпуснатото си държане. Но бе също толкова любопитна и въодушевена. Знаеше, че трябва да се срамува от себе си, но някак си не се поддаваше на чувството за вина.

Нередно ли бе да изживее момент на удоволствие?

Кийра не бе сигурна дали знае отговора. Много по-мъдри хора от нея се бяха борили с философската дилема. Тя излезе в коридора, поколеба се и се запъти към библиотеката. Някоя книга — за предпочитане на приспивна тема като етапите в отглеждането на реколтата — може би щеше да успее да успокои нервите ѝ.

От друга страна едва ли нещо свързано със семена би могло да има успокояващ ефект. Какво, по дяволите, правеше Хадли, за да освободи натрупалото се напрежение? Той едва ли би се измъчвал в уединение, заключи тя. Имаше предостатъчно жени, желаещи да задоволят нуждите му. Или пък можеше да посети изискан бордей. Нито един от вариантите не ѝ даваше покой. Не че бе нейна работа как графът прекарва времето или харчи парите си. Той можеше да прави каквото си поиска...

Леко потропване предизвикано от допира на метал в метал привлече вниманието ѝ. Кийра се спря и зачака. Шумът се чу отново. Дали не бе забравила отворен прозорец в лабораторията си? Обикновено не бе толкова небрежна. Тъкмо да се раздвижи и долови

леко скърцане на кожа. Стъпки. Тя грабна тежкия месингов свещник от малката масичка, придвижи се на пръсти и прилепи ухо до дъбовата врата.

Чу се тътрене на крака, металните мерителни лъжици издрънчаха на плота. Последва тих ропот:

— Хиляди дяволи.

Мисълта за неканен гост, ровещ из безценните й уреди, я накара да реагира.

— Спри, крадецо! — извика тя. Отвори вратата решително и размаха заплашително *оръжието* си. Катурна един стол, при което се разнесе звук от строшено стъкло. Проклятие!

— Спри! — гневът я правеше безразсъдна. Без да мисли, Кийра прекрачи прага. Сред сенките видя фигура, която се прокрадна към отворения прозорец. На лунната светлина се мярнаха очертанията на едър силует, който изчезна бързо в тъмнината.

— Милейди — Маккейб се спусна по стълбите по нощна риза и с тояга в ръка. — Добре ли сте?

— Да — чак сега осъзна, че ръцете й трепереха. Остави свещника и си пое дълбоко дъх.

— Ще наредя на Джеремая незабавно да доведе следователя — каза икономът. Маккейб свъси вежди, докато я гледаше как пали газената лампа до вратата. — А... може би ще е по-добре да изчакате да дойде подкрепление.

— Който и да е бил тук, вече го няма — прескочи счупената мензура, нетърпелива да провери микроскопа. Слава на Бога, нямаше поражения. Отрони облекчена въздишка и огледа плота, като проверяваше внимателно дали всичко бе на мястото си. Беше странно, че някой бе набелязал точно тази къща, тази стая. Тук нямаше ценни вещи, които един крадец би могъл да заложи някъде. Едва когато заобиколи масата, забеляза разпилените листа по пода. Прилежно подредените й книжа бяха в безпорядък, а по отворените чекмеджета си личеше, че бюрото й бе претърсвано.

Кийра въздъхна разтревожена и се взря в калните отпечатыци от стъпки. Поради вилнеещата буря неканеният гост сигурно бе объркал дома й с един от тези на заможните й съседи. Лош късмет, но можеше и да е по-лошо. Тя се зае да подреди вещите си. Поне бе успяла да

уплаши крадеца, преди да е имал възможността да нанесе истински поражения.

— Какво! — Лукас затръшна вратата на библиотеката след себе си. Това, че заварваше Хенри с дама толкова рано сутринта леко го изненада. Но компанията на чичо му по време на закуска не го шокира толкова, колкото съобщението, което го накара да замръзне на място.

— Лейди Ариел пристигна преди няколко минути и донесе новината — отвърна Хенри. — Изглежда някой се е промъкнал в дома на лейди Шефилд снощи, но тя е успяла да го прогони.

— Не е пострадала — добави Ариел. — Посетих я веднага щом получих известието. Кийра е добре и нищо не е откраднато. Била е будна по това време, дочула шум откъм библиотеката и отишла да провери.

Обзе го хладна ярост, а лицето му се обля в пот. Прилоша му от мисълта за Кийра сама с нападател наоколо.

— Присъствието ѝ е уплашило крадеца — завърши Ариел.

Лукас си пое дълбоко дъх и опита да се успокои.

— Много глупаво от нейна страна. Може да е бил въоръжен, по дяволите.

Ариел пренебрегна ругатнята.

— Да, би ми се искало да не поема такива рискове. Но предполагам, че в така създалата се ситуация, не е мислила твърде трезво. Много държи на научните си документи и помагала.

— Животът ѝ трябва да е по-ценен — изръмжа той. — Можела е да пострада.

— Налей си малко бренди, Лукас — прикани го Хенри нежно.

— Не се нуждая от питие, трябва ми... план — той удари юмрук в дланта си. — Такъв, който ще предпази лейди Шефилд от подобни заплахи, докато докажа кой стои зад тези подли деяния и не се погрижа да си получи заслуженото.

— Това е чудесна идея, лорд Хадли — съгласи се Ариел. — Имате ли някакви идеи?

Лукас сви устни и закрачи из стаята. Проклятие. Със сигурност щеше да измисли нещо. Въпреки че се опитваше да се съсредоточи

върху тактиките и допустимите от закона действия, не спираше да мисли за Кийра.

Лицето ѝ, страховете ѝ. Забележителният ѝ интелект, необузданата ѝ страст. Бе напълно различна от всички жени, които бе срещал досега. Достойна за уважение. Докато той, от друга страна, имаше толкова малко, с което би могъл да се гордее. Започваше да съжالياва за безполезното си, развратно съществуване. Не бе постигнал нищо, с което можеше да предизвика възхищението ѝ.

— Мило мое момче, колкото и да ми се иска да можем да потърсим защита от Буда, се опасявам, че той не би ни предложил мъдър съвет — измърмори Хенри. — Особено ако го стискаш за врата.

Лукас остави нефритената резбована статуетка на полицата.

— Да. Колкото и да ми се иска да разбия няколко черепа, трябва да използваме мозъка, а не мускулите си, за да защитим Кийра — той се приближи към камината. — Атаките стават по-напористи. Дали целят да я наранят наистина или просто семейство Шефилд се опитва да я сплаши, за да се съгласи на условията им? Не трябва да рискуваме повече.

Чичо му кимна в съгласие.

— Така, най-напред трябва да напусне Лондон.

— Да, това е доста разумно — замисли се Хенри.

Окуражен, Лукас продължи:

— И трябва да се уверим, че не е сама.

Ариел стисна здраво лъжичката си за чай.

— Определено.

— Мястото трябва да е безопасно, сигурно — Лукас сви устни.

— Мисля, че ми дойде идея...

— Решено е. Повече не можеш да стоиш в Лондон — Лукас влезе в кабинета на Кийра и затвори вратата. — Опасността нарасна твърде много.

Тя се изправи иззад бюрото си и въздъхна. Нервите ѝ вече бяха опънати, а заповедническият му тон засегна потиснатите ѝ страхове като оголен нерв. Кийра се нуждаеше от някой, върху който можеше да си излее всичко.

— Нямах право да ми нареждаш. Нека ти напомня, че не си ми господар — тросна му се тя.

— Нека ти напомня, че още не си извън подозрение за убийството на съпруга си — навъси се той. — По дяволите, не бъди глупава. Предвид досегашните слухове и настоящите долни инсинуации, властта с охота ще използва тези заплахи срещу теб. А сама не би могла да принудиш семейство Шефилд да отстъпи.

Тя не пожела да срещне погледа му.

— Повтарям ти отново, най-разумното действие в момента би било да се оттеглиш в провинцията. Много по-трудно ще бъде за който и да е нападател да те притеснява, ако си в имението ми в Дарбишър.

Кийра знаеше, че бе неразумно от нейна страна, но стисна челюст и процеди през зъби:

— Не.

Той измърмори нещо под носа си. Стори й се, че долови „инат“ и „задник“, примесено с ругатня. Споменаването на думата „задник“ я накара да се изчерви.

— По дяволите всичко, Хадли. Не прекаляваме ли с този театър? Нямах пълни права над мен, нали знаеш? — тя видя язвителната му усмивка и побърза да добави: — И да не си посмял да споменеш онова, което се случи между нас вчера.

Той не можа да се усети в първия момент.

— А, това ли.

— Да, това.

— Съгласен съм — продължи той безцеремонно. — Това няма нищо общо с настоящата ситуация.

Как така мъжете успяваха да пренебрегнат секса само с едно небрежно присвиване на раменете? Настроението и изобщо не се подобри, когато установи колко незначително бе това за него.

— Е, поне за нещо сме на едно мнение.

Той я погледна странно, преди да възвърне пронизителния си взор.

— Ти може и да искаш да излагаш себе си на опасност, но какво ще кажеш за Перегрин? Или си забравила, че той също може да се окаже мишена за нападение?

— Това е удар под кръста, Хадли — прошепна тя.

— Няма да се спра пред нищо, докато не те накарам да прозреш ситуацията — тонът му се смекчи. — По дяволите, Кийра. Не се опитвам да те нараня. Опитвам се да ти помогна.

— Знам, знам — тя преглътна мъчително, неспособна да си обясни защо се държеше толкова неадекватно. Той бе прав, разбира се. Не можеше да стои просто така, докато някой се опитваше да нарани сина ѝ. — Нека да го обсъдя с приятелките ми и да чуя техния съвет — отрони тя.

— Лейди Ариел е съгласна с мен — отвърна той.

Раздразнителността ѝ се завърна на мига.

— Заговорничил си с нея зад гърба ми?

Хадли се наежи при това обвинение.

— Тя беше на посещение при Хенри. Или си измислила ново правило, което ми забранява да посещавам чичо си?

Тя се изчерви.

— Извини ме, все още съм разстроена.

— И с право — призна той, въпреки че прозвуча остро. За кратко между тях се настани неловка тишина, нарушавана единствено от тиктакането на часовника над камината.

— „Кръгът“ ще има среща след час — каза тя, след като отправи поглед към позлатените стрелки. — По-късно този следобед ще те уведомя за решението си.

Той взе шапката и ръкавиците си от масичката.

— Ще чакам.

— Значи — Алесандра добави малко сметана в чая си, — лорд Хадли иска да те подслони в провинцията?

— Да — отвърна Кийра, като се надяваше, че приятелката ѝ ще възрази. — Не е добра идея, знам.

— Напротив — каза Алесандра. — Мисля, че планът е чудесен.

Кийра посърна.

— Наистина ли?

— И аз се съгласявам с цялото си сърце — Ариел намести очилата на носа си. — Със сър Хенри смятаме, че планът на лорд Хадли има много предимства.

— Не знаех, че с баронета сте станали толкова близки приятели и се срещате рано сутрин.

Приятелката ѝ се изчерви.

— Сър Хенри и аз имаме общ интерес към някои ботанически екземпляри. Говорим си за цветя.

— Сигурно и за птичките и пчеличките — пошегува се Алесандра.

Лицето на Ариел поаленя.

— Небеса, твърде стара съм, за да се поддавам на момичешки фантазии — заекна тя.

— За любовта няма възраст — подразни я Алесандра.

Кийра забеляза, че разговорът кара Ариел да се чувства крайно неудобно и реши да смени темата, като се върна отново към собствената си дилема.

— Колкото и да ми е неприятно да повдигам въпроса, обещах да дам отговор на Хадли следобед. Трябва да реша как да постъпя.

— Провинцията — посъветва я Алесандра. — Незабавно.

— Ами клюките?! — възропта Кийра. — Не мога да замина с графа за имението му извън града, просто ей така.

— Всъщност, Хенри мисли, че е по-разумно да заминеш за неговото имение край Ййстбърн. Много по-близо е от това на Хадли и закътаното му разположение край океана го прави по-удачно за целта — каза Ариел. — Колкото до благоприличието, с него решихме, че езиците няма да злословят толкова, ако той и аз дойдем като придружители — тя се замисли за момент и продължи. — Ами ти, Алесандра? Сигурна съм, че Кийра ще приеме с удоволствие компанията ти.

— Аз? — Алесандра изгуби хладнокръвното си изражение. — А аз имам уговорка... но както и да е, предполагам, че бих могла да променя планове си.

— Изабела ще е добра компания на Пери — отбеляза Кийра.

— Чудесно — приятелката ѝ се замисли за момент. — Предполагам, че ще мога да дойда за седмица. След това трябва да се завърна в Лондон и да се приготвя за пътуването си до Бат. Обещах на „Дружеството на антиквариатите“, че ще прекарам няколко седмици там, за да им помогна при разглеждането на разкопките на новооткритите римски руини.

— Не възнамерявам да остана в изолация за повече от седмица — измърмори Кийра. — Отказвам да бъда пленник на страха до безкрай.

— Докато не разучим какво точно става, ще е по-добре да се презастраховаме — каза Ариел.

Идеята да живее под един покрив с Хадли ѝ се струваше някак опасна. Но Кийра запази тези опасения за себе си.

Алесандра остави чашата.

— Хадли поема задачата да открие кой е отговорен за нападенията?

— Да, и е призовал някои от приятелите му на помощ. Лорд Хадан и лорд Уудбридж са бивши военни.

Ариел потупа с пръст брадичката си.

— Като се замисля, лорд Джеймс също е военен.

— *Принцът на мрака?* — Алесандра завъртя очи.

Кийра се озадачи.

— Не знаех, че си разговаряла с него.

— Разменихме няколко думи, когато излизаше от дома ти — Алесандра бавно си откъсна от гроздето. — Ако знаех, че говори италиански щях да се изразя по-възпитано.

— О, скъпа — промърмори Ариел. — Надявам се, че не си прозвучала твърде грубо.

Присвиването на раменете ѝ бе достатъчно красноречиво.

— Какво трябваше да предположа, виждайки го да излиза от дома на Кийра по това време на деня? Не ми допада идеята, да стоя свита като мишка, докато някой безпокои приятелката ми — Алесандра си хапна от гроздето. — Може би не бе много изискано от моя страна да нарека мъжа член на козел, но има нещо в държането му, което ме дразни — след кратка пауза, тя добави — Между впрочем, той знае доста неприлични думи от римския жаргон.

— Оценявам предаността ти, Алеса — каза Кийра. — Но лорд Джеймс е на наша страна, или поне е неутрален наблюдател. Имам достатъчно врагове и без друго.

Ариел се пресегна и я потупа нежно по ръката.

— Не се тревожи, скъпа. Хадли и приятелите му ще се погрижат за всичко.

— Бих искала да изпитвам същата увереност — измърмори тя. Както и да е, беше ѝ твърде трудно да изкаже личните си предубеждения в момента и предпочете да не усложнява положението.

Видя, че Алесандра се готви да каже нещо, побърза да събере книгите си и се изправи.

— Е, след като изготвихме план за действие, ще е най-добре да се прибера, за да започна с приготвянето на багажа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Събиране в тесен кръг? — Джак прозвуча скептично. Последва Лукас докато излизаха от Уайтс и се озоваха на Сейнт Джеймс Стрийт. — Наистина ли го смяташ за разумно?

— Така или иначе целта не е да се забавляваме или да играем на игри — каза Лукас в защита. — Лейди Шефилд не може да стои сама в дома си, не и след случилото се снощи. Семейството на покойния ѝ съпруг става все по-безскрупулно.

— Или по-отчаяно — отвърна Джак.

Лукас ускори крачката си и свърна по една от малките улички.

— Същите мисли минаха и през моята глава, разбира се. Но не е много логично. Изглежда, че времето е благосклонно към семейството на Шефилд. Те могат просто да си седят и да чакат, докато смъртоносните им лъжи отровят Кийра.

— Може би се опасяват, че щом се омъжи и навлезе отново сред обществото, няма да им бъде толкова лесно да я клеветят.

— Но... — поде Лукас.

— Те не знаят, че годежът е фиктивен — отбеляза Джак. Известно време повървяха мълчаливо, преди приятелят му да попита — има ли някаква причина, заради която биха нахълтали в кабинета ѝ?

— Едва ли — отвърна Лукас. — Работи по разкодирането на древен ръкопис, който може да се окаже с някаква стойност за правителството. Но семейството на Шефилд няма откъде да знае за това. Лейди Кийра не е казала на никой, освен на приятелките си, които са много дискретни.

— А ти?

— Не, по дяволите — той се поколеба. — Е, може би намекнах по нещо на Ингълс, Грийли и Фарнъм, но те обещаха да не споменават нищо по темата.

Джак се изсмя на твърдението.

— Обезумял ли си? Това трио клюкарки с развързани езици да пази тайна?! До сега новината е обиколила града и един Господ знае

колко е била доукрасена.

— Май беше тактическа грешка от моя страна — съгласи се Лукас. — Още една причина, да я изведа от Лондон — той обсъди списъка с необходимите за пътуването неща. — Защо не дойдеш с нас за няколко дни? Прекарваш много време в игралните зали напоследък. Глътка свеж въздух ще ти се отрази добре.

— Спести ми лекцията за целомъдрен начин на живот — приятелят му направи гримаса. — Кой друг ще идва?

— Чичо ми и лейди Ариел Грейсчърч решиха доброволно да дойдат като придружители — отвърна Лукас. — О, и маркиза Де ла Джаамати.

— Устатата дама — измърмори Джак.

Лукас се ухили.

— Да, доста очарователна е.

— Нещата, които изрича, биха засрамили и коняр.

— Лейди Джаамати?! — Лукас поклати недоверчиво глава. — Преувеличаваш.

Приятелят му направи гримаса.

— Повярвай ми.

— О, хайде де, та тя е самото олицетворение на ренесансовия финес.

— Не забравяй, че Макиавели и Борджиите също са част от Ренесанса — изстреля Джак в отговор.

Минаваха покрай спортния магазин „Силиман“, Лукас се загледа във витрината и не продължи с коментарите.

— Изчакай ме тук, ще вляза вътре. Няма да се забавя.

Приятелят му измърмори и махна рязко с ръка.

— Побързай. Имам среща с Де Куинси в „Леговището на вълка“.

Поръчките бяха изпълнени бързо, но когато излезе, Джак не бе наоколо.

— По дяволите — изруга Лукас тихо. Той също бързаше. Огледа се и най-накрая забеляза приятеля си да разглежда продуктите в отсрещния печатарски магазин. Беше готов да си тръгне и точно в този момент влезе една дама.

Алесандра де ла Джаамати, следвана по петите от някакъв джентълмен. Изглежда си разменяха остри реплики. Лукас се намръщи

и приклепна, за да не го видят, но преди да защити дамата, Джак се намеси.

— Чу маркизата, Джирардели — процеди Джак през зъби. — Помоли те да я оставиш на мира. Каквито и да са ви маниерите в Милано, тук в Лондон от един джентълмен се очаква да уважи подобна молба.

— Гледай си работата, stronzo^[1]! — тросна му се мъжът.

Лукас се спотаи в сенките, не желаше да се намеси. Смътно разпозна благородника от северна Италия, който бе пристигнал в града наскоро. Джовани Марко Мусто де ла Джирардели вече имаше доста неприятна репутация с разюзденото си отношение към дамите. Както и да е, Алесандра не изглеждаше очарована от вниманието му.

След като стрелна графа с мрачен поглед, тя се обърна към Джак. В очите ѝ проблясваше зле прикрит гняв.

— Сър, запазете героичните си прояви за някое глупаво английско момиче, което се нуждае от помощта ви. Аз мога да се справя сама.

— *Si, si*, дамата е убедена, че може да се погрижи за себе си — провлачи Джирардели. — Ако бях на ваше място, не бих се приближил. Тя има опасен нрав.

Аристократичното лице на Алесандра се изчерви, а после побеля. Джак не помръдна.

— Съжалявам, честта ми налага да се уверя, че този позъор ще спре да ви безпокои на публично място.

— Мъже — тя стисна зъби раздражена. — Вие и вашите глупави правила. И двамата вървете по дяволите.

— Маркизата не харесва правилата — сопна се Джирардели.

— Но аз да — възрази Джак. — А възпитаното общество си има стриктни такива, когато поставят дама в неудобно положение. Оттеглете се, преди ботушът ми да ви помогне да забързате крачката си.

— Внимавай, *amico*^[2] — каза Джирардели. — Още една дума и ще натикам тези перлени зъби в червата ти.

— Бих искал да видя как ще опиташ — отвърна Джак.

— Не, не би искал — каза италианецът тихо.

Лукас чу достатъчно. Излезе от сянката, преди нещата да загубеят.

— О, ето къде си бил, Джак — той леко докосна шапката си с пръсти, обръщайки се към Алесандра. — Добър ден лейди Джиамати. Какъв прекрасен ден за разходка, нали? — кимна леко към италианския граф — Лорд Джирардели? Мисля, че се засякохме на соарето у лейди Уайлдър.

— *Si* — Джирардели присви раздражено очи, но отстъпи назад с пресилен поклон. — *Ciao, signora*. Оставям ви на английските ви обожатели. Разговорите за родината ни донасят толкова сантиментални спомени. С нетърпение ще чакам да си поговорим отново.

Усмивката на Алесандра замръзна, но Лукас долови лека руменина по страните ѝ. Тя не отрони и дума докато графът не се скри зад ъгъла, след което въздъхна тежко.

— Наистина, сър — каза тя тихо, като се вгледа в Джак, — следващият път, когато ви се прииска да си поиграете на рицар в блестяща броня, размахайте меча си пред друг.

— Може да ми кажете *grazie*^[3] — измърмори Джак.

Тя му отвърна нервно на италиански.

Лукас предположи, че едва ли бяха думи на благодарност.

— Моля да ме извините, имам и други задачи — добави маркизата. — Както виждате, прислужницата ми ме чака в съседния магазин и нямам нужда от ескорт.

— Това пък какво беше? — запита се той, след като Алесандра се отдалечи.

— Не ме питай — изръмжа Джак. — Ето на това му викам надменна и огнена жена. Кълна се, че е по-опасна от мечка с трън в задника.

— Чудесен задник, между другото — забеляза Лукас.

— Бог да е на помощ на мъжа, който се осмели да я преследва — изражението на приятеля му помръкна, докато гледаше как се полюшват бедрата ѝ. — Не си струва напрежението.

— Като стана дума за напрежение — Лукас вече бе сериозен, — утре, рано призори, заминавам с лейди Шефилд и останалите за провинцията. Ще имам нужда от помощта ти. Трябва да съберем още информация за грубияна, който се опита да ме премаже в парка...

Кийра слушаше заглъхващия шум от вълните, които се разбиваха в скалите. В звука на океана имаше някакъв успокояващ ритъм. Прилив и отлив. Природата ѝ напомняше, че животът бе в постоянно движение. Искаше ѝ се в нейния да не се вихреха толкова опасни течения.

Тук поне ѝ се струваше, че във въздуха витае спокойствие. Хвана здраво дръжката на прозореца, отвори широко кепенците и изпъна лицето си, за да усети нежния полъх на соления бриз. От това, което бе видяла до тук, имението на сър Хенри наистина бе като храм в сред великолепно уединение. Безопасно пристанище от заплашващата я буря. Здрачът потопа гребена на хълма край имението в пурпурни мъгливи сенки. Наоколо се носеше песента на щурчета, а в далечината бухаше самотен бухал.

Предвид всички обстоятелства, пътуването от Лондон бе преминало доста спокойно. Сър Хенри имаше пътническа карета, приспособена специално за състоянието му. При цялото обгрижване от страна на графа по време на пътя, Кийра не се съмняваше, че възрастния барон се чувстваше удобно. Колкото до нея, между жизнерадостното бърборене на Перегрин и приятната компания на Ариел, тя дори и не усети как мина времето.

Щом се отбиха от главния път край брега, бързо стана ясно, че областта не бе много обитаема. За последните няколко мили от пътуването не бе видяла нито един дом наоколо. Главният вход към пътя до самото имение бе охраняван от малка каменна постройка.

Хенри обясни, че в момента там живеят пазача на дивеча и семейството му. Имаше четирима здрави сина. Роднините на Шефилд едва ли биха дръзнали да ѝ създават проблеми тук. Щяха да наблюдават и да изчакват. Кийра се бе уморила да стои свита и в очакване на следващото им действие. Беше време да посрещне клеветите им. Въпросът бе как. Въпреки неравния и изтощителен път, Кийра бе твърде неспокойна, за да заспи. След като пристигнаха им бе сервирана лека вечеря. Хенри и Ариел предпочетоха да занесат храната в стаите си и да се оттеглят за вечерта. Храненето премина приятно, въпреки че имаше за компания само Хадли и сина си. Все още се долавяше леко напрежение между нея и графа, но Перегрин ги обсипваше с въпроси за живота на село и настроението бе ведро.

Алесандра и Изабела трябваше да пристигнат вдругиден, което щеше да я откъсне от компанията на Лукас.

Колкото повече, толкова по-весело, помисли си тя вяло.

Вик откъм поляната привлече вниманието ѝ. Розовозлатисти ивици светлина раздираха небето и обгръщаха лудувания ѝ син в мек отблясък. Перегрин се наслаждаваше на огромното, рошаво куче, което тичаше след пръчката. Хадли също се смееше. Черната му, по момчешки разрошена коса, се спускаше небрежно по яката му, докато бършеше ръце в панталона си.

Камериерът му несъмнено щеше да получи удар, при вида на калните следи примесени с кучешка слюнка, които покриваха фината вълна. Точно в този момент вдигна погледа си към нея и ѝ помахаша. Кийра бързо извърна глава, преструвайки се, че не е видяла жеста. Но колкото и да искаше да му е ядосана, не ѝ беше лесно да се преструва на обидена, когато виждаше колко усилия бе положил, поемайки отговорността за делата ѝ.

Местена като марионетка. Част от нея бе гневна от отношението му, тъй като бе подлагана на достатъчно тормоз в живота си. И все пак, част от нея бе достатъчно слаба, за да приеме с благодарност факта, че той поема юздите. Кийра наблюдаваше как залязващото слънце изпраща плаващи отблясъци от светлини и сенки по леглото ѝ. Собствените ѝ емоции бяха също толкова променливи. С размити очертания, преобразяващи се за секунди.

— Мамо!

Кийра въздъхна и отново застана до прозореца.

— Мефисто е великолепен, нали? — Перегрин се опитваше да се измъкне от мокрия език на кучето. — Хадли каза, че има малки кученца и ако ми позволиш, мога да си взема едно.

— Ще видим — извика тя. — Но сега трябва да се прибереш, за да се изкъпеш.

— Но мамо, не съм уморен.

— Майка ти е права — Лукас хвана животното за каишката. — Стъмнява се, а днес имаме дълъг ден.

— Но...

— Пери.

Само това бе достатъчно, за да накара момчето да прекрати протеста си.

— Да, сър.

Закачливо потупване по врата, изпрати сина ѝ към вратата на терасата.

— Съжалявам — Лукас погледна нагоре и сви рамене извинително. — Не съм давал никакви обещания. Казах „може би“.

— Момчетата на тази възраст приемат всичко буквално и не улавят нюанса на езика — отвърна тя предпазливо.

— Е — той хвърли пръчката в полумрака и загледа как кучето подскочи да я преследва. — Възрастните също. Някак, въпреки най-добрите ми намерения, все успявам да те засегна — тонът му бе също толкова предпазлив, колкото и нейния. — Нека да се извиня, отново.

— Не искам да ме смятате за неблагодарна, сър — но дори в собствените ѝ уши, прозвуча дистанцирано. — И без друго животът ми е доста объркан в момента — продължи тя. — Моля те, не го прави още по-труден.

— О, аз съм много сепгъл човек — отговори той с нотка цинизъм. — Предпочитам да се съсредоточавам в основните неща, мадам. Това прави ситуацията по-лесна — той подсвирна на кучето и се запъти към нарастващите сенки.

Тя въздъхна. Нарочно ли се правеше, че не разбира?

Както и да е. Синът ѝ пристигна и не ѝ остави много време за тревоги. Прикри чувствата си и се заслуша с усмивка в разказите на момчето за обора и кучешката колиба. Каквото и да усещаше, то не биваше да помрачава радостта на Перегрин по време на престоя им тук.

Трябваше доста да я убеждават, за да се съгласи, че той може да се настани в детската стая на графа, разположена нависоко в главната кула. Тя и Ариел обитаваха източното крило, а баронета и племенника му — западното. Хадли я увери, че Пери бе в пълна безопасност. Стълбите бяха единствения начин да се качиш и да слезеш от там, а коридорът щеше да се охранява през нощта от лакей. Като допълнителна предпазна мярка Лукас назначи бавачка, която щеше да спи в съседната на детето стая.

Виждайки как синът ѝ възприема временното пребиваване в провинцията като огромно приключение, Кийра не посмя да му откаже.

— Хадли каза, че когато конярят пристигне с конете ще научи мен и Иза как да правим салто на седлото — сподели Перегрин със сънлива усмивка. — Точно като акробатите от Астли.

— Чудесно — тя му помогна да облече нощната си риза. — Искаш ли да остана и да ти прочета приказка?

Той завъртя очи.

— Видя ли войската от оловни войници на рафта? Хадли каза, че мога да си играя с тях, когато си поискам. Има полк от хусарска кавалерия и батарея от месингови артилеристи.

— Е, явно книгата не може да предизвика такова въодушевление — Кийра го целуна по челото. — Имаш половин час да ръководиш армията и след това Алис ще изгаси светлината.

Перегрин се намръщи.

— Лека нощ, миличък. Сладки сънища.

— Лека нощ, мамо.

Кийра затвори вратата, преди да отрони тежка въздишка. Освен, че се бе заел да подобри уменията на децата по крикет, Хадли им бе обещал и да ги научи да яздят. Наистина бе чудесен с тях. Трябваше скоро да създаде и свои...

Мисълта за чернокоси палавници с дяволити усмивки изпрати копнеж по цялото ѝ тяло. Не, не си мисли за бебетата на Хадли. Стомахът ѝ се присви. Нито пък как ще ги направи.

Разкаанията от миналото нямаха място в настоящето или бъдещето. Отдавна се бе примирила с факта, че Перегрин ще бъде единственото ѝ дете. Кийра слезе по стълбите и понечи да отвори вратата на стаята си. Единствената ѝ мисъл в момента бе, да го държи на безопасно разстояние на всяка цена.

Кучето излая, а след това изскимтя.

— Съжалявам — Лукас прекрачи през пръчката в краката му. — Знам, че е забавно да лудуваш цяла нощ, но е време да се връщаш в колибата — златистите очи го погледнаха разочаровано.

— Не ме гледай така. Аз съм далеч по-разстроен от теб.

Мефисто наостри уши и размаха опашка с надеждата, че думите може би означаваха, че играта още не е свършила.

— Хайде — Лукас прекоси поляната и се запъти към обора. — Ти поне може да подъвчеш кокал, за да се разсееш.

След като заключи колибата и се увери, че вратите на обора са затворени, огледа отново всичко наоколо, преди да се запъти към къщата. Познатият мирис на бор, прясно окосена трева и солена вода, които се прокрадваха в нощния бриз, събудиха детските му спомени. Въпреки уединението, той се наслаждаваше на посещенията си тук. За едно момче имаше много неща, които да разгледа. Не трябваше да забравя да покаже на Перегрин дупката на язовеца, както и пещерата под скалите край океана. Той осъзна със задоволство колко се бе привързал към момчето. Колкото до майка му...

Лукас се спря и погледна към небето. Потъмнелите облаци се бяха разпръснали и разкриваха гледка към безбройните звезди и пълната луна. Нищо чудно, че му се бе приискало да вие срещу трептящата ѝ, сребърна светлина. Знаеше, че има научно обяснение за мощния ефект на луната над природата. Въртене, гравитация — може би точно това приповдигаше емоциите му, които прииждаха като океански прилив.

Не бе възнамерявал да взема Кийра насериозно. За *Лудата глава* Хадли, животът бе само и единствено за разпуснати удоволствия. И все пак, някак си бе попаднал в странно течение. Водовъртеж, който го дърпаше далеч от познатите води. Улавяше се как бе дълбоко загрижен за нея и сина ѝ.

Глупак ли бе, задето допускаше, че образована дама и негодник биха могли да имат бъдеще? Тя бе изстрадала един егоист в живота си. Той не искаше да я наранява повече. И без друго му беше ядосана, задето я принуди да напусне Лондон. Загрижеността му бе изтълкувана като тормоз. Толкова по въпроса за разбирателството помежду им. Сигурно бръщолевеше на китайски, да обясни действията си.

Усещаше се някакво негласно напрежение. Лукас знаеше, че жените не приемаха сексуалните си флиртове небрежно, както правеха мъжете. Кийра намекна, че той възнамерява да използва онази следобедна предигра, за да я манипулира. Стисна челюст. По дяволите, нямаше нищо такова, но тя отказваше да го изслуша.

Една част от него искаше да стои настрана от каквито и да е емоционални отношения с Кийра. Докато друга бе готова да отхвърли общоприетите норми и да рискува, скачайки в дълбоките води. Да

захвърли предпазливостта си на вятъра. Сега вече звучеше като *Лудата глава* Хадли.

Погледна към океана и се заслуша в далечния тътен на разбиващите се в скалите вълни. Може би по-добрата страна на природата му най-сетне намираше начин да се изрази.

Постоя така известно време, чудейки се дали да се отправи към леглото си или да обиколи земите още веднъж. Ходенето надделя над мисълта за безсънното мятане сред завивките. Така или иначе нямаше да успее да заспи.

[1] Stronzo (ит.) — Задник. — Б.пр. ↑

[2] Amico (ит.) — Приятелю. — Б.пр. ↑

[3] Grazie (ит.) — Благодаря. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийра седна в леглото. Събуди се посред неспокойния си сън, стресната от... и тя не знаеше от какво. Може би извънградското имение на сър Хенри бе обитавано от духове. Изглежда някакъв фантом възнамеряваше да преследва сънищата ѝ.

Огледа се наоколо и видя блещукащата светлина да танцува по античния дъбов скрин. Докато проследяваше пътя ѝ от прозореца, стъклото издрънча при порива на вятъра и завесата се развя. Кийра отметна завивките. В гърдите ѝ се надигна мрачно предчувствие. Просто нервите ѝ бяха много опънати, укори се тя. Както каза Хадли, трябваше да се научи да се освобождава от напрежението. Отвори широко прозореца и вдиша дълбоко успокояващия аромат на кедър, примесен със сол. Беше глупаво да си мисли, че я дебнат проблеми. Гледката навън разкриваше силуетите на градинските насаждения и дъбовата горичка в далечния край на поляната...

Някой се движеше сред сенките... Без дори да наметне халата си, Кийра отвори страничната врата и излезе на терасата. Плочките бяха студени под босите ѝ крака. Огледа се още веднъж наоколо, но нямаше повод за притеснения. Почувства се глупаво, тъкмо реши да се прибира и видя Лукас да се подава иззад живия плет. Кийра притаи дъх, докато той минаваше край камъните.

— Случило ли се е нещо? — попита тя тихо.

Той поклати глава. Тъмните ресни на миглите засенчиха очите му.

— Обикалях наоколо, за да проверя дали всичко е наред. Взем мерки и поставих няколко мъже с кучета да наблюдават имота. Не се страхувайте, лейди Шефилд. Може да приказвам какви ли не небивалици, но няма да позволя да се случи нещо с теб или сина ти.

Името ѝ прозвуча толкова дистанцирано.

Тя потрепери и изведнъж осъзна, че само тънък пласт коприна я предпазваше от вечерния хлад.

— Измръзнала си — Лукас се премести, за да я предпази от подухването на вятреца. — Влез вътре.

Тя понечи да се отмести, но се загледа в проблясъка на лунната светлина, която се стрелкаше като живак по черните му коси.

— Кийра.

О, не. Господ да ѝ е на помощ, ако докоснеше тялото ѝ. Дяволът бе надушил слабостта ѝ. Нуждата ѝ.

Обгърна я с ръце.

— Изглеждаш поразяващо красива с разпиляната по раменете си коса — лек бриз завихри леко среднощната мъгла около телата им. — Като мистична, вълшебна морска фея от приказките.

— Това не е фантазия от книгите — отвърна тя, усещайки биещото му сърце през сакото. — Това е реалността...

— Да, твърде реално е. Ние сме хора от плът и кръв, не герои родени от капка мастило — топлите му, пулсиращи устни докоснаха веждата ѝ. — Имаме чувства, страсти.

— Чувствата и страстите са опасни.

— Да, но също така могат да бъдат приятни и прекрасни. Те ни правят живи, Кийра.

Тя сви ръцете си в юмруци и ги постави на гърдите му. Не ѝ се искаше моментът да отлети. Той беше прав, твърде дълго бе пренебрегвала желанията си. Насъбралият се копнеж в гърлото ѝ се изля в звук, който прозвуча като смесица от смях и плач.

— О, Лукас — прошепна тя. — Как ще се справим с тази необяснима сила, която ни привлича?

Отговорът му бе внезапен и безмълвен. Грабна я на ръце и я понесе през откритата врата, която побутна леко с крак. Звукът от лекото потракване би трябвало да я извади от унеса. Вместо това, изглежда предизвика напълно обратна реакция. Тя го целуна страстно по устата.

— Бог ми е свидетел, че се опитах да се въздържа — измърмори той. — Но както вече си разбрала, не съм много добър, когато се налага да се ограничавам.

— О, аз също съм слаба — отвърна тя неуверено. — Толкова слаба.

— Напротив, толкова си силна — Лукас я пусна на земята и хвана лицето ѝ с ръце. — Не съм срещал никой, който да притежава и

половината от куража и решителността ти.

— А-аз не съм толкова смела всъщност. Когато съм сама, често се чувствам уплашена и несигурна.

— Вече не си сама.

Което я правеше много щастлива.

— Не — присви устни тя. — Клюките ще се окажат верни. По сърце съм много зла жена. Възползвах се от чувствата към чичо ти и те въвлякох в проблемите си.

— Възползвала си се от мен, скъпа? — от гърлото му се отрони тих, гърлен смях. — Повечето биха казали, че е точно обратното.

— Но...

Той докосна леко устните ѝ с пръсти и прекъсна отговора ѝ.

— Нека не спорим за изтънчената страна на морала тази вечер.

Колко мъдро предложение. Тя не искаше да говори. Не искаше да мисли. Не искаше да усеща нищо друго, освен него.

Езикът ѝ докосна дланта му, вкусвайки солено-сладката плът. Кожата му беше едновременно твърда и мека. Контрастът бе изкусителен. Еротичен. Сграбчи китката му и премести ръката надолу, за да обхване гърдата ѝ. Изпод гарвановочерните му мигли проблесна златисто пламъче. Сянката на ресните скри изражението му.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

Кийра не бе сигурна как ще прозвучи гласа ѝ и само кимна в съгласие.

Лукас се поколеба.

— Знам, че си била наранявана преди, но стига да сме искрени един с друг, няма нужда да се срамуваме или виним. Защо да се лишаваме от този момент? Така ще можем да изгорим грижите си в пожара на физическата страст. Не би трябвало да го приемаме по друг начин.

— Толкова ли е просто?

Той отмести кичур коса от бузата ѝ.

— Да. Жените, които съм водил в леглото си, не са хранили никакви илюзии за онова, което мога да им предложа. Ти знаеш способностите си, Кийра. А аз знам моите. Знам много добре как да доставям удоволствие — наведе се по-близо и я целуна по устата. — Тук, и по гърдите ти и там долу...

Тя усети мека топлина между краката си.

— Ще ти помогна да осъзнаеш, че животът не трябва да бъде обгърнат в безкрайна тъма.

Зад главата му се виждаше късче от обсипаното със звезди небе.

— По-скоро е като нощното небе, така ли? — попита тихо тя. — Необятна тъма, поносима за гледане само заради малките огнени светлинки?

— Аз не съм толкова поетичен — измърмори Лукас. — Но да, това е основната идея.

Това бе всичко, от което се нуждаеше. Не можеше да отрече буйната му мъжественост, струяща от всяка пора. Прокара пръст по челюстта му и усети наболата брада, която правеше обрулената му от вятъра кожа още по-груба.

— Покажи ми тогава, Лукас — под палеца ѝ потрепна мускулче. — Покажи ми как да живея за мига, без да ме е грижа за миналото или бъдещето — този път нямаше колебание в гласа ѝ.

Той разкопча едно по едно малките копчета на нощницата ѝ. Платът се смъкна леко надолу, разкривайки раменете ѝ. Бледата перлена светлина на луната освети съблазнително кожата ѝ. Кийра не почувства неудобство, само нужда да види и неговата голота.

Тя смъкна сакото и развърза шалчето на врата му. Дойде ред на копчетата на ризата. Той изстена, сграбчи краищата ѝ и я изхлузи през главата си. Движението разкри стегнатите му мускули и сухожилия. Вече се бе наслаждавала на гледката и знаеше, че не беше отпуснато конте. Широки, здрави рамене и стегнат, тесен кръст. Синините по ребрата бяха избледнели до едва забележими сенки, подчертаващи изваяните контури на гърдите му. Тъмна, мъжествена фигура, която нямаше търпение да докосне.

— Боже колко си прекрасна на лунната светлина — прошепна той, докато развързваше панделката на кръста ѝ. — Като Венера, бяла порцеланова кожа на фона на черното кадифе на нощта.

А той бе Аполон — красив бог, позлатен от пламъка на свещта.

Лукас се наслаждаваше бавно на момента. Ръцете му бяха толкова изящни. Докосваха нежно, като пролетен дъжд, каращи кожата по раменете ѝ да настръхва.

Милостиви Боже, как можеше гърбът ѝ да излъчва такава сексуална чувственост? Кийра едва не измърка от удоволствие.

— Аз... — тя отново стана плаха, когато Лукас се зае да разгърне корсажа ѝ. Прихвана памучната материя. — Трябва да те предупредя, че няма да оправдая очакванията ти. Много съм слаба — старите обиди отекнаха в ушите ѝ. — Кокалеста.

Лукас я погледна. Къс светлина озари ъгълчето на устните му.

— Казвали са ти, че си непривлекателна?

От устните ѝ се отрони въздишка.

— Забрави за Шефилд веднъж и завинаги. Този груб, побъркан дебелак — шепотът му погъделичка врата ѝ. — Всяка извивка, всеки инч от тялото ти е съвършен — тя усети потрепващата му дяволита усмивка. — Но тъй като си учен, имаш нужда от доказателства. За това нека ти покажа...

Лека тръпка премина през цялото ѝ тяло, докато езикът му очертаваше извивката на ухото ѝ.

— О да. Съвършена. Линията на врата ти оправдава всички очаквания.

Кийра ахна, когато той захапа леко плътта ѝ.

— Ммм, само почакай да стигна до пръстите на краката ти, скъпа. Но ще ми отнеме доста време...

— О, Лукас... — смехът потрепна на устните ѝ.

— Да, точно така. Спри да мислиш — обсипваше я с нежни целувки по шията. Дразнещо, тръпнещо, измъчващо усещане, което замая леко главата ѝ. — Умът ти, който е забележителен и е в чудесна комбинация с великолепно тяло, често е пречка за някои неща.

Находчивите му шегички прогониха и последните ѝ задръжки. О, как искаше да му се отдаде до край. Тя повдигна леко ханша си и го изви към бедрата му.

— Ще се постарая да загърбя интелекта си тази вечер.

В отговор прозвуча диво, тътнещо ръмжене. Грубо и мъжествено. Звукът отекна някъде дълбоко в нея.

— Справяш се дяволски добре — каза той.

Кийра постави длани на гърдите му, наслаждавайки се на всяко очертание на формите му. Мъжете бяха мистерия. Изучавайки го, тя проправи пътечка по черните му косъмчета чак до колана на бричовете.

Лукас задържа дъха си за момент, а после се изсмя дрезгаво.

— Ще стигнем до там след малко, скъпа. Нека първо да те огледам в цялата ти прелест — разгърна корсажа, разкривайки едната ѝ гърда, а после и другата.

Тя не помръдна.

— О, Кийра. Ще изкушиш и светец да се отрече от клетвите си. Бог ми е свидетел, аз не съм светец — той наведе глава.

Топлите и влажни устни ухапаха зърното ѝ. Кийра простена. След което го засмука бавно и с наслада. Леките гризвания разтърсиха разгорещеното ѝ тяло. Палавият му език обгръщаше настръхналата плът, разпалвайки неутолима жажда. Надигащият се стон, заглъхна в гърлото ѝ.

Тя се олюля, усещайки как коленете ѝ омекват. Нищо чудно, че развратници като него се считаха за ужасно опасни. Един изпепеляващ поглед, една огнена целувка и всички установени цивилизовани правила отиваха по дяволите.

— Вдигни си ръцете, скъпа — прикани я Лукас. — Искам да сваля нощницата ти.

— Да — отвърна тя пресипнало. — Да.

Материята се плъзна над главата ѝ и се спусна към пода. Почувства се порочно развратна. Никога досега не бе излагала голото си тяло пред очите на мъж по този начин.

— Милостиви Боже — той отстъпи назад. Погледът му се спусна бавно от лицето ѝ към триъгълника от златисти къдрици между краката ѝ. Искрящите сини очи проблеснаха под гъстите му мигли.

Когато Лукас издърпа ботушите си с диво ръмжене, тялото ѝ се обля в топлина. Ерекцията му напираше през бричовите. Тя гледаше като хипнотизирана как пръстите му трескаво разкопчаха панталона. Леко извърнат настрани, той свали набързо и бельото си. Пенисът му щръкна напред. Очертанията му се открояваха на фона на лунната светлина.

От устните ѝ се откъсна примитивен звук. Кийра се протегна инстинктивно, за да го докосне. Неговият отклик бе незабавен. Тя усети как пулсира и нараства в ръката ѝ. Окуражена го обхвана с пръсти и ги прокара по дължината му. Лукас изпъшка, когато палецът ѝ докосна връхчето му.

Какво забележително ново откритие, обвивката на мъжествеността бе мека като кадифе.

— О, Боже — простена той през стиснати зъби и я извади от захласа ѝ.

Кийра се стресна.

— Да не би да го правя неправилно?

— Напротив.

Тя сведе поглед, нетърпелива да огледа по-добре члена му. Брачните ѝ задължения бяха изпълнявани набързо под завивките. Преживяването бе по-скоро болезнено, отколкото приятно. Дори не си спомняше дали бе виждала този на Шефилд. Не че някога бе пожелала да го види гол. Но Лукас... Лукас бе спираща дъха гледка.

Кийра разхлаби пръсти и остави члена му да се изплъзне от хватката ѝ. Главичката му се вирна гордо нагоре. Розовата плът сякаш пламтеше на фона на блещукащата светлина на свещите. Тя отново го обхвана и започна нежно да движи пръстите си нагоре и надолу чак до тъмните къдрави косъмчета в основата му, които настръхнаха в отговор на внимателното ѝ докосване. Тя го обгърна още по-здравео и се възхити на контраста на мъжката природа — гладка плът и стегнати мускули.

Можеше да прекара часове изучавайки го, но Лукас повдигна брадичката ѝ.

— Погледни ме, Кийра. Искam да видя очите ти, скъпа.

Тя повдигна мигли.

— Господи, колко си страстна.

— Не съм — възпротиви се тя. Напротив, винаги бе направлявана от разума си. Как можеше да си обясни това?

— Така е, повярвай ми — очите му проблеснаха чувствено. — Личи си по работата ти, отдадеността ти, насладата, която получаваш от откритията. Трябва да се довериш на познанията ми в тази област — Лукас погали гърба ѝ. — Вярваш ли ми, Кийра?

Противно на всякаква логика, тя му вярваше с цялото си сърце.

— Да — прошепна тя. — Да.

Изведнъж се понесе във въздуха, косите ѝ се разпиляха на вълни по гърба му. Тялото ѝ се извъртя и падна върху леглото. Голото ѝ задниче потъна в копринените чаршафи. Лукас се смееше тихо, тя също. И в най-смелите си мечти не бе допускала, че сексът може да бъде... забавен. Порочно забавен.

Той беше на колене, застанал пред краката ѝ. Ръцете му хванаха глезените ѝ и ги раздалечиха.

— Изгарям от желание да те вкуся, да събудя неосъществените ти желания Кийра. Ще ми позволиш ли?

Тя разтвори краката си по-широко в отговор. О, толкова желаше да изпита това интимно удоволствие с него.

Той наведе глава и в следващия момент устата му се плъзна по вътрешната част на бедрото ѝ. Усещането от топлотата на устните му по кожата ѝ, примесено с прохладата на среднощния въздух бе невероятно. Тя потръпна свенливо при нежното проникване на езика му, но колебанието ѝ бързо отстъпи пред неистовото удоволствие.

Венериният хълм. Нищо чудно, че споменаването му онзи следобед в парка предизвика хор от женски въздишки.

Лукас разтвори листенцата ѝ за сладните си целувки. Кийра простена, усещайки как тялото ѝ откликва с конвулсии. Той не спираше. Огънят му щеше да я изпепели, ако скоро не се освободеше. Хадли усети нарастващата ѝ нужда и засмука жадно клитора ѝ.

Лекото захапване изтръгна нажеженият ѝ вик и миг след това тялото ѝ се разтърси, окъпано в горещи искри. Лежеше изтощена, изчаквайки вълните на удоволствието да стихнат. Успя само да прошепне тихо:

— Нямам думи.

Устните му се плъзнаха по корема ѝ.

— Тялото ти е достатъчно красноречиво, скъпа — след което се отмести грациозно с гъвкавостта на пантера и застана отгоре ѝ, обхващайки бедрата ѝ със своите.

Тя знаеше, знаеше много добре, че Лукас го е правил безброй пъти с безброй жени, но сега някак си я караше да се чувства специална. Сякаш единственото важно нещо в момента бе това, че се сливаха в едно цяло.

Едва ли щеше да е нещо особено, помисли си Кийра. Набъбнала плът, потъркване, топлина — резултатът от експеримента не бе тайна за нея.

Той разтвори колената ѝ, разкривайки я пред себе си. Тя затвори очи. Чувстваше се толкова порочна, толкова необуздана.

— Красота — Лукас затаи дъх и положи дланите си между краката ѝ. Придвижи ги бавно нагоре и галейки тялото ѝ обхвана

нежно гърдите. — Толкова си красива! — усети топлината на пениса му върху корема си.

Красива. Той я караше да се чувства такава.

— Разтвори краката си по-широко — прикани я с пресипнал глас. Езикът му описа чувствен кръг около едното ѝ зърно. Кийра се изви, потръпна под тежестта на бедрата му и се сгуши в прегръдката му. Пръстите му отново докоснаха най-нежното ѝ място и погалиха влажните гънки. — Отново си готова за мен — установи той с диво задоволство.

Дишането ѝ се учести и бе толкова трепетно, че не можеше да определи дали бе изрекла нещо на глас. Ниският му плътен смях погали кожата ѝ.

— Не бива да бързаме, скъпа — той проникна по-надълбоко. — Един учен не бива да пришпорва експеримента, нали така?

Тя простена в отговор, неспособна да изрече нещо разбираемо. Потъркването на грубия му палец я подлудяваше. Обгърна го с ръце, изпита нужда да усети твърдостта му по-близо до себе си. В себе си. Ставаше все по-настоятелна. По-близо. По-близо. Кийра го придърпа по-надолу, без да осъзнава, че ноктите ѝ драскат раменете му.

Лукас се отмести назад и изстена. Лицето му се напрегна, няколко тъмни кичура засенчиха очите му. Дългата чуплива коса проблесна като полиран абанос на мигащата светлина. Кийра усети полъха на въздуха, щом разтвори отново нежната ѝ плът. Моментният хлад бе заместен от пулсираща топлина, когато опря пениса си между краката ѝ.

Тя едва не обезумя. Той проникна леко и се отдръпна отново назад. Кийра се изви под твърдите мускули на бедрата му, и изстена, роптаейки безмълвно. Бе противно на целия ѝ разум, но го желаше толкова много. Лудо. Неустоймо.

Лукас проникна отново в нея, този път малко по-дълбоко, преди отново да се отдръпне. Главата на пениса му продължи да докосва леко влажността ѝ, пулсираше срещу топлината ѝ.

Усещането бе непоносимо приятно.

Тя изви нагоре бедрата си, сграбчи го за задника, така че да не може да отстъпи и го принуди да навлезе по-дълбоко в нея. Кийра долови в погледа му учудване, подобно на нейното. Сигурно грешеше, разбира се. Може би бе само игра на звездите и сенките.

Актът бе толкова обичайно преживяване за него. Сигурно този проблясък, който за момент издаде залостената му душа го правеше толкова желан партньор. Той караше жената да изглежда като светлината на живота му.

За да си толкова умел любовник сигурно трябваше много практика... Не, тя нямаше да мисли за това сега. Нито за каквото и да било друго. Щеше да запази магията на момента.

О, Боже. Лукас стисна зъби и се помоли за самоконтрол. Трябваше да се въздържа и да не бърза. Това бе първият й път с него и той искаше да го направи специален. Знаеше, че го е правила и преди. Бързо проникване, само колкото да напълнят утробата й със семе. Но той подозираше, че никога не бе изпитала истинско удоволствие.

Кийра бе принудена твърде дълго да потиска истинската си същност, нежната си страст, интелигентността си. Втълпяваха й, че трябва да се срамува от великолепно то си тяло и забележителния си ум.

Злата вещица от Понт Стрийт.

Повечето мъже се страхуваха от умни жени. Докато той намираще интелекта и постиженията й за вдъхновяващи. Вълнуващи. Пленителни. Изумителни. Тя го караше да се стреми да е по-добър човек. Но не и точно в този момент. Бе слаб, егоистичен, свикнал с охолството и не можеше да се спре. Тялото му пламтеше от необузdana, похотлива страст. Той проникна в нея, усещайки как горещината й го погълна.

— Ти ме заслепяваш, омайваш — *Омагьосай ме*, мислеше си той.

Тя се изпъна, за да срещне погледа му. Очите й отразяваха ярката светлина на звездите. Телата им се движеха в гъвкав ритъм. Все по-бързо и по-бързо, докато обезумелите удари на сърцето й не започнаха да отекват в ушите й. Или бе неговото сърце? Беше невъзможно да се определи? Пулсиращият ритъм го подлудяваше. Последен тласък, усети как бедрата й се повдигат и бушуващото потръпване завърши с гърлен стон. Собственият му вик на диво удоволствие отразяваше нейния оргазъм. Вече бе негова, изцяло негова.

Докато се извиваше под него, Лукас успя да се отдръпна точно навреме и да излее семето си върху нежно бялата кожа на корема й.

— Скъпа — той се подпря едновременно на ръце и колене и обсипа шията й с целувки докато учестеното й дишане утихна.

По дяволите, за малко да объркат нещата. Никой от тях не бе обърнал внимание на тази подробност. Не бяха помислили, че точно сега едно зачеване щеше само да увеличи проблемите им. Както и да е, в него се надигна странен пристъп на копнеж, когато се протегна и нежно избърса кожата край пъпчето ѝ с ъгълчето на чаршафа.

Тя лежеше неподвижно със затворени очи. Косата ѝ се бе разпиляла на възглавницата като трептящ златен ореол. Странно, но той изпита неловкост да наруши тишината. Сякаш не можеше да намери подходящите думи за онова, което искаше да каже. Вместо това, просто легна до нея, доволен от факта, че може да усети аромата ѝ, мекотата на изтощеното ѝ тялото, нежния ритъм на дишането ѝ.

След малко Лукас се сгуши по-близо до нея, постави властно ръка на хълбока ѝ, и усети как по крайниците му се разлива напълно непознато чувство. Не бе обичайното, чисто физическо потръпване от задоволените му страсти. Бе по-скоро като... вътрешно усещане. Удовлетворение? Не, нещо много по-дълбоко. Може би вътрешен мир бе по-добро описание. Безцелната подбуда, която го караше да се лута в търсене на нови вълнения, сякаш го бе напуснала.

Кийра се размърда и отвори леко очи.

— Мммм — гласът ѝ бе привлечен, сънен, секси. Тя премигна, опитвайки да се огледа наоколо. — Лууукас.

Много му хареса привлеченото звучене, което се изтръгна от гърлото ѝ.

— Това бе специално...

Той се усмихна и допря с пръст устните ѝ.

— Да, беше.

Кийра изглеждаше смутена. Толкова нетипично за нея.

— Н-не това имах предвид — тя се завъртя лениво и подпря глава на лакътя си.

Докато гледаше как чаршафът се плъзна по гърдата ѝ, Лукас усети как пенисът му потрепна внезапно. По дяволите. Не искаше да я изуми с похотта си, но само ако се разголеше още малко, нямаше да съумее да се въздържи да не я обърне по гръб и да я обладае отново.

— Имах предвид, че обстоятелствата са специални — тя прехапа устни. — Не можем... не трябва...

— Тихо — той я целуна леко и я зави по-добре. — Спи сега, скъпа. Ще се опитаме да осмислим случилото се по-късно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Денят след...

Кийра се намръщи. За Бога, звучеше толкова старомодно. Тя не беше глупава героиня от новела. Бе разумен учен, дисциплинирана и независима.

Защо тогава мислите се лутаха като пухчета на разпилени от вятъра глухарчета?

Когато стигна до скалите, мъглата се бе разсеяла, разкривайки прохладната безоблачна утрин. Кийра повдигна полите си, заобиколи заплетените храсталаци и се покатери по оголения гранит. Тя бе станала рано и реши да излезе на дълга разходка, вместо да се появи в залата за закуска. Така или иначе щеше да се срещне с Лукас през деня, но бе предпочела да не е сред пушената риба и препечените филийки, нито пък на фона на научните дискусии на Ариел и сър Хенри.

Леко ѝ прилоша при мисълта за разискването на размножителните способности, макар и разговорът да се отнасяше до цветята.

Извиващата се покрай последните стръмни скали пътека най-сетне я изведе на билото на скалата. Синевата на океана бе ослепителна под отблясъка на слънцето. Докъдето се простираше погледът ѝ се виждаха само синьо-зелените оттенъци на водата, обсипани с бели петна от пяна. Високо над главата ѝ се рееха чайки, чиито крясъци бяха заглушавани от приборя на вълните под тях.

За момент завидя на свободата им да могат да отлетят, накъдето си пожелаят, или където ги понесат крилата им. Колко ободряващо би било, да можеш да пориш безгрижно небето.

Не им завиждай чак толкова, укори се тя. Животът не бе лесен дори за *Larus argentatus*. Всеки животински вид на земята бе преследван от хищник, готов да нападне при най-малката липса на бдителност.

Тя поне имаше мозък, с който да отвърща на заплахите. Въпреки че можеше да се поспори, дали нейния функционираше правилно към момента.

Как иначе би могла да си обясни факта, че снощи прави страстна любов с *Лудата глава* Хадли?

Кийра седна на припек върху плоския камък, засенчи очи с ръка и се загледа в океана. Нима бе забравила здравия си разум, оставяйки се на течението да я завлече в опасни води? Не можеше да разчита на графа да ѝ бъде котва, като се има предвид как самият той се носеше през живота, доволен да бъде повличан от което и да е течение, стига то да привличаше окото му.

Тя прехапа устни и потрепери, защото те все още бяха изтръпнали от жадните му целувки. Но в момента не Лукас бе този, който трябваше да отговаря за действията си. Тя можеше, трябваше, да каже не.

— Не! — извика на глас и изплаши птичето, което си почиваше на скалите край нея. Не. Този път нямаше да позволи на вината да я завлече към дъното на собствената ѝ ненавист. Старата поговорка гласеше: „Каквото посееш, това и ще пожънеш“. Фактът, че греховно красивия граф Хадли се случи наоколо по време на сеитба, гарантираше усложнения с реколтата. Едно нещо бе сигурно обаче, не можеше да си позволи да ѝ стане навик. Поради куп причини.

Но въпреки разумните доводи против връзката, не съжаляваше за изминалата нощ. Лукас не беше безупречен — дали изобщо съществуваше мъж или жена, които да са?! Но не беше порочен и покварен, за какъвто се представяше. Бе играл ролята на нехаен развратник толкова дълго, че вече изглеждаше такъв. Но зад лекомислените запои и шокиращи номера се криеше състрадателен и грижовен мъж. Той беше мил, забавен, предан... привлекателен, въпреки недостатъците си.

Любов?

О, със сигурност не бе това. Мозъкът ѝ, макар и увреден, знаеше, че не бива да се влюбва в *Лудата глава* Хадли. Единственият проблем бе, че останалата част от тялото ѝ отказваше да се вслуша в предупрежденията. Кийра въздъхна и се изправи, соленият въздух опари устните ѝ. Мистериите на сърцето надвиваха човешкия разум. Щеше да е по-добре да насочи усилията си към древния ръкопис, в

тайния код, на който поне имаше логика. Може би с помощта на приятелките си най-сетне щеше да успее да различи тайната на шифъра в последната част от текста. Вече придобиваше идея за крайния резултат, ако изобщо бе права...

Улисана в научните си мисли, тръгна обратно към имението. От това, което бе скалъпила досега, смяташе, че има важна връзка между *Penicillium notatum* и...

— *Ciao, bella!*

Кийра тъкмо прекосяваше овощната градина и викът на Алесандра прекъсна разсъжденията ѝ.

— Приключих с ангажимента си в Борнмаут и реших да дойда един ден по-рано от планираното — продължи приятелката ѝ. — Ариел каза, че си излязла на разходка и тръгнах да те пресрещна.

— О Боже, колко се радвам, че си тук.

Алесандра я хвана за ръка и се вгледа изпитателно в нея.

— Случило ли се е нещо?

— Н-не. Да — затаи дъх. — Не.

Алесандра задържа погледа си още малко и извика:

— *Santa cielo*, надявам се знаеш какво правиш.

Кийра се изчерви пред критичния поглед на приятелката си.

— Нима е толкова очевидно?

— Само защото долових едва забележимите промени — отвърна тя загадъчно. — Има неща, които една жена не може да скрие — приятелката ѝ размаха пръст — и такива, които може. Вдигни яката си по-високо, *bella*. Имаш следи от любовно ухапване по врата.

Поруменяла, Кийра придърпа непохватно меката мериносова вълна.

— Не те обвинявам ни най-малко — добави Алесандра. — Той е много привлекателен мъж.

— И все пак, не беше много разумно от моя страна — прошепна Кийра.

— *Tesoro*, сърцето е твърде своенравно и отказва да бъде водено от логиката или здравия разум, за разлика от мозъка.

— Така установих и аз — добави Кийра вяло. — Като че нямам достатъчно проблеми в момента и без това.

— Или *онова* — намекна закачливо приятелката ѝ. — Кажи ми...

— Няма — измърмори Кийра.

— Кажи ми, Ариел знае ли?

— Не! И те моля да не ѝ казваш.

— Не се притеснявай, *bella* — Алесандра се загледа в пръстените си за момент. — Мога да пазя тайни.

Кийра въздъхна.

— Благодаря ти.

Свърнаха по градинската пътечка и за известно време единствения шум, който се долавяше помежду им, бе мекото хрущене на чакъла.

— Няма да отворя и дума по темата — промълви Алесандра, докато заобикаляха решетката с увивните рози. — Но ако се нуждаеш от съвет, си добре дошла.

— Всъщност, имам няколко спешни въпроса — Кийра изкриви устни. — Но те засягат ръкописа на сър Хенри. Мисля, че намерих отговора на загадката, но ми е необходимо мнението ти, както и това на Ариел. Може да прозвучи налудничаво, но...

Лукас гледаш двете дами, докато прекосяваха поляната с наведени глави, погълнати от разговора си. Не можеше да се начуди за какво толкова си говореха. Някое археологическо откритие, може би? Все пак маркизата бе виден експерт в областта.

Внезапният смях на Алесандра се извиси над чуруликането на птичките, след което също толкова бързо затихна. По дяволите. Той се надяваше, че наистина обсъждаха древни предмети, а не нещо друго. Дали и дамите, подобно на мъжете, си споделяха подробности за...

— Хадлиии! — двете детски гласчета прозвучаха в хор.

Той се извърна със секунда закъснение. Топката за крикет го удари право в гърдите и спря дъха му. Графът се олюля леко и задникът му тупна глухо на пода.

Перегрин и Изабела дотичаха на мига.

— Добре ли сте, сър? — попита момчето.

— Извикахме няколко пъти — каза Изабела.

— Вината е изцяло моя — изхриптя Лукас. — Сигурно съм витаел из облаците.

— Добре поне, че не ти счупи черепа — изкикоти се Перегрин.

Изабела сви устни и отвърна негодуващо.

— Ако искаш да знаеш, точно там се целех! — и погледна към Хадли с доволно изражение. — Проработи, сър! Уча се да хвърлям топката точно както ми показахте. Вече се целя по-точно.

— Справяш се чудесно, Иза — увери я той. — Обзалагам се, че необикновеното ти умение няма да остави здрава крикет вратичка.

Малкото момиченце засия. Перегрин размаха бухалката си.

— Ако топката ѝ успее да мине през мен.

— Ха! — тя отметна абаносовите си къдрици. — Замахът ти още не е толкова добър.

— Я да проверим — каза Лукас, преди малчуганите да си разменят още думи.

Той се изправи внимателно и вдигна топката. Стига толкова интимни размишления. Направи кисела гримаса. Сигурно щеше да е по-безопасно да се занимава с други дейности, отколкото да си представя прекрасната Кийра, излегната небрежно върху намачканите чаршафи...

— Хадли? — Перегрин го погледна подозрително.

— А, да — Лукас се престори, че оглежда шевовете на топката. — Тъкмо проверявах дали Иза не е съсипала кожата с този удар — момичето се изкикоти.

— Пери, заеми позиция. Да видим стойката ти. Запомни — лакътя навътре, китката вирната.

Скоро виковете им бяха придружени от весел лай. Мефисто изскочи от колибата си, за да се присъедини към играта. Кучето преследваше топките с наслада, въпреки че се налагаше да се борят с него, докато си върнат обратно надъвканата кожа. Перегрин и Изабела се забавляваха с лудориите му. Когато се довлякоха до кухнята за лимонада и сладкиш с конфитюр, двете деца бяха като пребити и се съгласиха, че са приключили с играта за днес.

Лукас разкърши рамене. По дяволите, сигурно остаряваше. Забравяше колко енергия бе необходима, за да поддържаш темпото на две осемгодишни деца.

— Господарю Лукас — възрастната готвачка размаха дървената лъжица, точно както го правеше, когато беше малко момче. — Колко пъти съм ви казвала, да не влачите кал в кухнята ми.

— Опасявам се, че им изгубих бройката — отвърна Лукас, натъпквайки устата си със сладкиш. — Никога не съм бил добър по

математика.

Децата се изкикотиха, а Мефисто излая тихо.

— Непоправим, както винаги — нахока го тя, въпреки че угълчетата на устните ѝ се извиха в едва доловима усмивка. — Сър Хенри иска да ви види в кабинета си. Не забравяйте да си избършете ботушите и напъхате ризата си — отново размаха лъжица тя.

— Слушам! — той намигна на децата, преди да изтупа ръцете си и да се отправи към коридора.

— А, ето те, момчето ми — Хенри вдигна очи от купчината с бележки и се усмихна. Сигурно океанският бриз имаше някакъв специален ободряващ ефект, помисли си Лукас, тъй като чичо му изглеждаше подмладен с години. — Спа ли добре?

Проклятие! Лукас затътри крака, надявайки се да не се е изчервил.

— Да, а ти?

— Чудесно. Идеята да дойдем тук бе великолепна. Знам, че сигурно намираш провинцията за скучна. Оценявам факта, че жертваш удоволствията си заради това. Мисля, че ще бъде отлична почивка и за останалите — той размаха леко хартията. — Виж, лейди Кийра вече разгада и последната мистерия!

Лукас усети изблик на вълнение, примесено с лека гордост от постижението ѝ. Обаче прикри чувствата си, като склучи ръце на гърба и сви безгрижно рамене.

— Толкова важно, колкото всички очаквахте, ли се оказа?

— Дори повече — Хенри намести очилата си. — Нека обясня — той прочисти гърлото си. — Древните гърци установили постоянен търговски маршрут до Индия, като са донасяли обратно екзотични подправки. Освен това, корабите били товарени с пресни хранителни продукти от пристанищата, необходими за дългото завръщане. Е, по някакво щастливо стечение на обстоятелствата, заинтересован от медицината пасажер, забелязал как един от моряците, който имал инфектирана рана, се възстановил изненадващо, след като бил ял плесенясал тропически сорт пъпеш.

— Плесен? — намръщи се Лукас.

— Науката често е непредвидима — каза Хенри с усмивка. — Великият гръцки лечител Хипократ извършил доста опити, които потвърдили резултата. След като лейди Кийра разчете оригиналния

текст, планира да направи и няколко експеримента. Изпратихме един от слугите до града за пъпеша. Както изглежда, тя ще „отгледа“ вид плесен, известен като *Penicillium notatum*. Разбира се ще трябва да поработи върху това как да извлече субстанцията. Но не се съмнявам, че ще намери формула, която да проработи. Само си представи — чудотворно лекарство!

— Изумително!

— Доста — отвърна Хенри. — Вълнуващо е да си част от много важно откритие. В момента извършва тестове с плесенясали гъби, за да усъвършенства процедурата, с която ще манипулира организмите.

Лукас вдигна очи от заплетените мотиви по ориенталския килим.

— Тя и приятелките ѝ разгадаха всичко това сами? — той се усмихна унило. — „Кръга на грешниците“ със сигурност надминават мъжете по интелект, с изключение на теб, разбира се.

— О, не. Мозъкът ми не работи чак толкова бързо — подсмихна се Хенри. — Може би настоящото правителство трябва да отстъпи местата си на дамите. Войната^[1] вероятно ще приключи за две седмици.

— Мисля, че биха могли да разрешат който и да е проблем, стига да решат да го сторят.

— Като стана дума за заплетени загадки, момчето ми, може ли да те попитам дали си обмислил сериозно положението с лейди Кийра?

Лукас отбегна тактично погледа на чичо си.

— Предполагам имаш предвид фиктивния годеж?

— Да.

Хадли подбра внимателно думите си.

— Не сме го обсъждали скоро.

— Аха — настана тишина и Лукас реши, че Хенри ще прояви обичайната си деликатност като пренебрегне темата. Преди да успее да се оттегли обаче, чу как чекмеджето на бюрото се отвори и затвори с тихо потракване. — Показвал ли съм ти това?

Лукас се приближи в момента, в който Хенри отвори малка кожена кутийка.

— Купих го преди много, много време — пръстенът бе с поразително семпъл дизайн. Превъзходните диаманти и сапфири, разположени върху полираното злато, искряха ослепително. — После

го заключих и забравих за него, оставяйки го да събира прах през всички тези години.

Лукас отмести поглед.

— Съвсем изкуфял старец ли съм, ако обмислям да поискам ръката на лейди Ариел? — Хенри се усмихна обезсърчено. — Не съм ли малко закъснял за романтика?

Лукас се загледа през прозореца, проследявайки играта на слънчевите лъчи по прясно окосената поляна.

— Искаш моето мнение по този въпрос?!

— Да, момчето ми. Аз ценя мнението ти.

— Смятам, че никога не е късно за любов.

Хенри се усмихна нерешително.

— Няма да имаш нищо против? Нито пък ще се чувстваш изоставен?

Лукас сподави смеха си.

— Милостиви Боже. Прекарал си твърде голяма част от живота си в притеснения за мен, Хенри. Аз съм възрастен мъж, въпреки че често не се държа като такъв — той се надвеси над чичо си и го целуна набързо по челото. — Пожелавам ти щастие.

Хенри се изчерви.

— Още не е казала да.

— Е, не е казала и не — отвърна му той. — Единственият начин да разбереш със сигурност е като я попиташ. Предлагам ти да го направиш скоро. *Carpe diem*, нали така?

— Именно. По-млад няма да стана — отбеляза чичо му. — Ще се опитам да събера смелост. Утре, може би.

— Чудесно. Ще ти помогна като уредя останалите да бъдат заети, така че вие двамата да останете насаме следобед — замисли се за момент и добави. — Ще изведе лейди Кийра да наблюдаваме птиците и ще предложи на маркизата да посети замъка Певънси, край който има римски руини. Една от помощничките може да заведе децата да си поиграят с кученцата.

— Трябваше да последваш приятелите си във войската — усмихна се Хенри. — Уелсли^[2] можеше да използва тактическите ти умения във войната на полуострова.

— По-добре да се съсредоточим върху друг вид завоевания — каза Лукас вяло.

— Абсолютно — Хенри хвана колелата на стола и го завъртя към вратата. — Дамите все още работят върху експеримента. Да отидем ли да проверим дали имат напредък?

Когато Лукас влезе в лабораторията, Кийра го погледна срамежливо, или поне така му се стори. Откакто се разделиха на зазоряване, не си бяха разменили и дума.

Очите им се срещнаха за момент, веднага след което златистите ѝ мигли се сведоха надолу. Странно, но той усети необичаен трепет отвътре. Подобни срещи никога не му бяха въздействали по този начин. Дори и не посмя да се запита защо.

— Как вървят нещата? — попита Хенри и приближи работния им кът.

— Трябва да проведем само още един тест — Алесандра добави с пипетата някаква течност в мерителната чаша. — Щом установим правилната процедура, крайните резултати ще докажат, че Кийра е права. Убедена съм в това.

— Моите поздравления още веднъж, Кийра — измърмори Хенри. — Изумен съм от интелигентността ви.

— За Бога, със сигурност не заслужавам всички овации. Разрешихме загадката с общи усилия.

— Твърде скромна сте — отвърна Хенри.

— *Si*, приеми заслужените похвали, *bella* — добави Алесандра. Тя погледна към часовника. — Време е да добавим следващата съставка.

Кийра кимна, загледана в стъкленницата върху поставката.

— Точно след четиридесет и пет секунди трябва да погледнем пробите с лупа.

Лукас остана нарочно до вратата, тъй като не искаше да разсейва Кийра от работата ѝ. Стоеше притихнал, любувайки се на искрящите ѝ от възхищение очи, докато нагласяше микроскопа. Дисциплината и самоотвержеността ѝ бяха поразителни. Интелигентност и красота. Изведнъж си спомни описанието на Хенри и разкаянието по отдавна изгубената любов, което се четеше в очите му.

Любов.

Сякаш внезапно бяха добавили липсваща част към мозъка му. Отговорът на недоволството, причина за разочарованието от безцелния му живот, изплува пред него. Той се отдръпна от прозореца и притисна очите си с длани.

Любов.

По дяволите, какъв глупак. Трябваше да го предусети. Да избяга като опарен.

Проклятие. Не биваше да се случва така. Той не бе подходящ за Кийра. Тя не можеше да е щастлива с развратен негодник като него.

— Лукас? — столът на Хенри изскърца, докато се опитваше да се приближи към него. — Добре ли си?

— Имам нужда от малко свеж въздух — отвърна той. — Извини ме.

Излезе бързо от стаята, прекоси коридора и отвори вратата към терасата със замах. По врата му изби пот, беше замаян. Изглежда *Лудата глава* Хадли бе отлетял на някъде в нощта, изоставяйки изгубената му душа.

Успокои крачките си и се запъти към обора. Надяваше се, че един буен галоп през хълма ще му помогне да събере мислите си.

— Лукас! Търсих те къде ли не.

— Джак — завъртя се той изненадан. — Какво по дяволите правиш тук?

— Помагам на теб и дамата ти — Джак изтупа праха от широкополата си шапка. — Ездата от града до имението е изтощителна. Надявам се чичо ти да има прилична колекция от червени вина в избата си.

— По този бряг контрабандистите търгуват само с най-доброто — отвърна Лукас. Безпокойството му го правеше по-сприхав. Всъщност, предпочете да отвлече вниманието си. — Хайде да вземем една бутилка, докато ми разкажеш новините.

— Дев и Никълъс разбраха кой е престъпникът. Бивш кавалерист е и приятелите ни го убедили да издаде кой го е наел, за да стъпче сина на лейди Кийра.

— Как? — попита Лукас. Не че се интересуваеше особено как беше получена информацията.

— Позовавайки се на военната солидарност и алчността му — отвърна Джак. — Никълъс му предложил много повече от семейството

на Шефилд.

— Има ли доказателство за вината им?

— Никълъс и Дев имат заявление под клетва от човека. И въпреки че може да не послужи пред съда, приятелите ни възнамеряват да обсъдят ситуацията насаме с роднините на покойния маркиз.

— Всъщност, може да оставят тази задача на мен. Мисля да се върна с теб в Лондон утре сутринта — след като затвори вратата на избата, Лукас отиде до кабинета на чичо си за тирбушон и чаши. — Между другото, ако смяташ да пушиш от отвратителните пури, Хенри настоява да го правиш на терасата.

Джак си запали от една свещ.

— Няма нужда да бързаш толкова. Не бих яздил чак до тук като бесен, само за да те уведомя за нещо, с което бихме могли да се справим и сами — връхчето на пурата просветна в ярко оранжево, докато си дръпна от нея. — Работата е там, че Батършам е изчезнал от града заедно с майка си. Никой не знае къде са отишли.

— Служесто влечуго. Сигурно е допълзлял до някоя дупка, за да се скрие — Лукас надигна чашата си. — Трябва ли да съм разтревожен от новината?

— Просто решихме, че е добре да знаеш — приятелят му вдигна чаша, на фона на избледняващата светлина. — Позволи ми да ти дам съвет, като бивш войник. Никога не подценявай врага си. Батършам може да е долен страхливец, но това не означава, че не е опасен.

— Хмм — Лукас остави напитката си и огледа тъмната гора. — Взел съм мерки, Джак. Поставил съм мъже, които да бдят наоколо от здрач до зори. И въпреки че не притежавам военния ти опит, те уверявам, че ако Батършам дръзне да се появи, ще го премажа от бой.

— Съмнявам се, че е чак толкова глупав, за да рискува да нападне директно — Джак изпусна кръгче дим от пурата си. — Видяхме, че веднъж нае убиец, който да свърши работата вместо него. Не можем да предвидим, дали няма да опита отново.

— Няма да отслабвам бдителността си.

— Ясно, повече няма да го обсъждаме. Налей ми още една чаша вино. Гърлото ми пресъхна от ездата.

— Заповядай — Лукас му подаде бутилката. — По-добре да отида да кажа на икономката и готвачката, че ще останеш да пренощуваш.

— Донеси малко порто като се върнеш. По бъчвите си личи, че чичо ти е складираш добра реколта.

Лукас се усмихна утвърдително.

— Дали не е закътал няколко лондонски леки жени в някой ъгъл?
— добави Джак като изтръска пепелта от пурата си.

— Не можеш ли да мислиш за нещо друго, освен за пиене и разврат? — изръмжа Лукас.

— Кой ми го казва?! — обади се язвително приятеля му. — Ти какво предлагаш?

Той се замисли за момент.

— Опитай да се наслаждаваш на цветовете на залеза и песните на славеите.

— Като се замислих, по-добре донеси и бренди — каза Джак. — Ще ми трябва нещо по-силно, за да удавя страха, който здравият ти разум ми всява.

Лукас остави приятеля си да съзерцава градината с мрачния си поглед.

Джак въздъхна и седна в далечния край на каменния парапет. Наля си останалото съдържание на бутилката и се подпря на стената. По бледия варовик пробягваха сенки, обвити в потъмнелите отблясъци на залеза. Тъкмо се канеше да запали още една пура, когато дочу звука от забързани стъпки, отекващи по гранитните стъпала.

— Как смееш да ме последваш тук! — побеснялото лице на Алесандра се откри на фона на бледоморавата светлина, когато се обърна да погледне назад през рамо. — Нямах право да нахълтвах в живота ми тук в Англия.

Движещата се бавно фигура я последва на терасата. Марко. Контето от Милано.

— Напротив, *bella* — Джирардели се надвеси по-близо към нея и снижи гласа си дотолкова, че шумоленето на бръшляна да го заглуши. Думите му накараха Алесандра да се отдръпне назад. Косата ѝ бе разпиляна и един абаносов кичур се праметна през лицето ѝ.

— Не ми се сърди, Алеса.

Когато Джирардели се пресегна към рамото ѝ, Джак успя да долови още една от репликите му.

— Само се опитвам да помогна и да направя най-доброто за теб и детето ти — каза графът.

— Знам, знам... — сдържаната и хладнокръвна маркиза, бе готова да се разплаче. — О, Марко, умолявам те да не ме притискаш за отговор точно сега.

— *Bene*. Но не можеш да го отлагаш за дълго.

— Знам. Очаквах греховете ми да изскочат от миналото и да се върнат да ме преследват.

— *Ciao*. Ще те навестя скоро — Джирардели се отмести леко и макар Джак да се опита да отмести поглед, не можа да не забележи как устните на мъжа се спускат към обърнатото лице на дамата.

По необяснима причина установи, че настроението му се влоши още повече.

— Уви, раздялата е такава сладка мъка — отвърна той презрително, повишавайки глас. Стана рязко и излезе от сянката. — Ако нямате нищо напротив, може би Ромео и Жулиета биха могли да изиграят сцената с трагичната си любов другаде. Тук в Англия се стараем да не натрапваме страстите си на случайни наблюдатели.

Алесандра се обърна.

— И вместо това се забавлявате като шпионирате хората? Какво правехте спотайвайки се в храстите?

— Наслаждавах се на виното и прекрасния залез — отвърна Джак. — Преди да се появят двамата любовници и да попречат на пасторалната гледка.

— Можехте да съобщите за присъствието си — каза Джирардели, — и да спестите неудобството и на дамата.

— Съмнявам се, че гласът ми щеше да бъде чул. Тя изглеждаше доста хипнотизирана от нечий устни.

Алесандра отговори с възмущение.

— Не че ви засяга, сър, но Марко ме целуна по бузата. Относно намека ви, че сме любовници, връзката ни не е такава.

Джак се усмихна презрително.

— Странно, но на мен не ми изглеждаше така — каза той, тръсвайки пурата си.

Очите ѝ пламнаха.

— За ваше сведение, той ми е братовчед.

Джак едва не се задави с дима.

— Братовчед?!

— *Si*, братовчед — тросна се тя. — И за разлика от англичаните, италианците не поддържат интимни отношения с братовчедите си.

— В такъв случай, изглежда ви дължа извинение, лейди Джиамати — измърмори той.

— Да, така изглежда.

— Театър казвате — сега Джирардели се наслаждаваше на разигралата се сцена. — Колкото и да ми се иска да остана до края на представлението лорд Джеймс, трябва да се върна незабавно в Саутхемптън. Лорд Линсли иска да бъде уведомен за лейди Шефилд.

Алесандра отмести поглед.

— Кажете му, че скоро ще получи подробен доклад за откритието ѝ. Провеждането на последните тестове предстои, но ако всичко мине според очакванията... — тя погледна косо към Джак. — Маркизът ще остане много доволен от резултата.

— Ще му бъде приятно да го чуе — отвърна Джирардели. — Но аз имах предвид безопасността на дамата. Линсли е доста загрижен за благосъстоянието ѝ. Ако имате нужда от охрана...

— Благодаря ти, но изглежда Хадли се е погрижил за всичко.

— *Лудата глава* Хадли? — Джирардели повдигна вежда. — Сигурна ли си, че можеш да му имаш доверие?

Тя се поколеба съвсем леко.

— Всъщност да. Хадли ще се постарее да не се случи нищо с Кийра.

— Чудесно — Джирардели стисна ръката ѝ и се поклони леко на Джак. — *Per Favore, Giacomo*^[3], наглеждай маркизата вместо мен. Склонна е да се забърква в проблеми.

Алесандра измърмори оскърбителна дума.

Джак го погледна и заяви:

— Щом маркизата не ви слуша, със сигурност няма да послуша и мен.

— Случвали са се и по-неочаквани неща, *amico* — след това загадъчно твърдение, той помахаша за довиждане. — Трябва да тръгвам, но преди да го сторя, смятам да прекарам няколко минути с лейди Шефилд — погледът му отново се премести към Алесандра. — По-добре да ѝ покажа някои от мръсните номера за самозащита, на които те научих, *bella*. За всеки случай.

— Свадливият приятел знае как да напусне сцената грандиозно — измърмори Джак под носа си, докато Марко се отдалечаваше. Тя не каза нищо. За негово облекчение Лукас се появи с няколко бутилки качествен алкохол в ръце. — Лейди Алесандра, виждам, че и вие се наслаждавате на вечерния въздух — той прочисти гърлото си и добави: — Искате ли да се присъедините към нас и да вдигнем тост за... за спокойствието и тишината в провинцията?

Тя поклати глава.

— Всъщност, струва ми се, че отвън е доста хладно за мен. Ще се прибера в стаята си.

— По дяволите, Джак — нахока го Лукас. — Как така винаги успяваш да обидиш маркизата?

— Как така слънцето успява да изгрее всеки ден?

Лукас сви рамене.

— Нямам никаква идея.

Джак се пресегна за брeндитo. Издърпа корковата тапа със зъби и отпи направо от бутилката.

— Наздраве за това.

[1] По това време Англия воюва с Франция на Наполеон. — Б.пр.

↑

[2] Маршал Артър Уелсли, първи херцог на Уелингтън — военен и политик, една от легендарните фигури на XIX век. Качествата му изпъкват по време на кампанията на Иберийския полуостров на войните срещу Наполеон, когато е провъзгласен за маршал. — Б.пр. ↑

[3] Per Favore, Giacomo (ит.) — Моля те, Джакомо. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Да наблюдавате птиците? — Алесандра повдигна скептично гарвановочерните си вежди. — По-вероятно е Хадли да е закътал любовното си гнездо някъде между дърветата.

— Всъщност той проявява голям интерес към темата — каза Кийра. Тя все още не бе пояснила защо. Някои тайни не бяха за споделяне, дори и с кръга от най-близки приятели.

— Както кажеш, *bella* — Алесандра прерови книгите и тефтерите в чантата си и даде знак да доведат каретата от конюшната. — Не се дръж твърде неприлично.

Кийра пренебрегна последния ѝ коментар.

— Наслади се на следобед сред руините. Не знаех, че имаш специален интерес към средновековното каменоделство.

— Нямам. Там има останки от стар римски форт, а Хадли бе толкова настоятелен да изведе всички ни от имението — усмихна се тя. — Мисля, че иска Ариел и чичо му да останат насаме.

— Да, и аз останах със същото впечатление — каза Кийра. — Дори се е погрижил и децата да не са наоколо, да не би ненадейно да прекъснат възрастните. Ще отидат до колибата, да си поиграят с кученцата.

— Предложи ли да ги изкъпе след това? — Алесандра сбърчи нос. — Потръпвам само като си представя какви неща ще полепнат по мъничките, сладки ръчички и личица.

— Да не се тревожим за това сега — Кийра подаде кошницата за пикник на кочияша, който се качи на капрата. — Изпитвам леко неудобство, че ще прекараш деня си сама — тя се поколеба за миг и добави: — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

Приятелката ѝ махна с ръка, отхвърляйки предложението.

— Малко уединение ще ви се отрази добре.

Кийра въздъхна.

— По-добре да си поговорим с Хадли. Трябва да се разберем за...

— Спането ви заедно?

— Това — потвърди тихо тя, — както и много други неща — побърза да смени темата, за да избегне нови въпроси относно емоционалната ѝ връзка с Лукас. — Жалко, че приятелят на Хадли си тръгна тази сутрин. Можеше да те придружи по пътя.

Алесандра направи гримаса.

— *Принцът на мрака*? Слава на бога, че няма да ми се наложи да понасям тези искрящи огнени очи, изпълнени с неодобрение.

— Хадли каза, че е доста запознат с изкуството и антиките.

— Може и да е така — отвърна приятелката ѝ. — Но се съмнявам, че лорд Блек Джак Пиърсън ще благоволи да ги разисква с мен. Прилича ми на мъж, който не се интересува от жени, дръзнали да изкажат мнение. Още по-малко, ако е по интелектуална тема.

— Може би си малко крайна в преценката си — каза Кийра.

— А ти може би си прекалено романтично настроена — сръза я приятелката ѝ, която побърза да смекчи сарказма си с усмивка. — Не се тревожи за мен, *bella*. Напълно съм доволна от компанията си. Както сама каза, очертава се приятен следобед. Децата са заети, ние също трябва да се насладим на няколко безгрижни часа, щом ни е предоставена тази възможност.

Извика на кочияша да тръгват, като успя да подплаши конете.

— *Ciao, bella*.

— *Ciao* — отвърна ѝ Кийра и се зачуди защо Алесандра не харесва лорд Джеймс. Около него наистина витаеше нещо заплашително, но когато престанеше да се държи резервирано, беше доста... интересен. Докато Лукас прекосяваше покритата с чакъл алея тя реши да не позволява на тревогите за другите да превземат мислите ѝ. Имаше много премълчани неща между нея и графа. Както и много неразрешени, призна си тя. Не бяха имали възможност да обсъдят насаме промяната във връзката им. Наистина изглеждаше така сякаш я отбягва нарочно. Странеше.

Нима той се разкайваше за интимността им? Лукас бе човек, който не криеше неприязънта си от усложненията в живота. И едва ли изгаряше от желание да ги замени с опасностите, възникващи покрай окаяното ѝ положение.

— Скъпа, денят е твърде прекрасен, за да помрачаваш лицето си с грижи — Лукас праметна чантата на рамо. Изглеждаше безгрижен

като малко момче. — Хайде, ела да се насладим на излета. В крайна сметка, това е чудесна възможност да проверим колко съм напреднал с учебния материал. Още не си ми казала каква е оценката ми за положените усилия до момента.

— Хадли — започна тя.

— Лукас — поправи я той.

Наложи й се да забърза крачка, за да се изравни с него.

— Лукас, може ли без заобикалки. Трябва да поговорим...

— Да, да, трябва. Ще имаме достатъчно време. Нека се насладим на няколкото безгрижни часа преди да станем сериозни.

Тя също бе доволна, че отлагаха дискусията.

— Съгласна.

Щом поеха по стръмната пътека към скалите, омарата се разсея и отстъпи пред лекия прохладен ветреца. Кийра вдигна лицето си и видиша силния аромат на морска сол, дива мащерка и избелелия от слънцето кедър. Гладкият камък отразяваше ярката светлина и синия отблясък на водата.

— Виж, керкенец — Лукас спря и разпъна със замах телескопа си. — Млад мъжки екземпляр — обяви той. — Виждаш ли белите пера отдолу по крилата?

— Да — тя засенчи очи. — Това там, дето се спуска към крайбрежието, дъждосвирец ли е?

— Стридожд — поправи я той. — Може да се види по формата на разперените му в полет крила.

Лукас продължи да коментира, наблюдавайки в движение. Изненада я с дълбочината на познанията си. Да запамети някои основни понятия бе едно на ръка, но ентусиазмът му бе неподправен. Не спираше да пояснява за навиците на птиците, миграцията и оперението им.

Кийра отмести погледа си от небето.

— Всъщност, прочетох отговорите на теста ти.

— Нима? — за момент усмивката му изглеждаше леко неуверена. — И?

— Заслужи си отличната оценка — тя затыкна зад ухото си развятия от вятъра кичур. — Признавам, че нямах много високи очаквания от теб като ученик. Ти обаче надмина себе си, въпреки че ти поставих нелеки задачи. Трябва да си много горд от постижението.

— Това, че съм научил няколко факта за птиците, едва ли е повод за хвалба — отвърна Лукас и сви рамене небрежно. Загледа се в ято чайки и тя успя да види как скулите му леко поруменияха. Сърцето ѝ подскочи, виждайки го толкова щастлив.

— Порадвай се на успеха си — каза му. — Материалът ще става все по-сложен занапред.

— Добре тогава. Ще се вслушам в съвета на учителя си и ще се наслажда на момента — той се усмихна. Очите му се озариха от задоволство. — Сега ме последвай.

За да достигнат върха на скалата, Лукас я поведе през каменистата повърхност към закътано място, което се издигаше над едно от многото заливчета, обсипващи брега. Терасата бе равна, а вдлъбнатините в гранита им осигуряваха заслон от вятъра.

— Изглежда мястото ти е познато — отбеляза Кийра, докато той поставяше раницата на земята и вадеше одеялото за пикник.

— Прекарвах много време тук като малък. Хенри все беше зает в лабораторията си и вместо да си уча уроците, се измъквах да изследвам наоколо — Лукас изви шеговито устни. — Косата му щеше да побелее много по-рано, ако ме беше видял как скачам сред стръмните склонове и прииждащите течения — той прокара ръка през къдриците си. — Бях ужасно малко дяволче. Цяло чудо е, че чичо ми не е наел щъркел, с който да ме изпрати при някое бедно и нищо неподозиращо семейство.

Кийра се усмихна.

— Въпреки многото ти недостатъци, той не съжалява, че си се появил в живота му.

— Според мен, аз съм спечелил много повече от сделката — замисли се Лукас и вдигна поглед към двете чайки, които кръжаха над главите им. — Вие с приятелката ти какво мислите за избуялата нежност в отношенията между лейди Ариел и Хенри?

— Изпитвам само радост, че намериха щастието си — каза тихо тя. — Мисля, че са идеалната двойка. А ти?

Той се засмя.

— Не бих могъл да бъда по-доволен. Двамата са като чифт влюбени гълъбчета.

— Именно — тя седна върху напечения от слънцето камък и сви колене към гърдите си. — Знам, че според теб бракът изсмуква живеца

от човека. Но въпреки това, смятам, че те двамата ще изживеят втора младост заедно.

Той изсумтя в отговор. Отвори раницата и започна да изважда съдържанието ѝ. Сирене, пресен хляб, узрели круши и бутилка вино.

Кийра забеляза малък тефтер на дъното. Той се обърна да разположи храната на одеялото, тя използва момента, пресегна се и го извади.

— Чакай...

Твърде късно. Кийра вече разлистваше страниците. Първите рисунки бяха серия великолепни скици с молив, изобразяващи червеношийка в гнездото си, лястовичка със сламки в човката, ястреб в грациозен полет.

— Защо криеш таланта си? — започна тя, но след като прелисти следващата страница, замълча.

Гледаше собствения си профил. Три различни, набързо нахвърляни скици. Линиите бяха изчистени и семпли и въпреки това толкова живи. Тя затаи дъх и прелисти нататък.

— По дяволите — изруга Лукас.

Тук Кийра бе нарисувана гола, сред намачканите чаршафи. Той се пресегна за тефтера, но тя се отдръпна бързо.

— Нека да ги разгледам, моля те.

— Не трябваше да стават достояние на други очи, освен на моите — възнегодува той.

Наистина ли я виждаше по този начин? В щрихите имаше красота и страст, които едва не изгориха връхчетата на пръстите ѝ. Докосна плътната хартия, остави ръката си така за известно време, преди бавно да затвори кориците.

— Лукас, притежаваш удивителен талант.

— И за какво ми е? Още един начин да пропилявам времето си? — той се усмихна язвително. — Драскането на рисунки едва ли спада към сериозните умения. Но, както вече ти е известно, не си падам по сериозните занимания.

— Напротив. Доказа, че когато се захванеш с нещо си способен дори да овладееш сложен предмет като орнитологията.

— Това е така, само защото ти си много умна и си отличен учител.

— Лукас, това бе равностойна обмяна на опит. Ти също ме научи на много неща.

Погледът му потрепна и за момент по-скоро изглеждаше като уязвимо момче, отколкото като презадоволен градски мъж.

— Като например?

— Как да се смея, как доброто настроение прави света по ведър и по-поносим. Научи ме как да се наслаждавам на момента, показва ми какво е спонтанният изблик на чувства. Предаността към семейството и че няма нищо по-ценно от любовта към него. Страстта. От теб научих много за... — тя направи едва забележима пауза. — Биологията.

Той премигна.

— Биологията?!

— Наука за живота и живите организми.

— Знам значението на термина — каза Лукас сухо. — Но предметът е много обширен.

— Да. И не ми е много познат — тя докосна рамото му импулсивно. — Всъщност имам някои основни въпроси, за които се надявах да ще получа отговор от теб.

— А те са? — гласът му прозвуча странно.

— Мъжът също ли изпитва спонтанна възбуда, както жените?

Тя долови как веждите му потрепнаха.

— Може би дори повече от тях — отвърна той. — Ние сме много по-примитивни създания.

— О — тя се заигра с кърпата на врата му. — Интересно.

Той отдръпна бедрата си назад и се подпря на скалата.

— Не мърдай докато проучвам — пхна ръка под ризата му и остави косъмчетата да погъделичкат пръстите ѝ. Обожаваше да го гали — оформените му мускули, малките плоски зърна, очертанията на ребрата му. С леки кръгови движения по гърдите тя изследваше бавно всеки нюанс на тялото му.

Лукас притвори очи и Кийра усети как дишането му се учести.

Фактът, че притежаваше силата да накара тялото му да ѝ откликне бе доста стимулиращ. Вълнуващ. Отправи бърз поглед към бричовите му и видя силната му възбуда, която опъваше меката кожа. Измъкна ръката си от под ризата и притисна дланта си срещу него.

Той простена.

Кийра придвижи опакото на ръката си нагоре и надолу по дължината му.

— Мили Боже — прошепна той и опря лакти в издълбания от вятъра гранит като килна глава назад и отпрати поглед към небето.

Тя прокара палец по главичката на пениса му.

— Съвършен екземпляр, бих казала — и откопча едно копче. — Но трябва да проверя по-добре, за да се уверя.

Той прехапа долната си устна.

Откопча и второ копче.

— Да продължавам ли? — попита свенливо тя.

— Да — едва изрече той. — Освен ако не искаш да ме видиш как се хвърлям от скалата.

Процепът на панталона му се разтвори и пенисът му изскочи навън. Олицетворение на величествена мъжественост. Той изръмжа и насочи ръката й, за да го обхване. Тя го усети как нараства. Лукас започна да поклаща бавно кръста си, като го движеше напред-назад в хватката й.

Кийра смътно си припомни, че бе дошла тук с твърдото намерение да сложи край на всякакви бъдещи интимности между тях. Толкова по въпроса за решенията и здравия разум. Той някак си успя да превърне мозъка й в каша.

Продължи по-смело да го дразни с докосванията си и започна да гали кадифената му кожа, като движеше пръстите си нагоре и надолу.

— Спри.

Тя застина.

— Не го ли правя добре?

— Напротив — той трепереше. — Проблемът е там, че след само още една секунда ще разпръсна семето си като някой похотлив ученик — започна да напъхва ризата в бричовите си. — Мисля, че е време да прекратим урока — но пенисът му изглежда не бе съгласен и изскочи непокорно навън.

— Дявол да го вземе — измърмори тихо.

— Боли ли?

Той се изсмя.

— Много.

— Но как се облекчаваш?

Лукас присви леко очи.

— Ако бях в Лондон, щях да избирам от три възможности. Можех да се прибера в къщи и сам да довърша започнатото от теб. Можех да отида в игралния дом и да си го изкарам на всички наоколо, обиждайки ги наред с лошото си настроение. Или можех да посетя някой бордей, да платя безбожна сума пари за красива жена, която да ме облекчи.

Мисълта за него с друга изпрати през тялото ѝ внезапна вълна от чисто примитивна ярост. Не че имаше право на чувство за собственост. Тя не го притежаваше. Нареди си да спре. Но ръцете ѝ отказваха да се вслушат в заповедта. Плъзнаха се по скалата. Тялото ѝ ги последва, като се доближи до неговото.

— Но сега не си в Лондон — каза тихо.

Бяха заобиколени от природни сили. Разбиващите се в скалите под тях вълни. Реещите се и крещящи на воля чайки. Въздухът сякаш бе оживял, изпълнен с трепета на слънчевата светлина и тръпчивия вкус на океана.

— Не, не съм.

— Какво предлагаш тогава?

Той се размърда до скалата и опря бедрото си в нейното.

— Ученият трябва да проучи всички възможности, нали това бе един от първите уроци, които ми предаде?

— Правилно.

— Хмм — ръката му се плъзна под полите ѝ. — Да видим дали ще си припомня какво следва.

— Позови се на опита си — прошепна тя и гризна ухото му. — Научните заключения винаги трябва да се основават на реални наблюдения.

— Точно така.

— Продължавайте, сър.

Лукас се изсмя дрезгаво.

— Предложение ли ми отправяте, лейди Шефилд?

Тя прокара палец по долната му устна.

— Надявах се да стане обратно, лорд Хадли.

— Би трябвало да мога да се справя сам с процедурата — с едно дръпване вдигна полите над коленете ѝ. Вятърът разду дантелата, издигайки диплите на плата чак до кръста ѝ. Слънчевата светлина

проблесна върху камъка, отразявайки меката топлина по краката ѝ. Тя се изтегна като котка и измърка доволно.

— Не мърдай, скъпа — Лукас се изсмя тихо. — Това е важна част от експеримента — ръцете му развързаха ботите ѝ, разкопчаха жартиерите и смъкнаха чорапите. Не се задоволиха само с това, обаче. Чевръстите пръсти свалиха бельото с веща лекота. Бризът поде фината коприна и я понесе към океана.

Кийра се чувстваше доста разкрепостена и в същото време невероятно жива. Няколко от фуркетите ѝ бяха изпаднали и къдриците се развяваха свободно на вятъра, гъделичкайки страните ѝ.

Той я придърпа в скута си и разкрачи краката ѝ така, че да възседне мускулестите му бедра. Твърдостта му бе като сноп слънчева светлина върху кожата ѝ. Сладостната чувствена топлина се разнесе по цялото ѝ тяло.

— Л-лукас.

— Да — каза той нежно.

— Аз... — главичката на пениса му проникна леко в нея и тя забрави какво искаше да каже. Шумът на океана нахлу в ушите ѝ, щом я докосна между краката с голямата си жилава ръка и си помогна да го пхне в нея. Тя бе влажна и готова за него. Пръстът му намери най-чувствителното ѝ местенце. Галейки я напред-назад, проникна още по-дълбоко. О, Боже, имаше какво да се каже в полза на греха.

Езикът му бе в устата ѝ. Интимното потъркване на влажната плът бе безкрайно еротично. След като вече бе вкусила от развратния пир, жадуваше за още. И още. С тихо стенание тя се сниши по-надолу, отърквайки се в слабините му.

Той изръмжа, сграбчи дупето ѝ и я повдигна нагоре. След това я спусна надолу. Усещането на движещия се в нея пенис изпрати гореща вълна през тялото ѝ.

— Ако искаш поemi грижата и комбинирай съставките — каза той с пресипнал глас.

Кийра осъзна, че може да определи собствен ритъм. Какво очарователно откритие. Притисна колената си в бедрата му и постави ръце на раменете му. Всяка малка промяна в темпото или позицията водеше до ново, по-опияняващо усещане.

Лукас я погледна и се усмихна доволно.

— Мисля, че експериментът е успешен.

— Не бива да се избързва със заключенията — въпреки напирашното отвътре нетърпение, Кийра искаше моментът да продължи вечно.

Устните му се извиха в ъгълчетата.

— Но, разбира се, скъпа, няма нужда да бързаш.

Колко бе приятно да установи, че сексът е нещо повече от грубо и бързо изхвърляне на семе. Кийра сплете ръцете си върху затопления му от слънцето мускулест гръб и наложи бавно, чувствено темпо на любовния им акт, който бе в унисон с прииждането и оттеглянето на вълните в океана. Вода. Вятър. Земя. Огън. Всички земни сили в действие. Тя усети хармонията с природата. С Лукас. Със себе си. Обзе я радост. Нямаше нищо срамно в акта им. Тя усети, че ги свързва нещо повече от похотливата им плът.

Любов.

Думата се извиси някъде дълбоко от нея, точно като завихрилата се, напираша горещина. Тя не възнамеряваше да се отдава отново на емоциите си. Любовта бе за лековерните ученички, които бяха твърде наивни, за да знаят, че измамата и покварата можеха да се скрият под скъпите дрехи на титулуван джентълмен. Любовта бе за отчаяните романтички.

Но съществуваше ли нещо по-романтично от любенето върху обляна в слънце скала, издигаща се над океана? Смахът ѝ бушуваше отвътре. По-добре бе да остави на Лукас да направи преживяването незабравимо. Под гъстите му мигли проблясваше наситения, необятен нюанс на океана, отразен в дълбочината на очите му. На пръв поглед той изглеждаше като пълната ѝ противоположност, но характерът му беше много по-сложен. Бе мил, грижовен, състрадателен. Бе прекрасен. И през този кратък миг бе неин.

Въодушевлението се надигна в нея и експлодира, разпръсквайки се на хиляди блестящи късчета слънчева светлина.

Стонът ѝ се извиси над вятъра, последван веднага от пресипналия му вик, отекващ в бушувалите под тях вълни. Той я повдигна леко само колкото да излее семето си на камъка и отново я притисна към гърдите си.

Беше толкова отчаяно романтично. Безкрайно романтично.

Кийра го прегърна здраво и изчака дишането ѝ да се успокои. В очите ѝ напиряха сълзи. Долавяше чувство на загуба. Не, нямаше да

развали момента и да изрече на глас това усещане.

— Мили Боже — Лукас вдигна поглед, светлината си играеше със сенките по прекрасното му лице. — Толкова си красива — прошепна той, наведе се и я целуна. Имаше вкус на солена вода и вино, на страст и нежност, на необходимост и още нещо, което тя не можа да определи.

— Лукас — Кийра прокара език по чувствената извивка на устните му. Правил го е с толкова много жени, напомни си. За него едва ли беше нещо специално. — Нов ден, нов флирт — измърмори тя, като се опита да прозвучи възможно най-безразлично.

— Да, много са се наслаждавали на плътта ми — отвърна тихо той. — Но никоя не ме е докосвала като... — заглуши думите, притискайки устни в меката извивка на шията ѝ. Кийра усети как учестения ѝ пулс бие срещу него. Колкото и да ѝ се искаше да чуе какво щеше да каже, не настоя. Засега бе най-добре думите да останат неизказани. Устните му застинаха неподвижно за момент, след което приглади сръчно омотаните дантела и лен. Вдигна я на ръце, занесе я до одеялото и я сложи да легне, като постави страната ѝ на гърдите си.

Не мисли, нареди си тя. Почувствай вятъра и топлината на ръцете му, които те държат. Нищо, че всичко щеше да свърши толкова скоро.

Лукас разкърши врата си и се протегна. Раменете му се плъзнаха по грубия камък под тях, кракът му се опря в нещо далеч по-меко. Беше лесно да привикне с идеята да се събужда усещайки добре оформеното задниче на Кийра, помисли си той с ленива усмивка. Или пък аромата на парфюма ѝ. Наведе се към косата ѝ и вдиша едва доловимата миризма на върбинка и цитрус. Странно как никога не бе възприемал лимоните и портокалите за еротични. Жените, с които е бил, ползваха познат, екзотичен мускус, за да възбудят един мъж. Занапред обаче, примамливия полъх на цитрус винаги щеше да му напомня за тръпчивия, сладък вкус на устните ѝ...

О, това не беше добре. Възбуждаше се само при мисълта за плодове. Отмествайки се леко назад, Лукас махна ръката си от извивката на кръста ѝ. Колкото и да му се искаше да я събуди и отново да я люби бавно и с наслада, изкушението бе потушено от джентълменските му скрупули.

Проклятие, бе къде по-лесно да е нехаен развратник.

Проблемът беше в това, че тя не му бе безразлична, както и последствията от действията им. Не можеха да продължават така. С някои вдовици бе възможно да се организират редовни срещи от този род. Но Кийра имаше дете. Ентусиазмът на Лукас посърна. Не искаше до ушите на сина ѝ да достигнат намеци, че майка му е курва.

И без друго репутацията ѝ бе скандална. А и както бяха планирали да го зареже публично, той едва ли би устоял да не продължи с безконечните си връзки и да се надява да остане незабелязан от клюкарите. По дяволите. Вече си представяше гръмките заглавия...

Лукас се размърда. Изглежда имаше само два варианта — да се откаже от нея или да продължи с измисления годеж.

Женитба. Странно, но от думата вече не го побиваха тръпки.

Не беше сигурен как Кийра щеше да реагира на предложението. Вярно, тя изглежда се наслаждаваше на физическата им връзка. Но евентуално предложение за постоянна такава със сигурност щеше да бъде посрещнато скептично. Лейди Шефилд имаше горчив опит от това, че се бе доверила на мъж, който е трябвало да се грижи за нея. Отминалите изпълнения на *Лудата глава* Хадли едва ли ѝ вдъхваха вяра, че този път ще е по-различно.

Лукас въздъхна тихо и се загледа в играещата по лицето и миглите ѝ слънчева светлина.

— Ммм — Кийра се размърда и примижа поглеждайки към небето. — Влияеш ми много лошо, лорд Хадли.

Той се престори на виновен.

Мила усмивка смекчи укора ѝ.

— Никога не спя следобед. Това е... безобразие.

— Упадъчно — промълви той, като прикри с гримаса неувереността в предположението си. — Покварено.

— Непочтено.

— Съжалявам, че те повлякох към гибел — каза Лукас.

Тя изкриви устни и отвърна:

— Аз не съжалявам.

— Наистина ли?

— Да — Кийра се загледа в океана. — Позволих на света си да стане потискащо малък — тя се заигра с месинговия телескоп и го

разгъна със замах. — Ти разшири хоризонта ми, показва ми нови възможности...

Дали можеше да си позволи да таи надежда, че го е видяла в друга светлина?

Оптичното стъкло се премести бавно от океана към брега.

— За което ще съм ти задължена за цял живот... — думите ѝ секнаха и тя извика. — О Боже, децата!

— Какво?!

Всички любовни мисли се изпариха на секундата, изместени от пристъп на тревога. Лукас грабна телескопа от ръцете ѝ и го насочи към мястото, към което гледаше тя. Кой, по дяволите, бе позволил на децата да се отдалечат от имението? Мочурищата и стръмните скали криеха твърде много опасности, за да се скитат сами наоколо.

Но когато фокусира пътеката, осъзна, че Перегрин и Изабела не бяха сами. Загърнатата в наметало фигура ги водеше напред, докато втория човек отзад ги бе сграбчил здраво за ръцете.

Лукас едва сдържа гнева си да не избухне и огледа терена наоколо. Веднага забеляза едномачтовата платноходка, която бе закотвена край едно от заливчетата.

Прокле се за глупостта си. Докато се занимаваше с члена си, Батършам го бе изпреварил с един ход.

— Лукас? — гласът на Кийра трепереше.

— Отвлечени — отвърна той мрачно. — Не се тревожи, скъпа. Няма да му позволя да ги отведе — вече бе обул ботушите си. — Тичай към къщи и изпрати прислужник да уведоми властите. Хенри знае къде да му заръча да отиде.

— Не! — Кийра се загледа в острите зъбери на скалите и стисна зъби. — Ще стане твърде късно докато извикам помощ. Идвам с теб.

— Много е стръмно. Аз ще поема по прекия път.

— Ще се справя — настоя тя.

— Бъди разумна...

— Лукас, той е мой син.

Нямаше време да спорят. Той сви устни и пое ръката ѝ.

— Дръж се здраво. И се пригответи за трудното спускане по неравния склон.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Под стъпките им се отрони огромен къс от скалата и полетя надолу, падайки с плясък в бушуващите вълни. Кийра се спъна, беше леко зашеметена от страх, но Лукас бе до нея и я задържа да не падне.

Тя се вкопчи в ръката му, уверена от стабилния захват. Силен. Сигурен. Това не бе егоистичният хаймана, за когото бе прочела във вестника преди седмици. Вече ѝ се струваше толкова отдавна. Решимостта му си личеше по всеки напрегнат мускул. Твърдото му като гранит изражение ѝ напомни за думите на лорд Уудбридж: нейният не дотам благоприличен приятел имаше нужда от предизвикателство, което да извади на показ добрата му страна.

Онази нощ в балната зала сякаш беше преди цяла вечност. *Лудата глава* Хадли се бе променил до неузнаваемост.

— Дай ръка — Лукас ѝ помогна да прескочи дълбоката пукнатина в скалата. Спря се за момент, после намота полите ѝ и разкъса плата, като скъси дължината с половин стъпка. — Свали си фустата — нареди ѝ той. — Пътят надолу и без това крие доста опасности. Не искам да рискувам да те загубя като се подхлъзнеш.

Тя се подчини веднага.

— Не се тревожи за мен. Сега по-важни са Пери и Иза.

Той я стисна по-здраво.

— Всички сте ми много скъпи. Не възнамерявам да позволя да се случи нещо лошо, с когото и да било — сапфирените му очи проблеснаха смразяващо. Кийра потрепна леко, доволна, че не ѝ беше враг.

— Проклятие — изръмжа той. — Хайде, скъпа, трябва да побързаме.

Тя проследи погледа му и видя прииждащите от запад буреносни облаци. Силният вятър развълнува океана.

— Да — отвърна. Прииска ѝ се да им поникнат крила и да връхлетят отдалечаващите се фигури долу. — Да побързаме.

Политаха и се подхлъзваха, спускайки се по стръмния склон на скалата. Ръцете ѝ бяха изподрани и кървяха. Бодливите храсти драскаха краката ѝ. Разкъсаните ѝ поли плющяха на вятъра.

По-бързо. По-бързо. Струваше ѝ се, че напредват много бавно, а брегът изглеждаше на мили от тях.

— Няма да стигнем на време — задъхваше се тя. Ботите ѝ се препъваха по неравния сипей.

— Дръж се, скъпа. Не е толкова далеч, колкото изглежда — отвърна Лукас категорично. Той заобиколи една пукнатина и я поведе надолу по тесния ръб. — Почти стигнахме.

Краят на оголената скала сякаш бе отсечен и Лукас изчезна от погледа ѝ. Кийра бе готова да извика, когато дочу гласа му отдолу.

— Трябва да скочиш. Ще те хвана.

Тя го стори, без да се колебае. Не беше много високо, а и Лукас бе там, здрав и силен, и я пое в ръцете си. За момент ѝ се прииска да остане така, окрилена от прегръдката му.

— Смело момиче — измърмори той и я целуна леко по разпиляната от вятъра коса. — Няма да успеят да ни избягат — Лукас забеляза пътечка измежду заплетените бодливи храсти. Грабна ръката ѝ и се затича.

Пътят криволичеше през крайбрежни гъсталаци, камъни и преплетени растения, които забавяха напредъка им.

— Не можем ли да вървим по-бързо? — попита тя щом Лукас спря, за да си поеме дъх.

— Не смея да бързам твърде много — отвърна той. — Пътят крие опасности, а и напред има тресавище, където калта може да се окаже опасна. Ако похитителите усетят, че ги преследваме, може да се уплашат и да предприемат необмислени действия.

Обяснението бе разумно, разбира се, но Кийра не спираше да негодува от бавния им ход. Всяка следваща стъпка звучеше като укор за това колко небрежно от нейна страна бе да се отдаде на плътското удоволствие.

— Не трябваше да изоставям Перегрин, като знам, че е в опасност — каза тя. — Може би семейство Шефилд ще се окажат прави в крайна сметка, че съм неспособна майка и себична развратница, която...

Лукас се обърна, хвана я за раменете и я разтърси.

— Престани — нареди ѝ. — Не си извършила нищо нередно. Не позволявай лъжите им да отровят живота ти, Кийра.

Тя сподави риданията си.

— Ако изгубя Пери...

— Няма — каза той уверено. — Повярвай ми. Сега се хвани за ръката ми и не вдигай шум, скъпа. Нататък пътеката стига близо до океана, а и пред тях има мочурище, което ще ги забави.

Едва приключил с пояснението, заобиколиха гъстака от прецип и Кийра забеляза децата и похитителите им. Бяха се спрели до брега на широк поток, оформен от течението и изглежда двамата възрастни водеха спор. Въпреки предупреждението на Лукас, тя възкликна доста силно.

— Шшт, трябва да се приближим, преди да са ни усетили — Лукас посочи към свободното пространство между храстите и застана там да наблюдава. — Звукът на прибой ще прикрие стъпките ни.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в пляска на вълните, но тя кимна, знаейки, че е прав.

Той приклекна ниско и избра пътечка, която се спускаше покрай склона като използваше туфичките солена трева, за да заглушат стъпките им. Завесата от трънливи листа им позволи да се промъкнат незабелязано на един хвърлей от групичката. Кийра успя да долови гневните гласове през шума на водата.

— Идиот! Защо доведе и момичето?

— Не можех да я оставя да се върне и да им каже за нас, нали?

Кийра надникна през клоните и успя да разпознае Артър Батършам. Бе сграбчил и двете деца. Докато говореше, разтърси силно Изабела.

— Малката кучка ме ухапа по ръката. Мисля, че ми потече кръв... — оплакването му завърши с писък, тъй като Перегрин го изрита в пиццала.

— Трябва да си държите езика зад зъбите, братовчеде Артър. Джентълмените не бива да говорят така в присъствието на дами.

Артър го зашлеви вместо отговор.

— Недей да го удряш. Нужен ни е невредим в случай, че вдовицата на Ричард настоява за преговори лице в лице.

Лейди Гризелда Батършам? Сестрата на починалият ѝ съпруг винаги е била зла егоистка, но как бе възможно да е толкова

коравосърдечна и жестока, че да нареди да наранят сина на друга жена, когато самата тя бе майка?

Преди да успее да реагира, Лукас сложи ръка на устата ѝ.

— Спокойно, скъпа — прошепна той. — Нека се опитаме да чуем какво са намислили, преди да се намесим.

— *Злата вещица* няма да е в позиция да диктува условията — отвърна ядно Артър. Този път успя да избегне ботуша на Перегрин и го хвана по-здраво за яката. — Сама го каза, тя ще стори каквото поискаме, само и само да си върне хлапето.

Какво искаха от нея? Това, че не може да си отговори на въпроса, само засили страха ѝ.

— За Бога, Артър, аз ли трябва да мисля за всичко? — тросна се лейди Батършам. — Напъни малко мозъка си. Разбира се, че лейди Кийра не ни притеснява. Сама няма никакво влияние сред обществото, нито пък подкрепата му. Погрижихме се добре за това. Обаче връзката ѝ с Хадли може да се окаже проблем.

— Това е измама — каза Артър и се изсмя злобно. — Той ще я захвърли веднага след като надникне под полите ѝ.

Въпреки че го държаха здраво за яката, Перегрин намери сили да извика разгорещено.

— Няма да го стори. Хадли не е долен и отвратителен мошеник като теб.

— Винаги съм смятал, че лошата кръв на майка ти е отровила и твоята, братовчеде — озъби се Артър. — Трябва да се срамуваш от себе си, задето заставащ срещу семейството на баща си.

— Баща ми беше пияница и побойник — отвърна Перегрин. — Също като теб.

— Затваряй си устата! — Артър пусна Изабела, за да го удари отново. Момичето моментално се отскубна и побягна към скалите, издигащи се по течението.

— Проклятие — извика Артър.

Лейди Батършам направи една крачка и се спря.

— Остави я. Ще минат часове, преди да намери пътя до имението. Братовчед ни Файндли чака с лодката и ако не побързаме ще изпуснем прилива.

Слава на Бога, че Изабела се освободи от лапите им. Кийра прехапа устни. Сега ако синът ѝ само...

Артър сякаш се присмя на надеждите ѝ, сграбчи Перегрин с две ръце и го разтърси здраво.

— Дори и не си помисляй да я последваш — предупреди го той. — По-добре се моли майка ти да ни докаже, че има здрав разум — хрипливият му смях стържеше като ръждив метал. — Плаването може да е опасно, особено в тези води. Често се случват злополуки.

Хладен гняв заля Кийра. В момента с удоволствие би предоставила материал на клюкарската колона, като извършеше убийство с голи ръце.

Единствено силната хватка на Лукас я възпираше.

— Нека аз поема нещата от тук нататък.

— Не бързайте толкова — извика Лукас, като излезе от храстите. — Мисля, че стигна твърде далеч, Батършам. Пусни момчето.

Артър се завъртя. Червендалестото лице издаваше шока и страха му.

— Какво, по дяволите...

— Повярвай ми, ще иска да се бе срещнал с Луцифер вместо с мен, ако не пуснеш Пери на секундата.

— Не се бъркай, лорд Хадли — каза лейди Батършам. — Това са семейни въпроси, които не те касаят.

Окуражен от решителните думи на майка си и пистолета, който извади от самото, Артър отново набра смелост.

— Точно така — намеси се и той. — Ти най-малко имаш право да даваш нареждания.

Лукас премери разстоянието между него и Артър и направи половин стъпка вдясно от мъжа.

— Позволете ми тогава да перифразирам... — обърна се към лейди Батършам и продължи: — Очевидно сте интелигентна жена, лейди Батършам и надявам се достатъчно умна, за да знаете, че не сте в позиция да преговаряте — чу как Кийра се доближи до него, но не я погледна. За щастие, изглежда бе разбрала, че е по-добре да си мълчи. — Ние в крайна сметка сме на път да се оженим. Нека обсъдим ситуацията по-разумно.

Лукас я видя как потрепна и разбра, че полагаше много усилия да сдържа гнева си. Спокойно, спокойно. Този път предупреждаваше себе си. Перегрин изглеждаше ужасно уязвим. И доверчив. Въпреки че лицето му бе бледо, момчето го погледна и се усмихна смело.

— Знаех си, че няма да им позволиш да ни отвлекат, Хадли. Знаех си, че ще дойдеш да ни спасиш.

За Перегрин той не беше *Лудата глава* Хадли, безразсъдния женкар, пройдохата. Той беше съвсем различен човек в очите на детето. Мъж, който бе достоен за уважение. Гърлото му се сви. Никой не бе очаквал от него да е герой. Най-малко самият той. Но изражението на момчето казваше друго.

— Изабела... — продължи Перегрин.

— Да, ще я намеря — каза тихо той. — Обещавам ти, че скоро ще ви върна всички в къщи. Невредими.

Оръжието проблесна.

— Не бъди толкова сигурен, Хадли.

— Спри да размахваш пистолета насам-натам — каза Лукас. — Може да натиснеш спусъка, без да искаш и наистина да уцелиш нещо.

Лицето на Артър стана мораво от гняв.

— Няма да звучиш толкова нахакано, като прострелям топките ти, Хадли.

— Махни оръжието, Артър — нареди лейди Батършам. — Както каза лорд Хадли, не виждам причина, да не можем да се споразумеем веднъж и завинаги.

— Какво искаш? — Кийра най-сетне отмести поглед от сина си и погледна към възрастната дама. — Пари? Не може да е заради земята, тъй като знаеш, че се наследява по определен ред.

— Би трябвало да принадлежи на мен — изръмжа Артър. — Аз съм истинският наследник на чичо Ричард, а не отрепката му.

— Така е — отвърна Кийра с лек сарказъм, който Артър не усети. — Но животът е несправедлив и трябва да се научим да преживяваме разочарованията.

— Не е задължително — отвърна лейди Батършам и присви очи лукаво. — Понякога природата се намесва... някой може да се разболе, случват се инциденти.

Кийра си пое дълбоко дъх.

— А понякога единодушното съгласие може да предотврати прищевките на съдбата.

— Да разбирам ли, че ще ни кажете какво сте намислили? — намеси се Лукас.

— Проста размяна — обясни лейди Батършам. — Лейди Кийра си взима обратно момчето, ако в замяна ни каже за научното ѝ откритие.

— Научно откритие? Н-не разбирам — Кийра звучеше объркано. — Какъв интерес представлява работата ми за вас?

Разнесе се остър, пронизителен смях.

— Фактът, че правителството ще плати за него цяло състояние. Много по-голямо от наследството на сина ти, всъщност.

— Много грешите, ако... — започна Кийра.

— Не се опитвай да ме заблудиш — лейди Батършам размаха бастуна си. — Чухме вече, че Уайтхол е готов да плати огромна сума за патента на лекарството, което ще е от полза на армията.

По дяволите! На Лукас му прилоша като си припомни как се бе перчил за постиженията ѝ пред приятелите си в клуба.

— Мисля, че сумата, за която говорите е леко преувеличена — понечи да обясни той. — Недоразумение...

— И как точно си представяте, че ще се получи? — обади се Кийра. Бе неин ред да бъде прагматична. — Съмнявам се, че някой би повярвал, че ти или който и да е от семейството ти е допринесъл за откритието.

— Така е. Точно за това ще се подпишеш, че преотстъпваш правата на нас, като подарък в чест на покойния ти съпруг, удовлетворявайки желанието му семейството му да бъде обезпечено. Адвокатите ми са подготвили всичко. Трябва само да поставиш подписа, който ще ни позволи да продаваме на Уайтхол.

— И ако го сторя, ще оставите мен и сина ми на мира? — попита Кийра.

Лейди Батършам приглади качулката на наметалото си.

— Няма да имаме повече поводи да се заяждаме с теб.

Това не бе много уверен отговор, помисли си Лукас.

Кийра обаче не показва колебание.

— У вас ли е документът?

— Наблизо е. Ще се срещнем утре, още призори.

Усмивката на вдовицата не бе много убедителна.

— Като, разбира се, ще задържим момчето при нас до размяната.

— В никакъв случай.

Артър се изсмя и размаха оръжието до главата на Перегрин.

— Не забравяй, скъпа лелю, че ти не диктуваш условията.

— Замълчи, Артър — заповяда майка му. — Аз ще се справя с това.

— Не, всъщност аз ще се заема — обяви Лукас. — Ето предложението на лейди Кийра. Тя, разбирайте аз, ще ви плати еднократно сумата от десет хиляди паунда. Няма да получите нищо друго, като съм готов на тази щедрост, единствено за да се сложи край на тази история. Колкото до момчето, то идва с нас веднага и това не подлежи на обсъждане.

— Върви по дяволите — изруга Артър. — Очакваш от нас да приемем подаянието ти, когато сме толкова близо до цяло състояние?

Вдовицата мълчеше.

— Това е предложението ми — каза Лукас. — Имате точно тридесет секунди да решите.

— А след това? — усмихна се презрително Артър. Въпреки заплашителното му поведение, се потеше обилно.

— След това, нещастен торен червей такъв, ще счупя всичките ти кости — каза Лукас спокойно. Той се приближи с още една стъпка към мъжа. Още малко и щеше да е достатъчно близо до него, за да може да избие пистолета от ръката му преди Артър да успее да реагира.

— Какво ни гарантира, че можем да ти вярваме? — настоя лейди Батършам.

Лукас изви устни.

— Трябва да се упоавате на честната ми джентълменска дума.

Вдовицата изглежда сериозно обмисляше ултиматума.

Движенията на Артър ставаха все по-нестабилни.

— Ние имаме надмощие, майко. Не им позволявай да вземат превес!

— Замълчи — излая Батършам. — Нека помисля...

— Няма! — извика Артър. — Омръзна ми винаги да ми нареждат, като че съм дете. Съгласихме се, че планът ни е добър, възнамерявам да поема отговорността и да го доведа до край.

Оръжието бе насочено към сърцето на Лукас. Кийра се опита да застане пред него като щит, но той я отместе настрани.

— Не се тревожи, скъпа. Дори и безмозъчен селяндур като братовчед ти би трябвало да може да осъзнае какви ще са

последствията, ако дръпне спусъка — той не снемаше очи от Артър. — Ако пък не може, сигурно майка му ще му обясни. Тя, измежду всички най-добре знае, че убийството се наказва с бесило.

— Артър! — изпищя лейди Батършам. — Не бъди глупав.

— Глупав, така ли?! — предпазителят щракна застрашително. — Ще накарам всички ви да ме уважавате!

Лукас се наведе, завъртя се и изблъска Кийра далеч от мушка. Движението му отне по-малко от секунда, но се надяваше, че рефлексите на Артър са бавни колкото и мисълта му. Видя как метала проблесна докато Артър го насочваше към гърдите му. По дяволите, налагаше се да поеме риска и да се опита да сграбчи пистолета.

Прас!

Изневиделица профуча кръгъл снаряд, удари треперещото оръжие и го изби от ръката на Артър. Полетя във въздуха и цопна във водата.

— Чудесен удар, Иза! — извика Перегрин. — Сега го удари между очите!

Лукас се извърна. Изабела запокити друг камък.

— Беше специалното подаване със завъртане, сър! — извика малкото момиче. — Направих го точно както ми показахте.

— Справи се чудесно, мила. Но...

Артър се клатушкаше, като все още държеше Перегрин. Подхлъзна се на обраслите с мъх камъни, което му помогна да избегне втория удар на косъм.

— Кажи й да спре, кажи й да спре! — крещеше той.

— Стига толкова, скъпа — каза Лукас, вдигна момиченцето и я прегърна силно. — Нека не рискуваме. Може да удариш Пери.

— Не се целех в Пери — отвърна Изабела, подсмърчайки.

— Малка пакостница! Без съмнение снаха ми те е научила да си толкова вироглава — лейди Батършам размаха бастуна си насреща им. — И двете сте ужасно своенравни. Чудовищно! До сега не бях виждала нищо подобно в живота си!

— Нито пък аз — отвърна Лукас с усмивка. — Моите дами са смели и безстрашни като Боудика^[1], но сега ако обичате... — той подаде момичето на Кийра. — Бих искал да надяна доспехите си и да вляза в ролята на благородния рицар.

В очите ѝ имаше странен блясък, който не идваше от непролетите сълзи, а от нещо много по-дълбоко в нея.

— Пери — прошепна тя. Лукас докосна треперещите ѝ устни с пръсти, преди да се обърне към Артър.

— Хайде, Батършам, свали картите. Точно като в игралната зала е. Изигра ръката си добре, но късметът не беше на твоя страна. Време е да се признаеш за победен и да приемеш условията ни — колкото и да му се искаше да се нахвърли върху мъжа и да го пребие от бой, трябваше да внимава да не го тласне към отчаяни действия. — Все още съм съгласен да ти платя някаква сума. Само пусни момчето.

Артър се оглеждаше наоколо с див поглед. Небето бе посивяло като барут. Наближаваше буря. Отекна гръм, чийто трясък се сля с шума на разбиващите се в скалите вълни.

— Няма къде да избягаш — добави Лукас тихо.

Може би думата „избягаш“ даде идея на Пери, който се извърна и се опита да се измъкне. Артър успя да го задържи и стовари тлъстия си юмрук върху момчето.

— Да сваля картите си? Точно сега, когато държа асото? — той вдигна замаяния Перегрин и прокара показалец по гърлото му. — Отстъпи назад, освен ако не искаш да го прережа.

Лукас погледна към лейди Батършам.

— Налейте малко разум в главата на сина си — изръмжа той. — Вслушай се в прибоя на океана. На лодката ще ѝ се е наложило да пусне котва, а след прииждането на прилива, нямаш друг изход от залива.

— Артър...

Но Батършам вече се завъртя с Пери в ръцете си и побягна по хлъзгавата каменна пътека, която прекосяваше потока. Спря се за кратко на отсрещния бряг, само за да запрати последната си ругатня.

— Върви по дяволите! — промуши се през процепа в скалата и изчезна.

Изпълненият с мъка вик на Кийра бе ехо на проклятието на Артър.

— Бъди смела, скъпа — каза Лукас. — Нямаме избор. Трябва да останеш с Иза и да ми позволиш да се погрижа за Пери.

[1] Боудика — царица на келтското племе ицени, населявало източна Англия през древността. Повежда въстание срещу Римската империя и войските ѝ избиват 70000 римляни, заради нея римляните дълго време се страхуват от червенокоси жени. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Логиката и доверието ѝ казваха, че Лукас е прав, но в момента сърцето ѝ не се подчиняваше на разума. Кийра прегърна Изабела и се замоли да не се разпадне на парчета. Точно сега дъщерята на Алесандра бе нейна отговорност и тя трябваше да застане до нея като майка. Докато Лукас щеше да изпълнява ролята на баща за Перегрин.

— Пери не е в опасност — омазаното с кал лице на малкото момиченце не издаваше никакво съмнение. — Лорд Хадли е страхотен. Няма да позволи на никой да го нарани.

— Да, така е.

— Надявам се да пребие онзи лош мъж — продължи Изабела. Тя сви малките си ръчички в юмруци. — Ще го помоля да ми предаде няколко урока по бокс, след като вече ми показва основните неща в крикета.

— Виж се само — лейди Батършам отправи смразяващ поглед към Кийра. — Ти си позор за висшето общество, а и виждам, че си успяла да *отровиш* още едно дете.

Кийра сведе бавно поглед към разкъсаната си рокля, после огледа одраните ръце, разрошената си коса, дъщерята на приятелката си, чието лице бе намръщено и вдигна глава.

— Хора като теб и синът ти бълват отрова. Хора, които са изпълнени с омраза, алчност и завист — спусна Изабела на земята. — Аз се гордея с това, което съм и това, което правя. И ако съм успяла да поощря сина ми и дъщерята на приятелката ми да оформят собствената си душевност като ценят истината повече от материалните неща, тогава ще съм още по-горда.

Лейди Батършам изсумтя подигравателно.

— Ти си една глупачка. Винаги си била такава.

Изабела се намеси като нарече възрастната вдовица с име, което накара Кийра да премигне в учудване.

— От къде научи тази дума? — попита тя.

— От Пери — призна малкото момиче. — А той я чул от Хадли, докато си говорел с лорд Джеймс за нея — детето посочи с пръст лейди Батършам.

— Това не е израз, който трябва да повтаряш — каза Кийра.

— Знам — Изабела изобщо не се разкайваше.

— Чух достатъчно. Махнете се от пътя ми — лейди Батършам беше едра жена. Бастунът ѝ бе дълъг, с тежка месингова топка за дръжка. Размаха го истерично във въздуха и се приближи към Кийра. — Черната ти магия може и да ти помогна да се измъкнеш днес, но не си мисли, че с това всичко е приключило.

Кийра не помръдна.

— Никъде няма да ходиш. Този път ще си платиш за коварството.

— И кой ще ме принуди? — възрастната дама се изсмя. — Нямах доказателство. Само думата ти срещу нашата. Просто ще кажем, че сме се отбили да видим племенника ми, а както знаем децата са свикнали да си измислят истории. Всичко това ще бъде счетено за недоразумение.

— Този път няма да бъде само моята дума, лейди Батършам. Лорд Хадли е свидетел.

— Хадли?! — размаха бастуна тя. — Ха! Сякаш някой ще го вземе насериозно! Обществото просто ще си помисли, че той отново представя някой от безобразните си номера.

— Може да останеш силно изненадана — отвърна Кийра.

За момент в изражението на вдовицата се прочете несигурност.

— Блъфираш — злобата ѝ се завърна за секунди. — Махни се от пътя ми — повтори. — Смятам да отида и да измъкна Артър. Освен това Хадли няма друг избор и ще го пусне. Името ти не би могло да понесе още един скандал.

— Само защото ти и семейството ти положихте толкова усилия да го очерните с лъжите си.

Лейди Батършам сви рамене.

— Предупредих те отдавна, че допускаш груба грешка, като се опитваш да мериш ума си с моя — тя се запъти към хлъзгавите камъни, но Кийра се отмести, за да препречи пътя ѝ.

— Както виждаш, заплахите ти не ме стряскат.

— Своеволна, зла жена! Няма да ти позволя да осуетиш плана ми. Аз и моето семейство сме тези, които трябва да разполагат с

имотите на брат ми, а не ти — използвайки бастуна си за тояга, тя замахна към главата на Кийра.

Завъртане. Усукване. Удар.

Тя приложи в действие всички тактики, на които лорд Джирардели я бе научил.

Чу се плясък. Възрастната вдовица се разпищя и полетя назад, цопвайки в плитката част на потока. Графът бе прав, стига да прилагаш изкуството на самозащитата с прецизност, всичко останало беше въпрос на физика. Смехът на Изабела бе заглушен от низ проклетия. При всичките си приказки за благоприличие, вдовицата знаеше доста неприлични за една дама думи.

Кийра тъкмо изруга тихо, когато долови нов шум, който се извиси над водните плясъци и духащия вятър. Грабвайки падналия бастун, тя се пресегна за ръката на Изабела.

Тропането на галопиращите копита забави темпо. Храстите шумоляха, клоните пукаха. Успя да различи сянката на кон, който се промъкваше през мочурливия гъсталак.

— Лукас? — извика ездачът.

Кийра въздъхна облечена, размаха бастуна и се обади в отговор.

— Тук сме, сър!

Блек Джек Пиърсън насочи коня си надолу по стръмния каменист склон. Лицето му бе помрачено от притеснение. Широкополата черна шапка и мократа му дълга до раменете гарвановочерна коса засилваха мрачното изражение. Развя непромокаемото си наметало и дръпна поводите.

— Какво...

— Ще ви обясня по-късно — тя натика Изабела в ръцете му. Джак побърза да прибере пистолета в кобура.

— Милостиви Боже, какво да правя?! Нищо не знам за децата.

— Тя трепери. Загърнете я с наметалото си — Кийра се отдръпна встрани от потните хълбоци на коня. — Трябва да настигна сина ми и Лукас.

— Не, изчакайте! Нека аз да отида... — каза Джек.

Кийра вече се катереше по камъните.

— Колкото до стария прилеп — извика тя през рамо, — застреляйте я само ако помръдне.

Ситният дъждец правеше камъните все по-хлъзгави. Лукас се спря, за да свали ботушите и чорапите си, като се надяваше Артър да прояви чувство за самосъхранение и да забави спускането. Не че го бе грижа дали подлеца ще си строши врата, но Перегрин също бе изложен на риск.

Ако се случеше нещо с момчето...

Хвана се за тесния ръб и скочи на отсрещната скала, като не обръщаше внимание на шистовите късчета, които се врязваха в пръстите му. Това му помогна да скъси разстоянието между него и обекта на преследване.

— Батършам! — извика той, взирайки се през мъглата. — Намали темпото, дявол да те вземе! Не ми е притрябвала кожата ти.

— Лъжеш! — отвърна Артър с писклив глас.

Звучеше изтощен и уплашен. По дяволите, умората и страхът не помагаха при вземането на правилните решения.

Лукас смени тактиката.

— Не виждаш ли, че е невъзможно при тези вълни да те чака лодка? Остави момчето и се подслони на завет докато отмине бурята. Когато приливът се отдръпне, ще можеш да прекосиш залива. От там е лесно да се изкатериш по коларската пътека чак до крайбрежния път.

— Където ще си изпратил местния съдия да ме причака и да ме арестува!

— Пусни Перегрин и ти давам думата си, че няма да се свържа с властите.

— Ха! — в гласа на Артър имаше паника. — От кога си станал такъв благороден джентълмен?

Добър въпрос. Лукас тръгна по протежението на каменните отломки. Бе трудно да се определи точно кога бе настъпила промяната. Бе станало постепенно. Полека бе осъзнал, че преследването на удоволствия вече не беше най-важното нещо в живота му. Развлеченията бяха преходни, а любовта и семейството — трайни.

Но щеше да е безсмислено да се опита да го обясни на другия мъж.

— Прав си — извика Лукас. — И аз като теб, не съм светец, тъй че го приеми като напълно прагматично споразумение. Това, че около лейди Шефилд съществува скандал, не е от полза и за двама ни. А и

може да ѝ попречи да продаде откритието си на Уайтхол и военните. Така, че като неин бъдещ съпруг е в мой интерес да обявим примирие.

Алчност. Това определено бе чувство, към което Артър Батършам щеше да прояви разбиране.

— А-аз...

Накъсаните думи бяха погълнати от писък, когато един от камъните се размърда под краката му. Артър се олюля, борейки се бясно да запази равновесие. Подхлъзна се отново и при завъртането изпусна все още зашеметения Перегрин. Момчето се изплъзна от ръцете му и се провесил от ръба на пропастта. Застоя се така за миг изпълнен с агония, преди да се свлече като чувал с картофи в пенещите се вълни.

Поривът издуваше сакото на Артър и го прекатури, като го запрати на ръба на скалата.

Лукас вече се спускаше шеметно надолу. Приплъзваше се по грубите скали и трескаво оглеждаше бурните води.

— П-помощ — Артър се бе провесил, прихванат за пукнатина в гранита. Тежкото му тяло се клатушкеше над остър зъбер в скалите. Под него нямаше вода, само нащърбени камъни, зейнали като огромна паст с гигантски зъби. Лицето му бе бяло като платно, дъхът му насечен.

Лукас го сграбчи за ръката и го издърпа.

— Мисля, че кракът ми е счупен — простена Артър. Зъбите му тракаха.

— Ако не намеря Пери, кълна се, че ще се върна и ще дотроша всяко кокалче в тялото ти.

Лукас смъкна сакото си и се гмурна в залива.

Океанът бе толкова студен, че едва не извади дъха от дробовете му. Пореше през водата, оглеждаше се наоколо като се опитваше да прецени силата на вятъра и вълните. Ако момчето бе попаднало в някое смъртоносно течение нямаше никаква надежда, щеше да се размаже в скалите. Солта пареше очите му.

— Пери! — крещеше той, въпреки че знаеше колко малка бе вероятността гласът му да се извиси над разбиващите се вълни и да бъде чул.

— Хадли!

Стори ли му се или му отговориха? Странно, но звукът идваше едновременно откъм океана и небето.

— Лукас!

Погледна нагоре и видя Кийра да се спуска по стръмната скала. Същият опасен маршрут, по който бе слязъл и той.

— Лукас! — извика тя отново, сочейки обезумяла към цепнатина в скалата. Извърна глава настрани и забеляза как малката руса глава изплува сред пяната.

— Идвам, момче — изкрещя Лукас, минавайки през надигащите се водни гребени с мощен замах. Слава на Бога, че като малък бе плувал с часове в закътаните заливи. Теченията бяха коварни, но той ги познаваше. Беше избрал правилния ъгъл, само трябваше Перегрин да задържи главата си над водата. Хадли се бореше с вълнението. Беше достатъчно близо, за да може да види лицето на момчето. Вместо да е уплашен, Перегрин бе непоколебим в старанието си да остане на повърхността.

С още едно силно загребване Лукас се озова до него.

— Хвани ме през врата — извика той задъхан през вихъра от солени пръски и сграбчи Перегрин за кръста. Докосвайки ледената плът едва не се разплака от радост. В какъв чувствителен глупак се бе превърнал напоследък. Приятелите му нямаше да разпознаят язвителния егоист Хадли, *Лудата глава*. Може би защото този мъж вече не съществуваше.

— Спокойно, Пери. Ще изведа и двама ни на брега. Невредими.

Топлият дъх на момчето опари обрулените му от вятъра страни.

— Не ме е страх, сър. Не и когато вие сте тук.

— Внимавай, Лукас! — викът на Кийра го предупреди за нова опасност. Носеха се към каменистата плитчина, която обграждаше ивица от плажа.

— Стой назад, скъпа — изкрещя той. Тя се беше спуснала до тесния ръб и бе приклепнала твърде близо до бушуващите вълни. — Държа го здраво.

Огледа се набързо и осъзна, че ситуацията бе сериозна. Студът бе сковаващ и Лукас усети как силата напуска ръцете и краката му. Прецени разстоянието до брега и предвиждайки придърпващата сила на вълните, реши, че не му остава много, за да достигнат до сушата...

Пое дълбоко дъх и тъкмо да се потопи, нов вик се разнесе от скалите над него.

— Завържи го около кръста си и дръж Перегрин! — Джак спусна въжето във водата. — Ще ви издърпам.

Лукас грабна връвта, но пръстите му бяха вкочанени от студ. Нямаше време за губене.

— Не, тежестта ще е много голяма. Издърпай само момчето!

Прехвърли въжето през гърдите на Пери и направи възел.

— Дърпай Джак. Аз ще се оправя. Ще доплувам до брега — без допълнителния товар имаше по-голяма възможност да успее.

Джак махна утвърдително и започна да дърпа. Перегрин се заиздига бавно над водата. Кийра сграбчи сина си за яката и го издърпа на повърхността на камъка.

Лукас усети как във вените му нахлу облекчение, виждайки я да прегръща момчето, плачеща от щастие.

Джак вече се навеждаше, за да ги пресрещне. По нареждане на Кийра, свали самото си и тя бързо зави момчето с него. Дватамата с Перегрин вече бяха в сигурни ръце...

Изведнъж го засмука силен водовъртеж. Бушуващата вода бе черна като Хадес и той усети как потъва надолу и все по-надолу към тъмните океански дълбини.

Кийра ахна ужасена, виждайки как Лукас изчезва под надигащите се вълни. Перегрин беше в безопасност, увит добре в топлата вълна. Но героят, който току-що рискува живота си, за да спаси сина й се давеше!

— Мамо! Хадли е в беда. Трябва да му помогнем.

Тя не можеше, не искаше да изгуби Лукас.

— Пази сина ми, лорд Джеймс — целуна набързо момчето по бузата и го пхна в ръцете на Джак. Изрита ботите си и скочи във водата. Сърцето й секна за миг, щом се потопи в яростните вълни. Изрече тиха молитва и запори през мрачните води, молейки се отчаяно да не е твърде късно.

Леденото течение прерязваше плътта й. Рева на океана бучеше в ушите й: *твърде късно, твърде късно*. И изведнъж пръстите й напипаха кичур коса.

Сви ръката си в юмрук и се отблъсна към повърхността с всичка сила.

Задъхваше се за глътка въздух. Отвори очи и видя лицето на Лукас пред своето.

— По дяволите, скъпа — изрече едва разбираемо той. — Не трябваше да рискуваш живота си.

— Аз... — една вълна удави думите ѝ.

Той я хвана за ръка.

— Следвай ме.

Приливът се променяше и течението бе достатъчно, за да укроти водата в залива. Лукас пресече вълните, повеждайки я през плитчината. Внезапната буря утихваше и щом заобиколиха скалите, слънцето се показва иззад облаците, а океанът стана гладък като стъкло.

След още няколко загребвания достигнаха ивицата. Кийра усети гладките камъни под краката си... С последни сили Лукас я грабна, праметна я през рамо и се заклатушка към брега.

Кийра размота заплелата се около тялото ѝ ленена тъкан и се стовари без каквато и да било грация върху грубия пясък. Беше боса, ръкавите ѝ — на парцали, а скъсените поли на роклята разкриваха голите ѝ крака.

Лукас изглеждаше също толкова раздърпан с мократа си риза и подгизнали бричове.

— Боже, каква скандална картинка сме само — измърмори тя. От косата ѝ висяха парчета водорасли.

— Скандална — той падна на колене и я обгърна с ръце. Въпреки че тялото ѝ бе премръзнало, туптенето на сърцето му я изпълни с топлина. За момент, единственият звук, който се долавяше бе равномерното и силно пулсиране, което отекваше в прилива и отлива на океана.

Изведнъж Лукас започна да се смее и дъхът му я погъделичка по гърлото.

— Как мислиш, дали това ще влезе във вестниците? Вече виждам едрият шрифт в клюкарската колона „Лорд Х отново в горещи води!“.

— Няма да е достоверно, целият трепериш от студ — каза Кийра. — Може би авторът трябва да помисли за друго заглавие... „Лорд Х се потопи в нова бъркотия. Този път със *Злата вдовица*“. Или не, измислих по-добро: „Лорд Х цопва отново!“.

— Освен за наука имаш забележителна писателска дарба — измърмори той, докато целуваше челото ѝ. — Има ли нещо, което да не ти се отдава?

Кийра вдигна очи и погледна през гъстите си мигли. Насреща ѝ бяха изсечените черти на лицето му, което вече ѝ бе толкова познато. *Не мога да намеря смелост, за да ти кажа колко те обичам.* Тя прочисти гърлото си и подсмъркна.

— Както сам видя, не мога да плувам много добре.

Той се засмя.

— Аз имам известен опит, за твой късмет.

— Да, провървя ми — Кийра го прегърна по-силно. Искаше да се наслади на всеки миг. Скоро всичко щеше да свърши. Той щеше да се завърне към бурния си живот в Лондон, а тя към уединението си в лабораторията. Странно как този мъж, с репутация на развратен, нехаен женкар навлезе в живота ѝ, поемайки не една важна роля. Безгрижният му смях и грижовното му съчувствие запълниха болезнената празнота...

— Кийра? — Лукас докосна нежно лицето ѝ. — Плачеш ли, скъпа?

— Не — тъгата ѝ се примеси със солта на океана. — Да.

— Опасността отмина. Повярвай ми, семейството на Шефилд повече няма да заплашва нито теб нито Пери.

— З-знам.

— Кажи ми тогава защо сълзите се стичат по лицето ти, любов моя? — прошепна той.

Любов. Тя се разхлипа по-силно.

Лукас я прегърна, галейки косата ѝ докато тя не се успокои.

— Съжалявам — отвърна тя, бършейки очите си. — Просто... ще ми липсваш.

— Ще ти липсва вятърничав негодник като мен? — той поклати глава, разпръсквайки ситен дъждец наоколо. — Предполагах, че ще си отдъхнеш като се отървеш от мен.

— Не се шегувай, моля те — каза Кийра, несигурна как да продължи. — Опитвам се да бъда сериозна...

— Нека и аз да бъда сериозен, скъпа — Лукас повдигна брадичката ѝ. — Нямам никакво намерение да напускам нито теб, нито Пери — колеблива усмивка заигра в ъгълчетата на устните му. —

Готов съм да се впусна в нов живот. Семейният живот. Ако ме приемеш.

— Аз...

— Признай, че си подхождаме като две капки вода.

— О, Лукас — тя не посмя да го погледне в очите. — Няма съмнение за химията помежду ни. Но аз не искам брак по сметка. Ще искам да си с мен у дома всяка вечер, а не да си навън и да пиянстваш с приятелите си.

— Повече никакво бренди, никакви бордеи или жени?

Тя кимна. По лицето му се разля усмивка.

— Мисля, че бих могъл да живея така.

— Не се шегувай — повтори тя.

— Никога през живота си не съм бил по-сериозен, скъпа. Не искам нищо друго, освен да прекарам остатъка от живота си с теб, Пери и децата ни — той изви устни закачливо. — Ще имаш ли нещо против, ако си направим достатъчно, за да запълним един отбор по крикет?

Заседналата в гърлото ѝ буца ѝ попречи да отговори.

— Ако изкореним чемширите в градината ми и махнем чакълениите пътеки ще освободим място за тренировки — гласът ѝ укрепна. — Ти си напълно... съвсем...

— Непоправим. Невъзможен — довърши той. — Да, знам — очите му изведнъж потъмняха и придобиха същият цвят като на океана. В тях успя да види отражението на реец се керкenez и това на собственото си, мокро от сълзите лице.

— Не те заслужавам, но съм достатъчно голям егоист, за да те попитам така или иначе. Обичам те повече, отколкото бих могъл да го опиша. Ще се омъжиш ли за мен, Кийра? Напълно сериозен съм.

— Да...

Той я целуна страстно, което ѝ отне малко време, преди да довърши изречението си.

— Но...

Лукас изръмжа.

— Само не и още едно проклето „но“.

От скалите се спусна градушка от камъчета. Лукас махна с ръка към Джак.

— Добре сме — извика той. — Заведи децата и двамата Батършам обратно в имението. Ще се срещнем там.

Джак махна в знак на съгласие и побърза да се изкачи обратно по скалата. Перегрин беше в ръцете му.

— Сега да се върнем към това „но“ — каза Лукас.

— Но — повтори Кийра, — преди да се впуснем в ново споразумение, мисля, че би било добре, ако си разчистим старите сметки. Трябва да решим кой спечели и кой загуби облога.

— О, искаш да се призная за победен? — попита той. — Добре, загубих сърцето си, това е сигурно. Колкото до орнитологията... — погледът му изведнъж се насочи към небето. — Виж, чифт орли рибари. Мъжки и женски. Знаеш ли, че се завръщат в едно и също гнездо всяка година?

Кийра се загледа в летящите над главите им птици.

— Само не знам защо ми каза, че няма да поискаш нищо от мен, ако спечелиш? — продължи той.

Тя го целуна набързо.

— Ти ме научи да не правя прибързани заключения. Дадох си сметка, че искам теб, смеха ти, добротата ти, състраданието ти и дори някои от лудориите ти — тя направи пауза. — Приемливите.

Лукас се изсмя.

— Обичам те с цялото си сърце — продължи тя. — Но ако играя честно, аз съм тази, която трябва да се обяви за победена и можеш да избереш наградата си.

— Добре. Приемам победата и знам точно къде ще те целуна.

Тя се изчерви.

— След това съгласна ли си да ми преподадеш няколко урока по биология? Установих, че науката не е скучна, в крайна сметка — слънцето проблесна в очите му. — А после ще минем към химията.

— Смятам, че имаме необходимите съставки, за да правим опити цял живот — прошепна тя.

— Нямам търпение да започна с уроците.

Изминаха няколко дълги минути преди Кийра да успее да се отскубне от целувките му, за да каже нещо.

— Не съм сигурна кой е учителят и кой ученикът. Но въпреки всичко трябва да отложим останалите уроци за по-късно — тя

заопипва непохватно връзките на корсажа си. — Горкият лорд Джеймс, ще му дойде в повече да остане сам с децата и двамата Батършам.

Лукас погледна злобно.

— Семейството на Шефилд може да върви по дяволите. С малко повече късмет, Джак ще строши и другия крак на Артър докато го измъква от пропастта — веселото му настроение се помрачи от обзелата го внезапна тревога. — Къде останаха вдовицата и Изабела докато помагаше на нас? Едва ли е оставил малкото момиче при тази опасна жена?

— Всъщност той завърза лейди Батършам за дървото. Колкото до Иза... — Кийра едва сдържа усмивката си. — И с нея направи същото, като каза, че това е единственият начин да я накара да не го последва към скалата.

Той повдигна вежди.

— Изглежда го е назовала с няколко неприлични имена на италиански.

Щом Лукас спря да се смее се изправи и й подаде ръка.

— По-добре да върнем услугата и да спасим Джак. Впрочем, той как се озова по петите ни?

— Чул момчета от пощенската кола да говорят, когато спрял в един хан по пътя си към Лондон — припомни си Кийра. — Батършам се опитвал да наеме някой, който да отвлече детето, но не се намерил желаещ за сумата, която предлагал. Приятелят ти незабавно тръгнал обратно насам, за да ни предупреди и забелязал каретата на Батършам встрани от пътя.

Лукас сви устни.

— Трябва да кажеш на маркизата, че Джак има и добри качества. Кийра се намръщи.

— Да завърже дъщеря й за дървото определено не е едно от тях.

— Смили се над грешника. Джак може да се справя със злодеите, но няма никакъв опит с децата.

— Още една причина да побързаме — каза Кийра. — Въже, камъни, и огромен кон. Потръпвам при мисълта какво отмъщение може да измисли Изабела.

Усмивката му вече не беше толкова самодоволна.

— Права си. По-добре да побързаме — Лукас посочи към пролуката в шубраците и се запъти напред. — Да минем от тук, ще ни

бъде по-лесно да се изкачим на върха на скалите.

ЕПИЛОГ

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против да се грижиш за Перегрин докато отсъстваме? — попита Кийра. — Чувствам се виновна, все пак това е и вашия меден месец.

Все още ѝ беше странно да мисли за себе си и Ариел като за омъжени жени. Последните три седмици преминаха като на сън. Лукас някак си бе успял да се справи с всичко, без да му мигне окото. Не обясни подробно за това как бе разрешил правните въпроси с членовете на семейството на покойния ѝ съпруг, нито пък щеше да ѝ каже за споразумението им. За да ги накара да престанат да настояват за попечителството над Перегрин, бе прехвърлил на тяхно име малка чайна плантация в Индия. Лейди Батършам и Артър вече плаваха за източна Индия с търговски кораб и бяха далеч от Лондон.

Под угрозата на публично разобличаване и присъда, която щеше да ги изпрати за дълго в затвора, роднините на Шефилд вече не представляваха опасност за нея и Перегрин. Сега щеше да отваря сутрешния вестник, без да се притеснява, че нещо може да вгорчи вкуса на чая ѝ.

Лукас умело бе подготвил разрешенията за брак, както своите, така и тези на Хенри, заедно с безупречното празненство. Кийра докосна леко златния пръстен на ръката си, не ѝ се вярваше, че всичко това бе истина. Двойната церемония се състоя на скромна църковна служба, на която присъстваха само най-близките им приятели. Шарлът и Кейт пристигнаха от Шотландия, за да бъдат свидетели. Незадоволеното им любопитство и това, че бяха пропуснали цялото вълнение бе укротено набързо, виждайки колко щастливи бяха двете младоженки със съпрузите си.

И докато Кийра тайно се тревожеше, че браковете можеха да повлияят на бъдещето на „Грешниците“, останалите я увериха, че специалният им приятелски кръг никога няма да бъде разкъсан.

Приятели. Семейство. Някаква луда, чудесна магия бе превърнала *Злата вещица* от Понт Стрийт в най-щастливата жена на

света.

— О, я стига! — гласът на Ариел я извади от унеса и я върна към настоящето. — Заминавайте и се наслаждавайте един на друг. И двамата заслужавате мир и тишина. Ще ти се стори, че двете седмици ще отлетят като миг.

— Не забравяй, че ние едва ли ще сме заети с толкова изморителни физически усилия като вас — добави Хенри закачливо. — Наблюдаването на птици е много изтощително.

— Също колкото и грижите около едно осемгодишно момче, когато трябва постоянно да си нащрек, за да не направи някоя беля — отвърна Кийра, а Лукас сподави смеха си.

— Наясно съм с това, мила. Но след като съм отгледал беляджията, който сега е твой съпруг, считам всичко останало за детска игра.

— Заслужаваш медал — каза тя. — Може би два.

— Е хайде де, не бях чак толкова лош — измърмори Лукас с момчешка усмивка. — Не съм изравнил Лондон със земята все пак. Не съм взривил Парламента. Тауър все още се издига на мястото си.

Кийра повдигна вежда.

— И въпреки това потръпвам само като си помисля какво е преживял чичо ти.

Хенри хвана Ариел за ръка.

— Мисля, че спокойно мога да заявя, че момчето се е реванширало за младежките си щуротии.

— Чу ли това, Пери? — Лукас разроши къдриците на малкия. — Обещай ми, че ще си послушен, иначе Хенри ще се разкае за думите си.

— Обещавам, сър! — отвърна Перегрин.

— Лукас — поправи го той. — Вече сме семейство, момчето ми, а не просто познати.

Семейство. Кийра се изпълни с щастие. Едва преглъщайки сълзите си тя гледаше сина си, който вдигна очи към доведения си баща с нескрит възторг.

— Да, Лукас.

— Така е по-добре — след което Хадли се обърна към чичо си с дяволито изражение. — Ти имаш още задачи, Хенри. Става дума за един малък червен дневник, който водят дамите. Нещо от рода на

кратко изложение... но ще оставя съпругата ти да ти представи подробностите.

Лицето на Ариел пламна.

— Хайде, Пери, докато майка ти се сбогува ти ще ми помогнеш с одеялата за каретата и кошницата за пътуването... — Лукас не се доизказа, тъй като през терасата преминаха четирима едри мъже, бутайки голяма товарна кола и спряха до портите на градината. — Какво, по дяволите, е това?

Хенри поклати глава в недоумение.

— Сватбеният ти подарък — отвърна Кийра.

Работниците развързаха въжетата и махнаха платното покриващо обемистия товар.

— Но това е... това е... — въпреки че почти нямаше ситуация, която би го оставила безмълвен, Лукас започна да заеква.

— Фонтан — тя го погледна косо. — Харесва ли ти?

По лицето му се изписаха най-различни изражения преди накрая да избухне в смях.

— Чудесен е.

— Далечният край на пътеката с розите изглеждаше леко оголен — обясни тя. — Позволих си своеволието да създам спомен, на който всички ще се наслаждаваме. Смятам, че ще изглежда много добре там, окъпан във вечерната златисторозова светлина на залязващото слънце.

Перегрин присви очи, изучавайки декоративната скулптура, извисяваща се в центъра на каменната купа.

— Изглежда като жена... и птица.

— Да. Леда и Зевс — прошепна Кийра.

— Който от време на време се появява в образа на лебед — каза Лукас.

— Те са образи от гръцката митология — обясни Ариел след кратка пауза. — Сър Хенри има няколко доста образователни книги за боговете и богините от древните светове. Може би трябва да започнем да четем за подвизите им, докато майка ти и Лукас са на сватбено пътешествие.

Лукас се изкашля.

— Внимавай на какво го учиш.

Перегрин се усмихна.

— О, учителят ми е споменавал за митовете. Чудесни разкази са, особено тези, които са изпълнени с действие като летящи мълнии, вълшебни стрели, сблъсъка на Титаните и троянците — направи гримаса и добави. — Онези за целуването са малко скучни.

— Когато станеш на моята възраст, ще си промениш мнението — каза Хенри и му намигна.

Перегрин го погледна скептично.

— Не прави физиономии, момче — смъмри го Лукас. — Като цяло ще установиш, че историите са много забавни.

— Щом казваш — Пери се замисли за момент. — Ще чуя ли тази за Леда и лебеда?

— Може би като пораснеш още малко — каза Кийра.

— Защо? Няма ли щастлив край?

— Зависи от това как ще си го разтълкуваш. Като главен бог, Зевс понякога е бил доста арогантен, непоправим негодник — Лукас се усмихна със сатанинско задоволство, прегърна съпругата си и я целуна нежно по устните. — Определено не е бил светец. Но е притежавал и добри качества, които са компенсирали греховете му.

— Няколко — призна тя. — Тогава нека обобщим, че в модерния вариант историята всъщност има доста щастлив край — погали го по лицето, наслаждавайки се на топлотата от близостта му, на милувката, на смеха му.

— Така да бъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.